

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीधर्मरत्नमंजूषा जाग १. ॥

(कर्त्ता—श्रीदेवविजयगणी)

उपावी प्रसिद्ध करनार—पंडित श्रावक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळ)

वीरसंवत्—२४४१. विक्रमसंवत्—१९७१. सने—१९१५.

किं. रु.-४-८-०

श्रीजैनज्ञास्करोदय प्रेस. जामनगर.

धर्म-

मंजूषा

१

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीचारित्रविजयगुरुभ्यो नमः ॥

॥ अथ श्रीधर्मरत्नमंजूषा (दानादिकुलकवृत्तिरूपा) प्रारभ्यते ॥

(प्रथमो जागः)

(कर्ता—श्रीदेवविजयगणी)

छपावी प्रसिद्ध करनार—पंढित श्रावक हीरालाल हंसराज. (जामनगरवाळा)

ॐ नमो नाजिनृपाल—संज्ञवाय स्वयंभुवे ॥ विलसत्केवलालोक—लोकालोकविकासिने ॥

॥ १ ॥ श्रेयसे श्रीमदीद्ववाकु—कुलालंकारकारिणे ॥ त्रैलोक्यकमलाराम—विकासैकविवस्वते ॥

॥ २ ॥ युग्मं ॥ श्रीशांतिर्विलसत्कांति—रजसं सृजताल्लिवं ॥ अभूद्विश्वत्रये शांति—र्यस्मिन् कु-

क्षिमुपेयुषि ॥ ३ ॥ नमोऽस्तु विश्वविश्वैक—स्वामिने नेमिनेऽर्हते ॥ लसद्ब्रह्मीनिवासाय । विन-

म्रानेकनाकिने ॥ ४ ॥ अश्वसेनधराधीश—वंशाकाशैकज्ञास्करः ॥ पातु पुण्यात्मनो नित्यं । श्री-

धर्म-
मंजूषा
२

पार्श्वः परमेश्वरः ॥ ५ ॥ ज्ञानानां जद्रसंज्ञारं । संपादयतु सर्वदा ॥ स्वर्णवर्णविराजिष्णुः । सद्ज्ञानो
ज्ञातनन्दनः ॥ ६ ॥ श्रेयसे संतु वो नित्यं । गौतमादिगणाधिपाः ॥ चारुचारित्रविस्तार—सच्चम
त्कारकारिणः ॥ ७ ॥ नमस्कृत्य सरस्वत्याः । पदं श्रीमज्जुरोस्तथा ॥ दानशीलतपोजाव—कुलानि
विवृणोम्यहं ॥ ८ ॥ निर्विघ्नग्रंथपरिसमाप्तिकामनया शिष्टाचारपरिपालनाय चासन्नोपकारित्वाच्चरमती-
र्थकृतोपकृतस्तस्तुतिरूपं मंगलमाचरति—

॥ मूलम् ॥—परिहरिश्चरज्जसारो । उष्पाडिश्चसंजमिक्कगुरुमारो ॥ खंधानं देवदृसं । वियरं-
तो जयन् वीरजिणो ॥ १ ॥ व्याख्या—‘ परिहरिश्चत्ति ’ परिहृतं त्यक्तं सर्वसावद्यत्यागाद्वाज्यस्य
सारं धनकनकमणिमाणिक्यगजवाजिरथादि येन सः, तथा ‘ उष्पाडिश्चत्ति ’ उत्पाटिनः शिरसो-
दः संयमस्य सप्तदशज्ञेदरूपस्यैकोऽद्वितीयो गुरुर्महान् जावो येन सः, तथा ‘ खंधानं देवदृसंति ’
स्कंधादंसंस्थलाद्देवदृष्यं देववस्त्रं ‘ वियरंतो ’ वितरन् ददत पूर्वसंगतिकद्विजायेत्यत्र विशेषणद्वाराच्च-
तुर्ष्वपि धर्मज्ञेदेषु प्रधानतया पूर्वं प्रतिपाद्यं दानमसूचिः ‘ जयन्ति ’ जयतु ‘ वीरजिणो ’ वीर-
जिनश्चरमतीर्थेश इत्यङ्गारर्थः. ॥ १ ॥ विस्तरार्थस्तु वीरचरित्रादवसेयः. तत्र प्रथमतः पूर्वज्ञवाख्या-

धर्म- नपूर्वं श्रीवीरदेवचरित्रं कथ्यते, यथा—ग्रामेश १ छिदस्तो २ मरीचि ३ रमरः ४ षोढा पस्त्रिाद् ५
मंजूषा सुरः ६ । संसारो बहु ७-१६ विश्ववृत्ति १७ रमरो १८ नारायणो १९ नारकी २० ॥ सिंहो २१ नै-
रयिको २२ भवेषु बहुशश्वकी २३ सुरो २४ नंदनः २५ । श्रीपुष्पोत्तरनिर्जरो २६ ज्वतु जवादीर २७
३ स्त्रिलोकी गुरुः ॥ १ ॥ प्रथमो जवः—

अस्यैव जंबूद्वीपस्य प्रत्यग्विवेहविदूषणे महावप्रे विजये जयंती नाम पुर्यस्ति, तस्यां पुर्यो म-
हासमृद्धो दोर्वीर्येण नवो जनार्दन इव शत्रुमर्दनो नाम राजास्ति, तस्य राज्ञः सेवकः स्वामिसेव-
कः स्वामिजक्तोऽकृतपराङ्मुखो दोषान्वेषणविमुखो परगुणग्रहणतत्परो नयसाराजिधानो ग्रामचिंत-
कोऽस्ति. सोऽन्यदा पृथ्वीपतेः शासनात्सपाथेयो दारुकमादातुं शकटश्रेणिमादाय वने गतः, तस्य
वृद्धांश्छेदयतो द्विप्रहरसमये व्योम्नि तपनो जठरेऽग्निस्त्रिधाधिकं दिदिपे, यतः—देहस्त्रेहस्वरमधुरता-
बुद्धिलावण्यलज्जाः । प्राणोऽनंगः पवनसमता क्रोधहानिर्विल्लासाः ॥ धर्म्यं शास्त्रं सुरगुरुनतिः शौ-
चमाचारचिंता । जक्ताऽपूर्णे जठरपिठरे प्राणिनां संजवन्ति ॥ १ ॥ तदानीं समयज्ञैः सेवकैस्तस्य
कृते मंरुपोपमस्य तरोरधः सारा रसवती निष्पादिता, कृतस्नानविलेपनो नयसारः सेवकैर्जो जनाय

धर्म-
मंजूषा
४

निमंत्रितो मनस्येवमर्चितयत्—यदि कश्चिदतिथिः क्षुधितस्तृषितो वात्र समागच्छेत्तदा वरं भवति. एवं चिंतयतस्तस्य केचन साधवः क्षुधितास्तृषिताः श्रान्ताः सार्थान्वेषणतत्पराः समाययुः, तान् मुनीन् दृष्ट्वा मुदमापन्नो नयसारो वंदित्वैवमपृच्छत्, भो मुनयोऽस्यामट्यां यूयं कथं समागताः? यतोऽत्र शस्त्रिणोऽप्येकाकिनो न पर्यटंतीति नयसारेण पृष्टाः संतस्ते प्रोचुः, राजन्! वयं पुरा सार्थेन समं प्रस्थिताः, परं जिह्वायै यावद् ग्रामे प्रविष्टास्तावत्सार्थोऽन्यत्र ययौ, सार्थभ्रष्टाश्च वयमत्र समागताः, ततः श्रुत्वा नयसारोऽब्रवीदहो सार्थेशो निःकृपः, यतः सह प्रस्थितान् साधून् मुक्त्वान्यत्र ययौ. एवमुक्त्वा नयसारो मुनीन् प्रति पुनरब्रवीत्, भो साधवो मत्पुण्यादत्र यूयमागताः, इति कथयित्वा तान् मुनीन् भोजनस्थानं निन्ये. ततः शुद्धान्नपानैः सार्थोपनीतैः प्रत्यह्नाजयत्. साधवोऽपि तत्र गत्वा विधिपूर्वकमष्टंजत, नयसारोऽपि स्वस्थाने गत्वान्नादिकं भुक्त्वा मुनिसमीपे गत्वैवमवदत्, भो मुनयो मया सह यूयं चलत? यथा ज्वतां पुरो मार्गं दर्शयामि, मुनयोऽपि तेन सह चलिताः, क्रमेण नगरप्रत्यासन्नतरोरधश्चोपविश्य नयसारस्य जिनप्रणीतं धर्मं जगद्भुः, यथा—

सर्वज्ञस्यत्तरागादि—दोषस्रैलोक्यपूजितः ॥ यथास्थितार्थवादी च । देवोऽर्हन् परमेश्वरः ॥१॥

धर्म-
मंजूषा
५

महाव्रतधरा धीरा । भैक्ष्यमात्रोपजीविनः ॥ सामायिकस्था धर्मोप—देशका गुरवो मताः ॥ २ ॥
 दुर्गतिप्रपतत्प्राणि—धारणाधर्म उच्यते ॥ संयमादिर्दशविधः । सर्वज्ञोक्तो विमुक्तये ॥ ३ ॥ स-
 म्यक्त्वमूलानि पंचा—णुव्रतानि गुणास्त्रयः ॥ शिद्धापदानि चत्वारि । व्रतानि गृहमेधिनां ॥ ४ ॥
 ततः स नयसारः सम्यक्त्वमूलं द्वादशव्रतरूपं श्राद्धधर्म समासाद्य स्वं धन्यं मन्यमानस्तान् प्रणम्य
 वलित्वा दारुणि राज्ञे प्रैषीत्, स्वयं तु स्वग्रामेऽगात्, तद्दिनादारभ्य महाधर्मपरायणो नव तत्त्वानि
 चिंतयन् महामनाः कतिचिद्वर्षाणि धर्मं पालयामास. ततः स नयसारः स्वायुःपर्यंते विहिताराधनो
 नमस्कारपरायणो मृत्वा द्वितीयजन्मे सौधर्मदेवलोके पट्योपमस्थितिकः सुरोऽनवत्. तृतीयजन्मः—
 श्रीमदयोध्यायां श्रीयुगादिदेवकृते कृतायां श्रीऋषभस्वामिसुनुर्नवनिधीश्वरश्चतुर्दशस्तनाधिपतिर्नस्त-
 नामा चक्रवर्त्यभूत्. तत्र नयसारो ग्रामचिंतकजीवः प्रथमस्वर्गाच्च्युत्वा मरीचिव्याप्तदेहत्वान्मरीचि-
 नामा तस्य जस्तस्य पुत्रो जातः. क्रमेण वर्धित उद्यौवन आद्ये समवसरणे प्रजोर्महिमानं देवैः
 क्रियमाणं निरीक्ष्य स्वाम्यंतिके धर्मं चाकर्ण्य सम्यक्त्वलब्धधीव्रतमाददे. सम्यग्ज्ञानवान् पंचसमिति-
 त्रिगुप्तियुक्तो निःकषायो जितेंद्रियः स्थविराणां पुरोगानि पठन्नेकादशांगपाठी ऋषभस्वामिना सार्धं

धर्म-

विहरतिस्म, एवं कियान् कालो गतः.

मंजूषा

६

एकस्मिन् दिने स मरीचिनामा साधुः स्वेदादीन्वृत्तशरीरस्तृषार्तो ग्रीष्मर्तुना पीमित उष्णांशु-
 खरकिरणतप्तगात्रश्चास्त्रिावरणोदयादिति चिंतयतिस्म. किं त्यजामि व्रतं? परं त्यक्तव्रतो लोके ल-
 ज्जामि, अतोऽयं मयोपायो लब्धो येन व्रते क्लमो न भवति, अमी साधवस्त्रिदंडविस्ताः, दंमैर्निर्जि-
 तस्य मे करे त्रिदंमलांगुलं भवतु, अमी धुंचितकेशा मुनयः, मम क्षुरमुंडिते शिरसि कलंकसूच-
 नाय शिखा भवतु. अमी महाव्रतधराः, ममाणुव्रतानि भवंतु. अम्युपानहृताः, मम पादत्राणं भ-
 वतु. मुनयोऽमी निष्कंचनाः, मम मुद्रिकामात्रेण सकिंचनत्वं भवतु. साधवोऽमी विगतमोहाः, मम
 मोहद्वन्नस्य उत्रं भवतु. साधवोऽमी शीलेन सुगंधाः, निःशीलत्वेन दुर्गंधत्वान्मे श्रीखंडतिलकं भ-
 वतु. अमी शुक्लवस्त्रा निष्कषायाश्च महर्षयः, मम कषायिणः कषायाणि वासांसि भवंतु. अमी चा-
 रित्रेण पवित्रगात्राः, मम तु मितजलेन स्नानादिकं भवतात. एवं स्वनिर्वाहहेतवे लिंगं विकल्प्य
 पारिव्राज्यं प्रतिपन्नवान् मरीचिः क्लेशकातरत्वात्. तं तादृग्वेषं दृष्ट्वाखिलो जनो धर्ममपृच्छत्, सोऽपि
 तेषां पुरतः साधुधर्मे जिनोदितं समाचख्यौ. तथा धर्माख्यानप्रतिबुद्धान् नव्यांश्च स्वामिने समर्प-

धर्म-

मंजूपा

७

यामास, इत्याचारः स मरीचिः स्वामिना समं विजहार.

एकस्मिन् दिने श्रीऋषभदेवो विनीतायां पुरि समवासार्षीत्, तत्र वंदनार्थमागतो जस्तः प्रष्टुं नमस्कृत्य पृष्ठतिस्म, हे स्वामिन्नस्मिन् जस्तेऽर्हच्चक्रिविष्णुप्रतिविष्णुबलाः कति जविष्यंतीति. स्वामिना यथास्थिते प्रोक्ते पुनर्जस्तोऽब्रवीत्, हे तातास्यां पर्षदि त्वमिव कश्चित्तीर्थकृद्भावी वर्तते? स्वाम्याख्यज्ञो जस्त ! अयं तव पुत्रो मरीचिनामा पारिव्राज्यप्रवर्तकश्चरमतीर्थकरो वीरनामा भावी, प्रथमशार्ङ्गभृत त्रिपृष्ठनामा पोतनपुरे जावी, तथा महाविदेहेषु मूकापुर्यां प्रियमित्रनामा चक्रभृद्भावी. तत् श्रुत्वा जस्तो मरीचिसमीपे गत्वा प्रदक्षिणीकृत्य वंदित्वैवमवोचत्, ज्ञो मरीचे ! तव पारिव्राज्यं नाहं वंदे, किंतु त्वमिह जस्ते श्रीवीरोऽर्हन् जावीति वंद्यसे, तमित्युक्त्वा वंदित्वा स्वामिनं च प्रणम्य मुदितमना जस्तो विनीतां पुरीं प्रविवेश. अथ तदाकार्यं मरीचिर्जुजास्फोटं कृत्वा नृत्यन्नेवं वाचमुवाच, यदादिमो विष्णुर्मूकायां नगर्यां चक्रवर्ती चरमोऽर्हश्चाहं जविष्यामीत्यपरेण मे पर्याप्तं, इति कथयित्वा जातिमदमकरोद्यथा—आद्योऽहं वासुदेवानां । पिता मे चक्रवर्तीनां ॥ पितामहस्तीर्थकृता—महो मे कुलमुत्तमं ॥ १ ॥ एवं जातिमदं कुर्वन् । जुजामास्फोऽयन् मुहुः ॥ नीचगोत्रा-

धर्म-
मंजूषा
७

जिधं कर्म । मरीचिः समुपार्जयत ॥ २ ॥ स मरीचिः श्रीऋषभदेवनिर्वाणादूर्ध्वं साधुजिः सार्धं विहरन् ज्ञानान् प्रबोध्य साधुसन्निधौ प्राहिणोत्, सोऽन्यदा व्याधिग्रस्तोऽयमीति कृत्वान्यसाधुजिर-पात्यमानो मनस्येवमर्चितयत्, अहोऽमी साधवो निर्दाक्षिण्याः कृपोक्षिताः परमार्थपराङ्मुखा विनीतमपि मां नेदंते, तर्हि मम पालनं दूरेऽस्तु, अतः कंचिद्विष्यं करोमि, यो मम परिचारको ज्ञवति. एवं ध्यायन् विधिवशात् स्वस्थो जातः, तस्य कपिलनामा कश्चित्कुलपुत्रको मिलितः, तं च धर्मार्थिनं ज्ञात्वा मरीचिरार्हतं धर्ममकथयत्. तेनोक्तं त्वमेवंविधं किं धर्मं न करोषि? मरीचिनोक्तमहं धर्मं कर्तुं न समर्थः, कपिलेनोक्तं त्वन्मार्गं किं धर्मो न विद्यते? तं जिनधर्माख्यं ज्ञात्वा स्वशिष्यमिद्वन्निति जगौ, जिनमार्गं यथा धर्मोऽस्ति तथा मम मार्गोऽपि धर्मो विद्यते. इत्याकर्ण्य स मरीचिशिष्यो जातः.

अनेन दुर्ज्ञापितेन मरीचिः सागरकोटकोटिमितं संसारमार्जयत्, तद्विष्यः कपिलो मिथ्याधर्मोपदेशकोऽभवत्. एवं मरीचिः संसारं समुपार्ज्य विहितानशनस्तदनालोच्य मृतस्तुर्यजवे ब्रह्मलोके दशसागरायुः सुरोऽभवत्. कपिलोऽपि सूर्यादिशिष्यान् स्वकीयमाचारमुपदिश्य मृत्वा ब्रह्मलोके

धर्म-
मंजूषा
ए

देवोऽजवत्, स कपिलदेवोऽवधिज्ञानेन ज्ञात्वा भूतलेऽन्येत्य शिष्यमोहात्स्वयं कृतं सांख्यमतं सूर्या-
दिशिष्यानबोधयत्, तद्दिनादारभ्यास्मिन् लोके सांख्यमतं प्रवृत्तं. पंचमजवे मरीचिदेवजीवो कोट्वा-
कसन्निवेशेऽशीतिपूर्वलक्षायुः कौशिकाख्यो ब्राह्मणोऽजवत्, सोऽंते त्रिदंडी नृत्वा मृत्वा षष्ठमजवे देवो
जातः. ततश्च्युत्वा बहून् जवान् भ्रांत्वा सप्तमजवे स्थूणाख्ये सन्निवेशे पुष्पमित्राजिधानो द्विजोऽष्टद-
्वासप्ततिपूर्वलक्षायुः, तत्रापि तापसो भूत्वाष्टमजवे सौधर्मे मध्यमस्थितिकः सुरोऽभूत्. ततोऽपि च्यु-
त्वा नवमजवे चैत्यसन्निवेशेऽग्निद्योतद्विजोऽजवत्पूर्वलक्षचतुःषष्ट्यायुष्कः, तत्रापि त्रिदंडी नृत्वा मृ-
त्वा दशमजवे ईशाने मध्यमायुः सुरोऽजवत्. एकादशजवे मंदिरसन्निवेशेऽग्निद्वितिरिति नामा षट्-
पंचाशत्पूर्वलक्षायुष्को विप्रो जातः, सोऽपि त्रिदंती नृत्वा मृतो द्वादशजवे सनत्कुमारे मध्यमायुः
सुरोऽजवत्. ततश्च्युत्वा त्रयोदशजवे श्वेतांबिकापुर्या भारद्वाजो द्विजोऽजवच्चतुश्चत्वारिंशत्पूर्वलक्षायुः,
तत्रापि त्रिदंती नृत्वा मृतश्चतुर्दशजवे माहेन्द्रकटपे मध्यमस्थितिकः सुरोऽभूत्, ततश्च्युत्वा जवं भ्रां-
त्वा पंचदशजवे राजगृहे स्थावरो द्विजोऽभूच्चतुस्त्रिंशत्पूर्वलक्षायुष्कः, सोऽपि त्रिदंती नृत्वा विपद्य
षोडशजवे ब्रह्मलोके मध्यमायुः सुरोऽजवत्. ब्रह्मलोकाच्च्युत्वा बहून् जवान् भ्रांत्वा यत्रोत्पन्नस्तदा-

धर्म-
मंजूषा
१०

दाह—सप्तदशजवः—राजगृहनगरे विश्वनंदी राजा, तस्य लघुव्राता विशाखनृतिर्युवराजोऽस्ति. तयोर्द्वयोर्द्वे पत्न्यौ प्रियंगुसुंदरीधारिणीनाम्न्यौ, तयोर्द्वयोर्द्वौ पुत्रौ, तत्र राजपुत्रो विशाखनंदी । युवराजपुत्रश्च मरीचिजीवो विश्वनृतिरिति जातः

इतश्चैकस्मिन् दिने ज्यौवनो विश्वनृतिः सांतःपुरः पुष्पकरंडकाख्ये वने रेमे नंदनवने सुस्कुमार इव, तदानीं विशाखनंदी राटपुत्रः क्रीडेच्छुर्द्धास्पालनिवास्तित्वात्प्रवेशमलनमानो द्वारपाल इव तत्रैवास्थात्, एतत्स्वरूपं पुष्पदासीतो मत्वा राज्ञ्या स्वपुत्रपराजवो राजाग्रे निवेदितः. स्त्रीहितकामनया राजा कपटेन प्रयाणज्ज्ञामवादयत्. ऋजुर्विश्वनृतिर्वनात्समागत्य राजानं व्यजिज्ञपत् हे तात ! त्वं गृहे तिष्ठ स्वस्थचित्तः ? संग्रामार्थमहमेव यास्यामीति, पश्चाद्विश्वनृतिः सर्वमसत्यं ज्ञात्वा पुनस्तत्रैव पुष्पकरंडकाख्ये वने गतः, तदानीं द्वारपालेनोक्तं मध्ये विशाखनंदी राजपुत्रोऽस्ति, तत् श्रुत्वा विश्वनृतेः कोपो जातः, व्यहोऽहं राज्ञा मायया वनाद्गृहीतः, दास्य पुरत इत्युक्त्वा मुष्ण्या कपिहृवृद्धं ताडयित्वा सर्वाणि फलान्यपातयत्, यतः—पातयामि शिरांस्येवं । सर्वेषां जवतामपि ॥ ज्यायसि ज्यायसी ताते । न चेद्भक्तिर्नवेन्मम ॥ १ ॥ नोगैरीदृग्भंचनाद्यैर्ममालमिति स

धर्म-
मंजूषा
११

ब्रुवन् संवृतिमुनिपादांते गत्वा स व्रतमुपाददे. तं प्रव्रजितं ज्ञात्वा सावरजो राजा समागत्य नत्वा
क्षमयित्वा च जोगाय निमंत्रयामास. साधुं जोगमनिष्ठं ज्ञात्वा नृपो गृहमगमत्, गुरुणा सार्धं मु-
निरन्यत्र व्यद्वर्षित. गुर्वनुज्ञैकाकिंविहारेण विहरन् स मथुरां गतौ, तदा तन्नृपात्मजामुद्रोढुं
विशाखनंद्यागात्, विश्वभूतिसाधुरपि मासक्षपणपारणके तां पुरीं प्राविशत्, मार्गे च धेन्वाकृष्टो नृ-
मौ पपात. तदा स कपिह्वपातनक्षमं तवौजः क गतमिति विशाखनंदिसेवकैः सहसितः, तदा स-
कोपः साधुस्तां गां शृंगे धृत्वा मस्तकोपरि क्रुधात्रामयत्, निदानं च चकार, यथानेन तपसा नृ-
यिष्टवीर्योऽस्य मृत्यवे च जवांतरे नृयासमिति कोटिवर्षायुः संपूर्य तन्निदानमनालोच्य मृतोऽष्टादशे
जवे महाशुक्रे सप्तमदेवलोके प्रकृष्टायुः सुरोऽनवत्.

इतश्चात्रैव जरते पोतनपुरे नगरे जितशत्रुनामा राजानृत्, तस्य राज्ञो भद्रा नाम राज्ञी, त-
योः पुत्रश्चतुःस्वप्नसूचितो बलजद्रोऽचलाजिधानोऽनवत्. पुनस्तस्य जितशत्रुराज्ञो मृगावतीनाम्नी पु-
त्र्यनृत्. तामत्यंतरूपवतीं यौवनवतीं च दृष्ट्वा मात्रा प्रेषिता सा सन्नामभ्ये गत्वा पितुरुत्संगे स्थिता.
तद्वृषमोहितो राजा पुरीवृद्धानाहूय पृष्ठतिस्म. ओ महाजनाः! अस्यां रत्नगर्जायां यानि रत्नानि

धर्म-
मंजूषा
४२

जायंते तानि कस्येति निर्णयं कृत्वा ब्रूत ? तद्वचः समाकर्ण्य तैरुक्तं तानि तवैवेति. तद्वचनमुपादा-
य स स्त्रीयां मृगावतीं पुत्रीं परिणेतुं सज्जो जातः. तद् दृष्ट्वा लज्जिता लोकाः स्वस्थानं जग्मुः.
तदानीं राजा च तां मृगावतीं कन्यां गांधर्वेण विवाहेन पर्यणेषीत्. लज्जाक्रोधाकुला नडादेवी म-
हीपतिं मुक्त्वाचलेन पुत्रेण सह निर्गत्य दक्षिणापथे प्रययौ. तत्र माहेश्वरीं नवीनां पुरीं कृत्वा बल-
देवो मातरं संस्थाप्य पुनः पितुरंतिके जगाम. तत्पिता प्रजायाः पतित्वेनाखिलैर्जनैः प्रजापतिरिति
प्रोचे, अहो बलीयान् कर्मपरिणामः ! विश्वद्वृतिजीवः शुक्रदेवलोकाच्च्युत्वैकोनविंशतितमजवे म-
हादेव्या मृगावत्याः कुक्षौ सप्तस्वप्नेन सूचितः पुत्रत्वेन विष्णुजावेनोत्पन्नः, काले सुदोहदैः सूनुः सु-
षुवे, त्रिकरंडकपृष्ठत्वात् त्रिपृष्ठ इति तस्य नाम दत्तं, अशीतिधनुःप्रमाणदेहः सोऽचलेन सह क्रीडां कुर्व-
न्धीतसकलकलः क्रमेण यौवनं प्राप्तः. विशाखनंदिजीवोऽपि जवं ब्रान्त्वा तुंगगिरौ मृगाधिपो जातः,
शंखपुरदेशे चोपद्रवं कुर्वन् स सुखेनास्थात्. तदानीमश्वग्रीवेन नृज्जुजा कश्चिन्नैमित्तिकः पृष्ठो यथा
जो दैवज्ञ ! मम मृत्युः कुतो जावी ? दैवज्ञेनोक्तं श्रूयतां यथा—हंता स ते चंद्रवेगं । यो दूतं न-
र्षयिष्यति ॥ मारयिष्यति यस्तुंग—गिरिसिंहं च हेलया ॥ १ ॥ ततश्चुत्वाश्वग्रीवः शंखपुरं शास्त्री-

धर्म-
मंजूषा
१३

नवापयत्, तद्रक्षार्थं च वारकेण महीपतीनादिदेश. इतः सोऽश्वग्रीवः प्रजापतेस्तौ पौत्रौ महावीर्या-
वश्रौषीत, तस्मै च स स्वचंडवेगं दूतं प्रैषीत्, तदानीं पुत्रयुक्तः प्रजापतिर्नृपो नाट्यं कारयन्नासीत्,
क्षुण्णितः प्रजापतिः, नाट्यरंगे च जंगो जातः, तं रंगभंगं दृष्ट्वा कुपितौ तौ त्रिपृष्ठाचलौ स्वान्नरानू-
चतुः, यथा कार्यं कृत्वा व्रजन्नयं दूतोऽस्माकं ज्ञापनीयः. अथ प्रजापतिना मानितः पूजितो विसृष्टो
दूतो निजैर्नरैस्तान्यां ज्ञापितः. कुमारौ मार्गार्थं गत्वा जैटैस्तमकुट्टयतां, तत्सहायास्तु काकवत्पला-
यांचक्रिरे, तत्प्रजापतिना राज्ञा ज्ञातं, जीतेन राज्ञा स पुनर्गृहे समानीतः, भृशं सत्कृत्यैवं ज्ञापित-
श्च, नो चंमवेग ! कुमारयोर्दुर्विनयत्वं स्वाम्यग्रे न वाच्यं, यतः संतो नतवत्सला जवंतीत्युक्त्वा वि-
सृष्टो दूतः स्वस्थानं गतः. राज्ञोऽग्रे गत्वालीकाख्यानकातरेण दूतेन यथातथमुक्तं, तत् श्रुत्वा कुपि-
तेनाश्वग्रीवेण तस्मिन् वर्षे शालिखर्क्षार्थं शंखपुरे प्रजापतेरुक्तं, तदादेशं ज्ञात्वा प्रजापतिपुत्रौ तत्र
गतौ, शालिगोपकैरुक्तं नो कुमारौ ! चतुरंगचमूचकैः सिंहो महता कष्टेन रक्ष्यते. युवां द्वावेव ब्रा-
तरौ कथं रक्षथः ? तान्यामुक्तं नो शालिगोपकाः ! सिंहं दर्शयत ? यथा तस्य जयं वयं स्फेड्यामः,
ततस्ते तुंगाचलगुहागतं तं सिंहमदर्शयन्. रामशार्ङ्गिणौ स्थाखदौ तां गुहां जग्मतुः, तत्र गुहापार्श्व-

धर्म-

मंजूषा

१४

योजना उच्चैः कलकलं चक्रुः, तं श्रुत्वा स केसरी जृम्भादिविदीर्णवक्रो गुहातो विनिर्गत्य सन्मुख-
 मागात्, तमापतंतमरथिनं च दृष्ट्वा त्रिपृष्ठो रथमत्यजत्, तं निरस्त्रं दृष्ट्वा त्रिपृष्ठः शस्त्राण्यप्यत्यजत्,
 तत्प्रेक्ष्य जातजातिस्मृतिः केसर्यचिंतयत्, अहो महदाश्चर्यं यदेकोऽयं मद्गुहाद्वारे समागात्, द्वितीयं
 स्थाण्डिलं, तृतीयं च शस्त्रमोचनं, अहोऽस्य मदांधत्वं ! तर्हि हन्म्येनमेवं चिंतयित्वा व्यात्ताननः सिं-
 हस्त्रिपृष्ठोपरि धावितः, त्रिपृष्ठोऽपि तमापतंतं दृष्ट्वा क्रोधाकुलः करान्यां तस्योष्ठौ गृह्य तं जीर्णवस्त्र-
 वत्पाटयामास, तदानीं देवतास्तस्योपरि पुष्पाभरणवस्त्राणि ववृषुः, लोकाश्च विस्मयं प्राप्ताः साधु सा-
 ध्विति तं तुष्टुवुः, अहोऽहं कुमारेणानेन कथं मारित इत्यमर्षेण द्विधा द्रुतमपि स्फुरंतं तं दृष्ट्वा
 सारथिना गौतमजीवेन स श्लाघासितः, नो सिंह ! त्वं खेदं मोदह ! पशुसिंहस्त्वमेष तु नृसिंहः,
 अत एवापमानं मुधा धत्से. तत् श्रुत्वा तुष्टमनाः स मृत्वा चतुर्थ्यां नरकावन्यां नारको जातः. त-
 त्त्वर्म गृहीत्वा कुमारौ चक्षितौ स्वपुरंप्रति, ग्राम्यानि त्युचतुश्च, यथा—शालीन् खाद यथेष्टं त्वं । वि-
 श्वस्तस्तिष्ठ संप्रति ॥ अथौ हृदयशब्दं ते । केसरी यन्निपातितः ॥ १ ॥ इति चाश्वग्रीवाय कथनी-
 यमित्युक्त्वा तौ पोटनपुरे गतौ. अश्वग्रीवो जनमुखात्तद् ज्ञात्वा नीतस्तौ कुमारौ दूतेनाजृहवत्,

धर्म-

मंजूषा

१९

प्रजापतिना तौ कुमारौ प्रेषितौ. ततो ह्योस्त्रिपृष्ठाश्वग्रीवयोर्युद्धं जातं, युद्धे जायमाने त्रिपृष्ठेन स्व-
चक्रेण हतोऽश्वग्रीवः, त्रिपृष्ठस्य राज्यं जातं, सुखेन च स राज्यं करोति.

एकस्मिन् दिने केचन गायना निशायां तत्पार्श्वे गानं कुर्वतिस्म, तेन शय्यापालकस्योक्तं म-
यि शयाने एते गायना विसृष्ट्याः, राज्ञि निद्रायमाणे गानबुद्धेन शय्यापालकेन गायना न विसृ-
ष्टाः, जागरितो राजा, पृष्ठं च ज्ञो शय्यापालक! गायनाः कथं न विसृष्टाः? सोऽप्यूचे गीतलोचनतः,
तत् श्रुत्वा कुपितो विष्णुः प्रज्ञाते तस्य कर्णयोस्तप्तं तपु व्यक्षेपयत्, तेन कर्मणा च स वेद्यं कर्म
न्यकाचयत्, अन्यदपि पापकर्म कृत्वा स चतुरशीत्यब्दलक्षायुः प्रतिपाद्य मृत्वा सप्तमावन्त्यां विंशति-
तमज्जवे नारको जातः, अचलोऽपि प्रव्रज्य केवलं लब्ध्वा शिवं ययौ. एकविंशतितमज्जवे त्रिपृष्ठ
जीवो नरकाद्धृत्य केसरी जातः, ततो मृत्वा द्वाविंशतितमज्जवे स चतुर्थं नरकं ययौ. ततो निर्ग-
त्य ऋशिषो जवान् ब्राह्मणा मनुष्यं जन्म च प्राप्य महत्पुण्यं चोपाज्य त्रयोविंशतितमज्जवेऽपरविदेहे
मूकापुर्या धनंजयस्य राज्ञो धारिण्याः पट्टराज्ञ्याः कुक्षौ चतुर्दशस्रसूचितः पूर्णमासि संपूर्णलक्षणः
सूनुर्जातः, जातकर्मकरणानंतरं पितरौ प्रियमित्र इति तन्नाम चक्रतुः, पित्रोः मनोरथैः सार्धं क्रमेण

धर्म-

मंजूषा

४६

ववृधे. संसारनिर्विण्णो धनंजयो राजा प्रियमित्रं पुत्रं राज्ये निधाय स्वयं च दीक्षामुपाददे. प्रियमि-
त्रचक्री समुत्पन्नचतुर्दशरत्नः षट्स्वम् विजेतुं चक्रानुगोऽचलत्. क्रमेण षट्स्वम् साधयित्वा प्रियमि-
त्रचक्री मूकानगर्या समागात्, द्वादशवार्षिकश्च तस्य राज्याभिषेको जातः, कोटिवर्षेणचतुरशीतिपू-
र्वलक्षायुः प्रतिपाद्य पोद्दिलाचार्यसमीपे च धर्मं श्रुत्वा दीक्षां लात्वा कोटिवर्षं यावत्प्रव्रज्यां प्रपाद्य
मृत्वा चतुर्विंशतितमज्ञवे शुक्रदेवल्लोके सर्वार्थसिद्धिविमाने स देवो जातः, पंचविंशतितमज्ञवे दे-
वभवाच्च्युत्वेह जरते तत्रापूर्या जितशत्रोर्नद्रादेव्याः कुक्षौ नंदनो नाम नंदनोऽजनिष्ट, तं पुत्रं रा-
ज्ये न्यस्य जितशत्रुराट् पश्चिज्यामुपाददे, नंदनो राम्लोकानां हृदयानंदो वसुंधरां पाकशासनं ह-
व यथाविधि शशास. चतुर्विंशतिवर्षलक्षाणि जन्मतो व्यतीत्य विरक्तो राट् पोद्दिलाचार्यसमीपे व्र-
तमाददे, ग्रामाकरपुरादिषु गुरुणा सार्धं व्यहर्षितः. एकधर्मरतः, आर्त्तरौद्रध्यानविवर्जितः, सदा त्रि-
दंडरहितः, चतुर्धर्मपरायणः, पंचव्रतैर्युक्तः, षड्जीवनिकायरक्षकः, सप्तजीस्थानवर्जितः, विमुक्ताष्टमद-
स्थानः, नवब्रह्मगुप्तिकः, दशविधधर्मधारकः, सम्यगेकादशांगभृत्, तयो द्वादशधा कुर्वन्, द्वादशप्र-
तिमारुचिः, एवंविधः स नंदनसाधुर्लक्षवर्षं यावन्मासक्षपणमासक्षपणैः पारणक्रमकरोत्. तत्रैकलक्ष-

धर्म-
मंजूषा
१७

वर्षदीक्षायां मासद्वयपणानि यथा—इकारसल्लकाश्च । असीइसहस्सा य छसयपणयात्ता ॥ मासक-
वणा नंदण—जवंमि वीरस्स पंचदिणा ॥ १ ॥ अर्हद्भक्त्यादिजिर्विंशतिस्थानकैः स दुरर्जं तीर्थकृ-
न्नामकर्माजियामास. आयुरन्ते सम्यगाराधनां कृत्वा साधून् साध्वीश्च क्षमयित्वा षष्टिदिनान्यनशनं
पालयित्वा पंचविंशत्यब्दलक्षाद्युः परिषाढ्य मृतः षड्विंशतितमे जने प्राणतदेवल्लोके पुष्पोत्तरना-
म्नि विमाने उपपादशय्यायामुदपद्यत, पंचविधपर्याप्तिपर्याप्तो निष्पद्दशरीरः शय्यायामुपविष्टो देवर्द्धिं
दृष्ट्वा मनसि मुदमापन्नश्चितयति, अहो ! प्रजावोऽर्हद्धर्मस्य ! अवधिज्ञानेन च पूर्वजवमपश्यत. त-
पसः प्रजावं ज्ञात्वा व्रतपालनं च सम्यगालोच्य पुनः पुनर्हद्धर्मं देवसजायां वर्णयति. अथ तद्वि-
मानवासिनो देवास्तंप्रति प्रतिपादयन्ति यथा—

इदं विमानं जवतो । वयमाज्ञाकराः सुराः ॥ अमून्युपवनान्युच्चै—रमूर्मज्जनवापयः ॥ १ ॥
इदं च सिद्धायतनं । सुधर्मेयं महासजा ॥ मज्जनौकोऽल्लंकुरुष्व—जिषेकं कुर्महे यथा ॥ २ ॥
एवममरैरुक्तः स मज्जनौकसि गत्वा सिंहासने सपादपीठे निषसाद. तत्रामरैर्दिव्येन पयसाजिषि-
क्तः, ततोऽल्लंकारनिकेतनं गत्वा देवदूष्यवस्त्रपरिधानपूर्वं कृतांगरागो नृषणैर्नृषितः. ततो व्यवसाय-

धर्म-

मंजूषा

१०

सत्रां गत्वा पुस्तकं वाचयित्वा पुष्पादिसामग्रीं समादाय स सिद्धायतने गतः. तत्र प्रतिमानामष्टो-
त्तरशतमर्चयित्वा नवीनैः स्तोत्रैः स्तुत्वा च ववंदे. अथ सुधर्मसत्रायां गत्वा स नाट्यमकारयत्. ए-
वं दिव्यान् भोगान् चुञ्जानोऽसौ विंशतिसागरोपमाण्यायुः परिपूरयामास. इति पूर्वतयाः कथिताः.
अथ सप्तविंशतितमे जने श्रीवीरो जातस्तच्चरितं यथा—

इतश्चास्मिन् जंबूद्वीपे जरतक्षेत्रे ब्राह्मणकुंडग्रामे कोडाजसगोत्र ऋषजदत्तो नाम ब्राह्मणोऽस्ति.
तस्य जालंधरकुलोत्पन्ना देवानंदा नाम जार्यास्ति. नंदनजीवो दशमदेवलोकाच्च्युत्वोत्तराफाट्यु-
नीस्थे निशाकरे आषाढश्वेतषष्ठ्यां तस्याः कुक्षाववातस्त. तदानीं सा देवानंदा इमांश्चतुर्दशस्वप्ना-
नद्राक्षीत्, यथा—गय १ वसह २ सीह ३ अजिसेअ ४ । दाम ५ ससि ६ दिणयर ७ जयं ८ कुं-
जं ९ ॥ पञ्चमसरं १० सागर ११ । विमाणजवण १२ स्यणुच्च य १३ सिंहं च १४ ॥ १ ॥ ततस्त-
या देवानंदाब्राह्मण्या ऋषजदत्तस्याग्रे गत्वा विज्ञप्तं, अहो स्वामिन्मयैते स्वप्ना दृष्टाः. एषां किं फलं
जदिष्यति? तेनोक्तं तव महान् पुत्रो जायी. तत् श्रुत्वा हर्षिता ब्राह्मणी तं गर्भं परिवहति. तद्-
गर्भानुजावतस्तस्य गृहे महती ऋद्धिर्जाता. एवं काले गच्छति स्वामिनि गर्भस्थिते द्यशीतिदिवसेषु

धर्म-
मंजूषा
१९

व्यतीतेषु सौधर्माधिपतेरासनमकंपत. ततः सौधर्मैद्रोऽवधिना देवानंदागर्जगतं प्रचुं ज्ञात्वा सिंहास-
नात्समुद्भाय सप्ताष्टपदानि सन्मुखं गत्वा शक्रस्तवं कृत्वैवमर्चितयत्. अर्हच्चक्रिवासुदेववज्रदेवा उत्त-
मकुलेषूपगच्छते. यत्पुनरयं जिनो मरीचिजन्मनि कुलमदं कृतवान्, तेन नीचकुलेषूपगच्छतः. अथास्माकं
तं महाकुले क्षेप्तुमधिकारोऽस्ति, अतोऽहमपि गर्जपरावर्तं कारयामि.

अथावधिज्ञानेन क्षत्रियकुलग्रामस्वामिनं सिद्धार्थक्षत्रियमीदृवाकुवंशविदूषणं, तस्य गृहे च प-
ट्टराज्ञीं सतीमुख्यां त्रिशलाख्यां गुर्विणीं ज्ञात्वा स पदात्यनीकपतिं हरिणैगमेषिणं देवं समाकार्यै-
वमादिशत. नो हरिणैगमेषिन्! गर्जपरावर्तं विधेहि? तथेति कृत्वा तेन देवेन कुष्णाश्विनत्रयोद-
श्यां हस्तोत्तरास्थिते चंद्रे देवानंदात्रिशलयोर्गर्जव्यत्ययः कृतः. ततस्तुष्टमना देवः स्वस्थानमगमत्.
तन्निशायां सा देवानंदा तान् महास्वप्नांस्त्रिशलादेव्या हतानद्राक्षीत्. अथ सा राज्ञी त्रिशला पूर्वो-
क्तांस्तान् स्वप्नानपश्यत्, यथा—गजो १ वृषो २ हरिः ३ साजि—षेकश्रीः ४ स्रक् ५ शशी ६ र-
विः ७ ॥ महाध्वजः ८ पूर्णकुंजः ९ । पद्मसरः १० सरिपतिः ११ ॥ १ ॥ विमानं १२ रत्नपुंजश्च
१३ । निर्धूमोऽग्नि १४ रिति क्रमात् ॥ ददर्श स्वामिनी स्वप्ना—न्मुखे प्रविशतस्तदा ॥ २ ॥ तद्दि-

धर्म-
मंजूषा,
२०

नादारम्य मुदिता देवी त्रिशला गर्जं दधार. प्रज्ञौ गर्जस्थे शक्राङ्गया जृञ्जकामराः सिद्धार्थवेश्म-
नि नृयोन्नयो निधानानि समानीय न्यधुः. तथान्ये राजानः प्राभृतपाणयः पुरः प्राभृतानि मुक्त्वा
प्रणोमुः. स्वामिनः प्रज्ञावात्तकुलं सिद्धार्थराजगृहं चातिशयेन ववृधे. गर्जवासस्थितो वीरो मातृमो-
हात्संलीनांगः स्थितो ध्यानस्थयोगिवत्. तदानीं त्रिशला चिंतयति नष्टो मे गर्भो गलितो वेत्यादि
चिंतयंती रुदती प्रकृतिजनांश्च रोदयंती शोकसागरे निममज्ज. तत्प्रभृति तत्कुलं शोकसंकुलं वि-
ज्ञाय स्वामिना किञ्चित्स्पंदितं. हर्षितः सिद्धार्थः, हर्षिता त्रिशला, गर्जस्पंदनशंसनात्सर्वैरपि हर्षितं.
अहो मातापित्रोर्मोहः! अतो मातापित्रोर्जीवतोर्गृहं प्रव्रज्यां नोपादास्ये इत्यजिग्रहं स सप्तमे मा-
सि जग्राह. अथ प्रसन्नासु दिक्ष्वेषु च ग्रहेषु, प्रदक्षिणानुकूलेषु नृमिसर्पिषु मारुतेषु, प्रमोदपूर्णे-
षु च जगत्सु, जयिषु शकुनेषु, अर्धाष्टमदिवसेषु नवसु मासेषु गतेषु, चैत्रशुक्रत्रयोदश्यां तिथौ, हस्तोत्त-
रागते चण्डे सिंहांकं कांचनरुचिं सुतं स्वामिनी सुषुवे. तस्मिन् समये षट्पंचाशद्विक्रुमार्यो जोगं-
करादयोऽन्येत्य स्वामिनः स्वामिमातुश्च सूतिकर्माणि चक्रिरे. सूतिकर्मकरणानंतरं शक्रोऽप्यासनकं-
पेन सपरिहृदस्तत्रागत्य पंच रूपाणि कृत्वा स्वामिनं करसंपुटे गृहीत्वा मेरुमस्तकं ययौ. तदा नाथं

धर्म-
मंजूषा
२१

स्वपयितुमपरेऽपि त्रिषष्टिरमरेश्वराः समाययुः. अष्टोत्तरसहस्रसंख्यान् क्षीरनीरभृतान् पृथक्पृथक्कुञ्जान्
स्वामिनोऽग्निषेकायोपस्थितान् दृष्ट्वा शक्रेशः शशंके, यथेयंतं वारिसंज्ञारं कथं स्वामी सहिष्यतीति ?
श्रीवीरोऽवधिज्ञानेन तद् ज्ञात्वा तदाशंकापनोदाय वामपादांगुष्ठाग्रेण मेरुमस्तकमपीमयत्. मेरुमस्त-
के च पीडिते यज्जातं तन्निशम्यतां, यथा—कंपमाने गिरौ तत्र । चकंपे च वसुंधरा ॥ श्रृंगाणि
सर्वतः पेतु—श्रुक्षुभुः सागरा अपि ॥ १ ॥ ब्रह्मांस्फोटसदृशे । शब्दद्वैते प्रसर्पति ॥ रुष्टः शक्रो-
ऽवधेर्ज्ञात्वा । क्षमयामास तीर्थपं ॥ २ ॥ संख्यातीतार्हतां मध्ये । स्पृष्टः केनापि नांद्दिणा ॥ मेरुः
कंपमिषादित्या—नंदादिव ननर्त सः ॥ ३ ॥ तत्र जन्मोत्सवं विधाय सर्वे सुरेश्वरास्तदग्निषेकजलं
ववंदिरे, तथा सर्वांगेषु परिचिह्निषुः. एवं सर्वेऽपि जन्ममहोत्सवं कृत्वा नंदीश्वरे देवान्नमस्कृत्य स्व-
स्थानमगुः. अथ सौधर्मेशो यथाविधि जिनं स्वपयित्वारात्रिकं मंगलप्रदीपं च कृत्वा, स्तुत्वा, जिन-
गृहे मातुरंतिके च मुक्त्वा, द्वाविंशत्कोटिस्वर्णवृष्टिं च विरचय्य, मुकुटं कुंडलयुगलं चोद्धीर्षिके मु-
क्त्वा, श्रीदामरत्नदामारुख्ये गेंडुके च पालनकोपरि कृत्वा, नंदीश्वरे यात्रां कृत्वा स्वस्थानमगमत.
तदेद्रादिष्टधनदप्रेरितजृम्भकामराः सिद्धार्थनृपौकसि स्वर्णमाणिक्यरत्नवृष्टिं ववृषुः. तदानीं सिद्धार्थः

धर्म-
मंजूषा

२१

सूनोर्जन्मोत्सवे जायमाने बन्दीनमोचयत्, पूजामकारयत्, दानानि चादात्. तृतीयेऽह्नि चंद्रसूर्ययो-
र्दर्शनं पितरौ प्रीत्या स्वयं कारयामासतुः. षष्ठेऽह्नि कंठावलंबितमायाजिः कुलस्त्रीजी रात्रिजागरणं
कारयामासतुः.

एवं महोत्सवे जाते सिद्धार्यनृपतिरेकादशे दिने, निवर्तितेऽशुचिजातकर्मणि, संप्राप्ते द्वादशे
दिने ज्ञातिस्वजनानाहूय दानसन्मानपूर्वकं धनादिजिर्वर्धितत्वात्तस्य वर्धमान इति नाम विदधे.
वज्रिणा महोपसर्गैरद्भुतं विदित्वा महावीर इत्यपरं नाम विदधे. क्रमेण न्यूनाष्टवत्सरोऽष्टोत्तरसह-
स्रलक्षणैर्लक्षितो निसर्गेण गुणी निजवयोऽनुरूपाजिरामलक्यादिभिः क्रीडाभिः क्रीमन् स वयसा
ववृधे. अथ साग्राष्टवत्सरं स्वामिनं पित्राध्यापनाय लेखशालायामुपाध्यायसमीपमानीतमवधिना वि-
ज्ञाय तत्रागत्य शक्रेण स्वामी सिंहासने निवेशितः, प्रणम्य पृष्ठश्च शब्दपारायणं जगौ. ससहस्रो-
न्नतो यौवनस्थः पित्रा समखीराजपुत्रीं यशोदानाम्नीं महामहेन परिणायितः. श्रीवीरो यशोदयादे-
व्या समं वैषयिकं सुखं बुभुजे. यशोदया सार्धं जोगान् जुंजानस्य तस्य प्रियदर्शना दुहिता जा-
ता, सा च समये जमालिना राजपुत्रेण परिणीता. स्वामिनो जन्मतोऽष्टाविंशेऽब्दे गते विहितान-

धर्म-
मंजूषा
२३

शनौ मातापितरौ विपद्य तुर्यं माहेन्द्रदेवलोकं गतौ. ततश्च्युत्वापरविदेहाख्ये क्षेत्रेऽव्ययं प्राप्स्यतः. पूर्णप्रतिज्ञः स्वामी ज्येष्ठबांधवं नंदिवर्धनं राजानं शोकमग्नमूचे, यथा—सदा सन्निहितो मृत्यु—जीवितं न स्थिरं सदा ॥ उपस्थिते वास्तवेऽस्मि—न शोकस्य प्रतिक्रिया ॥ १ ॥ धैर्यालंबनपूर्वं च । धर्मानुष्ठानमेव हि ॥ युज्यते न तु शोकादि । ब्रातः कापुरुषोचितं ॥ २ ॥ इत्यादिवचनैर्बोधितो नंदिवर्धनः सामंतै राज्ञे स्थापितः.

अथ श्रीवीरः संसारविमुखः प्रवज्याग्निमुखो नंदिवर्धनं भ्रातरमापप्रच्छे. नो ब्रातस्तवाज्ञयाहं दीक्षामंगीकरोमि. तदा नंदिवर्धनो वीरंप्रत्याह, हे बांधव ! शोकमग्ने मयि त्वं किं कृते क्षारं निक्षिपसि ? अथ ममोपरोधात्त्वं वर्षद्वयं तिष्ठ ? तद्वचनमंगीकृत्य ब्रह्मव्रतधरो विशुद्धध्यानतत्परः प्राशुका-न्नशुग्महामना वर्षमेकमत्यवाहयत्. ततः समागता लोकांतिका देवाः, तीर्थं प्रवर्तयेत्युक्त्वा प्रतिबोधितो नाथो वर्षं यावद्दानं ददाति. यथा—सारस्सयमाश्वा । वण्डीवरुणा य गहतोऽप्या य ॥ तुसिया अवावाहा । अणिच्चा चेव सिद्धा य ॥ १ ॥ एए देवनिकाया । जयवं बोहिति जिणवरिदं तु ॥ सव्वजगजीवहिंयं । जयवं तिष्ठं पवत्तेह ॥ २ ॥ संवहरेण होही । अग्निनिक्कमणं तु जिणव-

धर्म-
मंजूषा
२४

रिंदाणं ॥ तो अन्नसंपयाणं । पवत्तए पुवसूरम्मि ॥ ३ ॥ एगा हिरण्णकोढी । अथेव य ण्णगा स-
यसहस्सा ॥ सूरुदयमार्ष्यं । दिज्जइ जा पायरासान् ॥ ४ ॥ तिन्नेव य कोढिसया । अठासीअं
च हुंति कोमीन् ॥ असीअं च सयसहस्सा । एयं संवहरे दिन्नं ॥ ५ ॥ एवं दानं दत्वा पंचाश-
छनुरायामां, पंचविंशतिधनुर्विस्तृतां, षट्त्रिंशद्वनुरुन्नतां चंद्रप्रज्ञाख्यां शिविकां ब्रातृकृतां, दिव्यानु-
ज्ञादात्सुरकृतशिविकांतर्जवनादेकीनृतां समारूढो जगवान् पालके विमाने देवराज इव शुशुभे. पु-
र्विं उक्खित्ता माणुसेहिं । साहदुरोमकूवेहिं ॥ पत्ता वहंति सीयं । असुरिंदसुरिंदनागिंदा ॥ १ ॥
तां शिविकामारूढो जगवान् ज्ञातखंडवनं सुरनरगणैः परिवृतः समागात्. शिविकायाः समुत्तीर्य स
ऋषणान्यत्यजत्, पंचमुष्टिजिः केशानुदध्रे, तानिंद्रः क्षीरसमुद्रे चिक्षेप, प्रज्ञोः स्कंधे च देवदूष्यं
निदधे. एको जगवान् वीरः कृतषष्ठतपाः करेमि सामार्ष्यमिति कृत्वा चारित्रं प्रत्यपद्यत्. जन्मत-
स्त्रिंशत्तमे वर्षे व्यतीते मार्गशीर्षे श्यामायां दशम्यां तिथौ हस्तोत्तरास्थे चंद्रे पश्चिमे यामे चारि-
त्रेण समं प्रज्ञोस्तुर्यं मनःपर्यवज्ञानं समुदपद्यत्. ततः स्वामी जगन्नायकः सोदर्यं नंदिवर्धनं ज्ञाति-
वर्गं चापृच्छ्य चारित्रस्थमारूढो विहाराय प्रतस्थे. मुहूर्तशेषे दिवसे प्रवरं कुमारग्राममनुप्राप्तः तत्र

धर्म-
मंजूषा
२५

गखहिरुद्याने च निःप्रकंपः स्वामी प्रतिमया स्थितः. तदा कश्चिद्गोपः सर्वं दिनं वृषान् वाहयित्वा सायं स्वामिसमीपे मुक्त्वा गोदोहाय गृहं गतः, ते तु स्वैरं वने गताः, स चागतः स्वामिनं वीक्ष्या-
पृच्छत्. स्वामिन्यदत्तोत्तरे न वेत्तीति रात्रौ वने विलोकयतिस्म, परं नापश्यत्. रात्रिशेषे स्वयमेवा-
गता वृषाः. सोऽप्यागतस्तान् दृष्ट्वा नूनमनेन गोपिता इति रुष्टः सेद्वहकमुत्पाद्य स स्वामिनं प्रति
धावितः, अवधेरागत्य शक्रेण च स शिक्षितः. ततो मारणांतिकोपसर्गवारणार्थं विमौजाः सिद्धार्थ-
नामानं स्वामिमातृस्वसेयं व्यंतरस्वरं प्रवृषांते मुक्त्वा स्वस्थाने गतः. ततः प्रवृष्टः कोट्वाकसन्निवेशे व-
हुलब्राह्मणगृहे सपात्रो धर्मो मया प्रज्ञापनीय इति प्रथमपारणं गृहस्थपात्रे परमानेन चकार. तत्र
पंच दिव्यानि प्रादुर्भूतानि, यथा—

चेलोत्क्षेपः १, गंधोदकपुष्पवृष्टिः २, उंदुजिनादः ३, व्योम्नि अहो दानमहो दानमित्याघोष-
णा ४, वसुधारावृष्टिश्चेति ५. अष्टतेरसकोटीन् । उक्कोसा तन्न होश् वसुहारा ॥ अष्टतेरसलक्षा ।
जहणिया होश् वसुहारा ॥ १ ॥ विहरन् स्वामी मोराकसन्निवेशे ययौ, तत्र तापसाश्रमो विद्यते,
तत्र च पितुर्मित्रं कुलपतिर्वर्तते. ते बाहुः प्रसारितः, स्वामिनापि पूर्वान्यासाद्बाहुः प्रसारितः. तस्य

धर्म-
मंजूषा
२६

प्रार्थनया स्वामी तत्रैकां रात्रिमवसत्. तस्याग्रहाच्च स्वामी अष्टौ मासान् विहृत्य वर्षाचतुर्मासीं स्थातुं तत्रागमत्, तेनार्पिते जज्ञे च वर्षाकालं स्थितः. तस्याप्रीतिं दृष्ट्वा चार्धमासादनंतरं स्वामी ततो निर्गत्य अस्थिकग्रामं समाजगाम. तत्र चतुर्मासीं स्थितः पारणके पृथ्वीं पावयन् विचरतिस्म. तदानीं पितुर्मितं सोमब्राह्मणः समागत्य स्वामिनं प्रार्थयामास. हे स्वामिंस्त्वं संवत्सरं यावद्दानमदाः, अदरिद्रं च जगज्जज्ञे मंदजाग्यमेकं मां विना, अतो मे किंचिद्देहि? अहं दारिद्र्यपीडितो जवहरणमागतोऽस्मीति. कारुण्यात्स्वाम्युवाच जो विप्र! त्यक्तसंगोऽस्मि संप्रति, तथाप्यंशस्थितस्यास्य वाससोऽर्थं गृहाण? एवमुक्त्वा वासोऽर्थं दत्त्वा स तोषितः, तदर्थमादाय च स निजगृहं ययौ. एवं स्वामिना पूर्वसंगतिकविप्राय दानं दत्तमिति चरित्रं कथितं, अथावशिष्टं किंचिदुच्यते यथा—ततो महोपसर्गान् सहमानः श्रीवीरो दीक्षादिनादारभ्य सपदां सार्धद्वादशाब्दीं महातपांस्यनंज्ञांसि नित्यचक्रचतुर्थवर्जितानि चकार. क्रमेण विहसन् स्वचरणन्यासैः पृथ्वीं पावयन् स जृञ्जकं सन्निवेशं प्राप. तत्र ऋजुवाहुकानदीतीरे श्यामाकगृहिणः क्षेत्रे सादतरोस्तले अय्यक्तचैत्यस्यासन्ने सिंधुरोधस्युत्तरे विजयमुहूर्ते षष्ठतपस उत्कटिकासनस्थितस्य जीर्णरज्जुवद्घनघातिकर्मणि त्रुष्टिं हस्तोत्तरा-

धर्म-
मंजूषा
२९

स्थिते चंडे शुक्रवैशाखदशम्यां चतुर्थे यामे विज्ञोः केवलज्ञानमुत्पेदे. कंषितासनाः सुरेंद्रा देवसं-
घपरिवृताः समागत्य समवसरणं विदधिरे. तत्र क्षणमात्रं देशनां दत्त्वा श्रीअपापानगर्वा द्वितीयं
समवसरणमकरोत्. तस्मिन् समवसरणे च गणधरस्थापनाचतुर्विधसंघस्थापनाद्यकरोत्. प्रज्ञोः परिवा-
रे एकादश गणधरा अजवन्, तथा चतुर्दशसहस्रसंख्याः साधवोऽजवन्, षट्त्रिंशत्सहस्रसंख्याः सा-
ध्यः, एकोनषष्टिसहस्रयुगेकलक्षमिताः श्राद्धाः, अष्टादशसहस्राधिका त्रिलक्षी श्राद्धीनां बद्धव. न-
वसु गणभृत्य मुक्तिं यातेषु सगौतमसुधर्मो जगवान् ज्ञातनंदनस्त्रिदशैरावृतोऽपापामगात्, तत्रांतिमां
च चतुर्मासीं स्थितवान्.

अथेशः कार्तिकेऽमावास्यापश्चिमे क्षणदाक्षणे निर्वाणसमयं ज्ञात्वा षोडशप्रहरात्मिकीं देश-
नां प्रारेजे. ततः स्वासनकंपात् सर्वे सुपर्वेशाः समाजग्मुः. तेषां मध्याह्न साश्रुदग्ग सुधर्मैद्रो व्यजि-
क्षपत्, यथा हस्तोत्तराख्यं त्वज्जन्मनक्षत्रं, तत्र जस्मग्रहो लग्नः, अतः स्वामिन् मुहूर्तमात्रं प्रतीक्षस्व?
यत एष दुर्ग्रहो द्विसहस्रवर्षस्थितिकस्तव शासनं पीडयिष्यति. ततस्तं देवेन्द्रं युक्त्या प्रतिबोध्य पर्य-
कासनजागृ तृतीयशुक्लध्यानाभियोगात् शेषकर्मैधनानि जस्मीकृत्य स्वातिनक्षत्रे स्वामी परमं पदं प्रा-

धर्म-
मंजूषा
२८

प. त्रैलोक्येऽपि हि सात्विकेष्वनवधिः प्रागजन्ममोक्षावधि । श्रीमद्वीरजिनेश्वरस्य चरितं को वक्तु-
मीशोऽखिलं ॥ अस्तावस्य तथापि हि प्रवचनाञ्जोधेर्गृहीत्वा लवं । किञ्चित्कीर्तितमीदृशं ननु मया
स्वान्योपकारेह्यया ॥ १ ॥ इति श्रीवीरचरित्रं लेशत उक्तं. एवंविधः श्रीमान् महावीरदेवाधिदेवो
देवासुरमनुजपर्षदि दान १ शील २ तपो ३ ज्ञाव ४ ज्ञेदरूपं चतुर्विधं धर्ममाख्यातुकामः प्रथमं दा-
नं प्ररूपितवान्. तस्य दानस्य त्रैविध्येऽपि धार्मिकदानप्रशंसायां जगद्गुरुचनसंमतिमाह—

॥ मूलम् ॥—धम्महकामजेया । त्रिविहं दाणं जयम्मि विक्कायं ॥ तहवि हु जिणंदमुणि-
णो । धम्मअदाणं पसंसंति ॥ २ ॥ व्याख्या—धर्मार्थकामजेदात् त्रिविधं दानं जगति विख्यातं
वर्तते. तत्र यद्धर्मार्थं साधुज्यः साधर्मिकेज्यो वा दानं तद्धर्मदानं १. अर्थदानं स्वार्थाय यत्स्वकी-
र्तिकारि याचकेभ्यः स्वभृत्येज्यो वा दानं तदर्थदानं २. काममोहितपुमान् कामार्थं यत्स्वकलक्षणां-
गनादिज्यस्तदर्थं परेज्यो वा ददाति तत्कामदानमुच्यते ३. ‘ तह विहुत्ति ’ तथापि हु निश्चितं
‘ जिणंदमुणिणोत्ति ’ जिनेन्द्रो वीरजिनो, मुनयो गणधराद्यास्तत्र ‘ धम्मअदाणंति ’ धार्मिकदा-
नं ‘ पसंसंति ’ प्रशंसंति वर्णयंतीति गाथाद्वयार्थः ॥ २ ॥ तत्कथं वर्णयंतीत्याकांक्षायां गा-

धर्म- थाद्वयमाह—

मंजूषा

२९

॥ मूलम् ॥—दाणं सोद्दग्गकरं । दाणं आरुग्गकारणं परमं ॥ दाणं जोगनिहाणं । दाणं ठाणं गुणगणाणं ॥ ३ ॥ व्याख्या—दानं धार्मिकदानमित्यर्थः, सौभाग्यकरं भवति, आरोग्यकारणं नीरोगतायाः परमं प्रकृष्टं कारणं भवति. दानं दत्तं सत् ' जोगनिहाणं ' जोगस्य पंचेंद्रियसुखस्य निधानं निधिर्भवति. दानं गुणगणानां स्थानमाश्रयो भवति. गुणानां गणा गुणगणास्तेषां गुणगणानामित्यद्वयार्थः. ॥ ३ ॥

॥ मूलम् ॥—दाणेण फुरइ किंती । दाणेण य होइ निम्मला कंती ॥ दाणावज्जिअहिअन्नं । वयरीवि हु पाणीयं वहइ ॥ ४ ॥ व्याख्या—दानेन कीर्तिः स्फुरति, यतो दानं हि कीर्त्याः कारणं वर्तते, कीर्तिकामः पुमान् दानं ददाति, दानेन च भवति निर्मला कान्तिः, शरीरकान्तेः कारणमपि दानमेव. दानावर्जितहृदयो दानेन वशीकृतहृदयो वैर्यपि पुमान् हु निश्चितं ' पाणीयं ' पानीयं वहत्यानयति, सेवकीभूय चरतीत्यर्थः. ॥ ४ ॥ एवं दानं वर्णयित्वा प्रेक्षावतां प्रवृत्तये तत्फलं दृष्टान्तेन हृदयन्नाह—

धर्म-
मंजूषा
३०

॥ मूलम् ॥—धणसहवाहजम्मे । जं घयदाणं कयं सुताहूणं ॥ तकारणमुसज्जिणो । ते-
बुक्कपियामहो जातुं ॥ १ ॥ व्याख्या—धनसार्थवाहजन्मनि ऋषजदेवपूर्वजवे ‘ जं घयदाणंति ’
यद् घृतदानं कृतं सुसाधूनां श्रीधर्मघोषसूत्रिभृतीनां ‘ तकारणत्ति ’ तस्मात्कारणादित्यत्र प्राकृतत्वा-
द्विजक्तिपरिणामः, ‘ उसहजिणोत्ति ’ ऋषजजिनः प्रथमतीर्थेशः ‘ तिबुक्कत्ति ’ वैलोक्यपितामहो
जातः, पितुः पिता पितामहो जातोऽनृदिति गाथार्थः ॥ १ ॥ विस्तरार्थस्तु कथानकादवसेयः. तत्र
प्रथमतः पूर्वजवाख्यानपूर्वं श्रीऋषजनाथचरित्रं यथा—

आदौ सार्थपतिर्धनो १ मिथुनकः २ सौधर्मकटपे सुरः ३ । खेटेशश्च महाबलो ४ दिविषदी-
शाने ५ नराधीश्वरः ६ ॥ युग्मी ७ च त्रिदशेश्वरः ८ सुजिषजः पुत्रो ९ ऽच्युते निर्जरः १० । च-
क्री ११ सर्वसुरोत्तमः १२ प्रथमकोऽर्हन्नाजिदूर्वः श्रिये ॥ १ ॥ प्रत्यग्विदेहेषु क्षामुकुटोपमं क्षितिप्र-
तिष्ठितं नाम पुरमस्ति. तस्मिन्नगरे समस्तराजमंढलीसेव्यमानचरणः क्षत्रशिरोमणिः प्रसन्नचंद्रनामा
राजास्ति, तत्र पुरे लक्ष्मीनिवासजवनं धननामा सार्थवाहोऽस्ति. सोऽन्यदा वसंतपुरे नगरे व्यव-
हारार्थं गंतुमना यात्रार्थिनः समाह्वातुं मिडिमं वादयामास. जो जो लोकाः! अशंबलस्य शंबलं,

धर्म-
मंजूषा
३४

अच्छत्रस्य छत्रकं, अवाहनस्य वाहनं, तथा यस्य यद्विलोक्यते तस्य तद्दामि, क्षेमेण वसंतपुरं प्रा-
पयामि चेति. ततः सुमुहूर्ते सुलग्ने मंगलध्वनिपूर्वकं शिरसाक्षतान् बिभ्रन् पुरीपरीसरावनौ पङ्कुव्यां
कृतावासः स तस्थौ. अत्रांतरे वसंतपुरं गंतुकामं श्रीधर्मघोषमुनीश्वरं समालोक्य सार्थवाहस्तं पृष्ठ-
तिस्म. जो मुनयो यूयं किमर्थमत्रागताः? वाचंयमशिरोमणिस्तमुवाच, जो सार्थेश! त्वया समं व-
यं वसंतपुरपत्तनं समेष्यामः. सार्थवाहेनोक्तं पादावधार्यतां, जवतां च यत्किंचिदाहारादिकं विलो-
क्यते तद्याचनीयं. अत्रांतरे केनचित्पुरुषेण सार्थवाहपुरतो रसालफलसंभृतं स्थालं प्राभृतीकृतं. सा-
र्थवाहेन गुरोरे मुक्तं प्रोक्तं च, जगवन्निदं गृहाण? मामनुगृहाण च? अहं जवद्वक्तितो धन्योऽ-
स्मि, यदस्मिन्नवसरे यूयमत्रागताः. तदानीं मुनिराह जो महाजाग! फलानि साधूनामकट्यानि,
साधवस्तानि नेहंति, अतोऽहमपि फलानि नेहामि. वयं सिद्धमन्नं प्रासुकं जलं च गृह्णामः. मुने-
रेतद्वचनं निशम्य विस्मयस्मेरमानसः सोऽब्रुवत्—

अहो कष्टमहो धैर्य—महो निःस्पृहता मुनेः ॥ एवं मुनीन् प्रशंसन् संभृतवाहनो धनेन ध-
नदोषमः स धननामा सार्थवाहो मुनिभिः सार्थं शुभशकुनैः प्रेर्यमाणो मार्गे चचाल. एवमविह्वल-

धर्म-
मंजूषा
३२

प्रयाणैः प्रेर्यमाणः कतिचिद्दिनांते व्यतीतेषु ग्रीष्मर्तुषु वर्षाकालः समागतः, अविहितधाराजिर्धारा-
धरो वर्षितुं लग्नः, यतः—पांथानां गह्वतामग्रे । प्राणद्रव्योत्तमर्णकैः ॥ नद्यो गतिनिषेधाज्ञा । रेखा
श्व कृता घनैः ॥ १ ॥ तदानीं स धनसार्थपतिः सार्थस्य कष्टं दृष्ट्वात्वीतटे सार्थनिवेशं चकार. सा-
र्थपतौ तत्र स्थिते कियद्भिर्वासरैर्जनानां पाथेयानि नृपतिस्म, ततश्च स सार्थलोकः कष्टे पतितः,
कंदमूलफलवृत्तिं च कर्तुं प्रचक्रमे. एवं काले गह्वति वर्षर्तुप्रांते सार्थलोकचितया धनसार्थपतेर्नि-
द्रा गता. ततो गतनिद्रः सार्थवाहो यामिन्याः पश्चिमे यामे स्वचित्ते चिंतयामास, अहो ते धन्याः
साधवो ये मया सार्थं समागता अप्रासुकीकृतं पयोऽपि न पिबन्ति, तेषां मुनीन्द्राणां प्राणयात्रा कथं
नविष्यतीति ! अहो मम मंदजागृत्यं ! अहो मम मौढ्यं ! येन मया सार्थं समागतानामपि साधू-
नां चिंता न कृता. अथ प्रजाते तत्र गत्वा प्रासुकान्नपानैस्तेषां साधूनां चिंतां करिष्ये. एवं यावता
स चिंतयति तावता सूर्योदयो जातः. जाते च सूर्योदये मंगलपाठकेनोक्तं, यथा—

अनृत पिंगा प्राची रसपतिरिव प्राप्य कनकं । गतह्यायश्चंद्रो बुधजन श्व ग्राम्यसदसि ॥ न
दीपा राजंते इविणरहितानामिव गुणाः । क्षणक्षीणास्तारा नृपतय श्वानुद्यमपराः ॥ १ ॥ मंगल-

धर्म-
मंजूषा
३३

पाठकस्येदं वचनं श्रुत्वा विधिवत्प्राज्ञातिकं कृत्यं विधाय माणिजडनाम्ना मित्रेण सह चलितो गुर्व-
तिके गतः, गत्वा वंदिता गुरवः, हृष्टमनाश्च स साधून् ददर्श. कथं नृतान्? कांश्चित्कायोत्सर्गपरान्,
कांश्चित्स्वानबंधुरान्, कांश्चित्स्वाध्यायतत्परान्, कांश्चित्प्रत्युपेक्षापरान्. तान् सर्वान् प्रणम्य गुरोः पुर-
स्तादासीनो विनयावनम्रदेहो योजितकरकमलोऽसाववादीत. ओ महानुज्ञावाः! यूयं मम सार्थे सह
समागताः, परं मया मंदजाग्येन शुश्रूषा न कृता, एष च ममापराधः सोढव्यः. अथ गुरुरज्ञाषिष्ट
ज्ञोः सार्थाधीश! त्वयास्माकं विरूपं न कृतं, किंतु हितमेव कृतं, यतः संसार इव दुर्लवेऽस्मिन् कां-
तारे दुष्टकर्मण्य इव चौरैर्यो वयं रक्षिताः, यत्तव सार्थिका अस्माकमन्नपानादि प्रयच्छन्ति तत्त्वैव
दत्तं. धनोऽप्यृचे यूयं गुणिनः सर्वे गुणमयं मन्यध्वे, अथ कट्वनीयमाहारमादाय ममानुग्रहं कुर्व-
तु, ममावासे मुनीन् प्रेषयत? ततो गुरुणा धनस्यानुग्रहकृते मुनिद्वंद्वं प्रेषितं. गृहागतं मुनिद्वंद्वं दृ-
ष्ट्वात्सर्पिर्वासनः सर्पिषा तत्प्रत्यलाजयत्. ततो धनेन तेन द्रव्यशुद्धज्ञावशुद्धदानेन बोधिवीजमवापि.
धर्मलाक्षाशिषं दत्वा मुनयोर्निवृत्तयोर्धनो धन्यं मन्यमानः पूर्णमनोरथः सुखेनास्थात्. साधू अपि
तदन्नादिकं समादाय गुरुसन्निधौ जग्मतुः. अथापरेऽह्नि परिवारपरिवृतो धनो गुर्वतिके समागात्.

धर्म-

मंजूषा

३४

गुरवोऽपि क्लेशनाशिनीं देशनां ददुः, यथा—

शक्तिः श्रीवितरागे भगवति करुणा प्राणिवर्गे समग्रे । दीनादिन्यः प्रदानं श्रवणमनुदिनं श्रुत्या सुश्रुतीनां ॥ पापापोहे समीहा ज्वजयमसमं मुक्तिमार्गानुरागः । संगो निःसंगचित्तैर्विषयविमुखता हर्म्यणामेष धर्मः ॥ १ ॥ रागादिविजयी देवः । सच्चरित्रगुरुर्गुरुः ॥ प्राणित्राणप्रधानश्च । धर्मः सम्यक्त्वमुच्यते ॥ २ ॥ तत्तवायमलंकारो । युज्यते पुरुषोत्तम ॥ आधातुं हृदये श्रोमन् । सम्यक्त्वं कौस्तुभः शुभः ॥ ३ ॥ एतद्धर्मं श्रुत्वा सम्यक्त्वं चांगीकृत्य धनो धन्यं मन्यमानो निजावासं गतः । प्रजाते माणिजडेण विहसं, हे विजो प्रावृत्तिक्रांता, इंडेण धनुर्विमुक्तं, वसुधाधवेन गृहीतं, तथा घनैर्नजस्त्यक्तं, बहलधूलिजिर्व्याप्तं, एवमनेके ज्ञावाः प्रकटीबद्बुः । सार्थेश एतदाकर्ण्य गुरुणा सार्धं मार्गे संचरन् क्षेमेण वसंतपुरं समाययौ । तत्र राज्ञा सन्मानितः स्वानि जांडानि विक्रीय प्रतिज्ञांस्तान्युपादाय धर्मघोषमुनीश्वरं चापृच्छ कृतकृत्यः क्षेमेण प्रत्यावृत्तः क्षितिप्रतिष्ठितं पुरं प्राप । पूर्णायुर्मृतो धनः । इति प्रथमजवः ।

अथ द्वितीयजवे उत्तरकुरुषु कटपडुपूर्णसंकटपो युग्मधर्मिषु जग्मिवान् । तुर्यजवेऽपरविदेहेषु

धर्म-
मंजू-
३५

मंगलावतीनाम्नि विजये वैताढ्यशैले गंधारदेशे गंधसमृद्धके पुरे शतबलराट्पुत्रश्रृङ्गकांतापट्टराज्ञी-
कुट्टयुद्धवो महाबलनामा विद्याधरः संजज्ञे. क्रमेण वृद्धिं गतः पित्रा पाठितो यौवनस्थश्च पित्रा प-
रिणायितः सुखान्यनुभवतिस्म. एवं मुखेन कालो याति. एकस्मिन् दिने स साध्वंतिके धर्मे श्रुत्वा
वैराग्यवान् महाबलाय राज्यं दत्त्वा स्वयं दीक्षामंगीकृत्य तपांसि तप्त्वा दिवमावदत्. अथ स महाब-
लो राट् यौवनोन्मादमेदुरोऽज्ञातधर्मकर्मा स्वेच्छया राज्यसुखान्यनुभवन्नास्ते. अन्यदा महाबलः स-
दसि निविष्टः संगीतरसनिमग्नो यावता सञ्चायां नाट्यं कारयति तावता मंत्रीशः स्वयंबुधो नाम्ना
धर्मतत्वज्ञो नाट्यावसरे समागत्यैवमवादीत्. ओ राजेंद्र ! किं नाट्येन ? सावधानो भव ? तवायुर्मया
पृष्ठो गुरुत्वादीत्. भवद्भर्तुर्मासमेकमायुर्वर्तते, तत् श्रुत्वा जीतो राट्, यतः—सा नहि कदा तं न-
हि । नसहं तं नहि किंपि विन्नाणं ॥ जेण धरिज्झइ काया । खज्झंती कालसप्पेण ॥ १ ॥ मं-
त्रिणोक्तं सावधानो भव ? धीरत्वमवलंबस्व ? पुण्ये प्रवर्तस्व ? एकदिनपालितेऽपि चारित्रे जनो य-
दि मोक्षं नाप्नोति, परं वैमानिको भवत्येव, नात्र संदेहः, अथ मासमेकं पुण्यं कुरुष्व ? मंत्रिवचसा
राजा जिनप्रासादेऽष्टाह्निकोत्सवं करोतिस्म. ततो गुरुममीपे दीक्षामुपादायानशनेन द्वाविंशतिदि-

धर्म-
मंजूषा
३६

नानि स्थित्वा मृत इति चतुर्थो जवः. ततः पंचमे जवे ईशानकटपे श्रीप्रज्ञाजिधाने विमाने ल-
ल्लितांगजिधो देवोऽनृत, तस्य प्रिया स्वयंप्रज्ञा. सा स्वयंप्रज्ञा च्युता, तद्विरहे विलापं कुर्वन् ल-
ल्लितांगो दृढधर्मदेवेन निवारितो यः पुरा मित्रमंतीशः स्वयंबुद्धोऽभवत्. तेनोक्तं नो लल्लितांग !
सोऽहं मंत्री स्वयंबुद्धाजिधस्तव विरहे प्रवृज्यैनां श्रियमाश्रितः. नो लल्लितांग ! अथधना विज्ञायाहं
तव कथयामि, यत्पुनरपि सा स्वयंप्रज्ञा तव जविष्यति. श्रूयतां ? धातकीखंडे प्राग्विदेहे नंदिग्रामे-
ऽतिदुर्गतो नागिलाख्यो गृहपतिर्विद्यते, तस्य नागश्रियां पत्न्यां पुत्रीषट्कादनंतरं सप्तमी पुत्री जा-
ता. तां दृष्ट्वा द्विममानसो नागिलो वैराग्यान्नगरान्निर्गत्य दूरं गतः. तस्या दुर्भगत्वेन जने निर्नामि-
केति प्रसिद्धिरनृत. सा क्रमेण दारिद्रेण सह वर्धिता यौवनोन्मुखी नजस्तिलकपर्वते दारुनारथ-
मगमत. तत्र सुरासुरनमस्कृतं युगंधरमुनिं दृष्ट्वा नत्वा तद्व्याख्यां श्रुत्वा संवेगमापन्ना जगौ. हे ज-
गवन्नस्मिन् संसारे नृयांसो दुःखिनः संति, परं मत्तो मंदजाग्याया दुःखाधिकः कोऽपि नास्ति. मु-
निनोक्तं हे वत्से ! त्वं दुःखं मुधा धत्से, चतुर्गतिष्वपि संसारिजीवानां यानि यानि दुःखानि वर्तते
तानि तानि श्रुतमात्राणि देहिनां हृदयं जिदंति. अतोऽस्मिन् संसारसमुद्रे निपततां धर्म एव सु-

धर्म-
मंजूषा
३९

जालंबं धत्ते, धर्मासाधनत एव देही चक्रवर्त्यादिपदवीं लभते, अतस्त्वमपि धर्मं विधेहि? यतः—
धर्मः कटपट्टमः पुंसां । धर्मः सर्वार्थसिद्धिदः ॥ धर्मः कामदुग्धाधेनु—स्तस्माद्धर्मो विधीयतां ॥ १ ॥
देहे द्रव्ये कुटुंबे च । सर्वसंसारिणां रतिः ॥ जिने जिनमते संवे । पुनर्धर्माधिकारिणां ॥ २ ॥
एवं तस्य त्रैलोक्यदर्शिनो मुनेरेतदुपदेशं श्रुत्वा निजदेहेऽप्युद्दिमा गृहीतानशनाधुना वर्तते. अथ
जो ललितांग ! त्वं तस्याः स्वरूपं दर्शय? तथा कृते च सा तवानुरागिणी मृत्वा स्वयंप्रजादेवी ज-
विष्यति. तेनापि तथा कृते पुनः सा स्वयंप्रजा जाता. तथा सह तथैव जोगान् वृत्त्वा ललितांग-
देवश्च्युतः. गतः पंचमजवः.

ततः षष्ठे जवे महाविदेहक्षेत्रे लोहार्गलपुरे सुवर्णजंघस्य राज्ञो लक्ष्मीपट्टराज्ञीकुक्षौ स ल-
लितांगजीव उत्पन्नः. शुभस्वप्नेन सूचितः पुत्रो जातः, क्रमेण तस्य वज्रजंघ इति नाम दत्तं. स्व-
यंप्रजापि च्युत्वा पुंडरीकिणां नगर्यां वज्रसेनस्य चक्रिणो गृहे श्रीमतीनाम्नी सुताजवत्. सान्यदा
प्रमदोद्याने क्रीमंती देवदानवैर्वैदितं केवलिनं मुनिं वीक्ष्य जातजातिस्मृतिर्जाता. सा श्रीमती पूर्व-
जवचेष्टितं सर्वं ज्ञात्वा निजधातुरीं पंडितां समाचख्यौ. पूर्वजन्मनीशानकटपे ललितांगदेवप्रियाहं

धर्म-
मंजूषा
३८

स्वयंप्रभाजवं, स च मम व्यवनात्पूर्वं व्युतः, परं न ज्ञायते कुत्रोत्पन्न इति, अतोऽयं तत्प्राप्तये य-
त्नं कुरु? पंडितापि सख्योक्तं वृत्तांतं श्रुत्वा पूर्वजवचस्त्रिं पट्टे लिखित्वांगणोपांते वज्रसेनस्य चक्रि-
णः सेवागतानां कुमाराणां सर्वेषामदर्शयत्. तं दृष्ट्वा वज्रजंघोऽपि जातजातिस्मृतिश्चित्तयति, अहो
मम पूर्वभवः केन ज्ञानवता प्रोक्तः? अनया पंडितया च कथं पट्टे लिखितः? ततः पंडितायाः सर्वं
वृत्तांतं ज्ञात्वा वज्रसेनश्चक्री वज्रजंघश्रीमत्योः पाणिग्रहणमकारयत्. ततो वज्रजंघः श्वशुरमापृच्छ
लोहार्गलपुरं गतः, पित्रा च राज्ये निवेश्य स्वयं दीक्षां जगृहे. वज्रसेनोऽपि चक्री पुष्कलपाला-
ख्यं पुत्रं राज्ये न्यस्य स्वयं दीक्षां गृहीत्वा तीर्थकरो मुनिर्जज्ञे. अन्यदा पुष्कलपालक्षमापालं श-
त्रुभिरावृतं श्रुत्वा वज्रजंघोऽस्य साहाय्यं कर्तुं समाययौ. तत्र शत्रून् विनिर्जित्य श्रीमत्या सहितो या-
वता स निजं पुरं व्रजति. तावता स्वभ्रातरौ केवलिनौ मुनिसत्तमौ मार्गं मिलितौ, तौ नमस्कृत्य
वज्रजंघश्चित्तयति, अहो मम मंदभाग्यता! अहो मम मतिहीनता! यदहं पितुरुच्छिष्टं लक्ष्मीं प्रा-
प्तवान्, एतौ मम सोदरौ तु चारित्रसाम्राज्यं प्रापतुः. अतोऽधुनैव स्वपुरं गत्वा स्वसूनवे च राज्यं
दत्त्वा चारित्राशनिनाहं कर्महुमं भस्मीकरोमि. इति चिंतयित्वा स लोहार्गलपुरं गतः, प्रातः सूनवे

धर्म-
मंजूषा
३९

राज्यं दास्यामीति कृत्वा स रात्रौ श्रीमत्या समं सुप्तः. अज्ञातपरमार्थेन पुत्रेण राज्यदुब्धेन विषधु-
मयोगेन घातितौ तौ मातापितरौ, इति षष्ठो जवः. सप्तमजवे वज्रजंघजीवस्तया श्रीमत्या दयितया
सममुत्तरकुरुष्वेव युगलधर्मेणोत्पन्नस्त्रिपद्यायुः. मृत्वा चाष्टमे जवे सौधर्मे कटपे सुखैः प्रीणितौ तौ
सुरौ जातौ. उक्तोऽष्टमो जवः. अथ नवमजवे जंबूद्वीपे महाविदेहे क्षितिप्रतिष्ठिते पुरे स सुविधे-
वैद्यस्य सूनुर्जज्ञे. सत्कर्मकर्मठो जीवानंद इति नाम्ना स वैद्यकर्मविशारदोऽनृत. तत्रैव नगरे ईशा-
नचंद्रस्य राज्ञः कांतया कनकवत्या जातो महीधरनामा पुत्रोऽस्ति. १. तत्रैव नगरे सुनाशीरस्य मं-
त्रिणो लक्ष्म्यां कांतायां जातः सुबुद्धिनामा पुत्रोऽस्ति. २. तत्रैव नगरे धनश्रेष्ठिनः शीलवत्यां प्रि-
यायां जातो गुणरत्नाकरो गुणाकरनामा पुत्रोऽस्ति. ३. तत्रैव नगरे सागरदत्तस्य सार्थपतेरज्ञयम-
त्यां पत्न्यां जातः पूर्णजद्र इति नाम्ना पुत्रोऽस्ति. ४. श्रीमतीजीवः सौधर्मकटपतश्च्युत्वा तत्रैव नग-
रे ईश्वरदत्तस्य श्रेष्ठिनः केशवनामा पुत्रो बभूव. ५. एषां पंचानां समानगुणशालिनां जीवानंदेन
वैद्येन समं मैत्र्यमनृत. अमीषां पंचानामेकीनृतानां वैद्यवेश्मनि स्थितानां माधुकरिं जिह्वां कुर्वन्
साधुर्दृष्टिप्रथं ययौ. अकालान्नपानैः कुशजिनृतसर्वांगं तं मुनिं दृष्ट्वा राजपुत्रो महीधरकुमारो जी-

धर्म-
मंजूषा
४०

वानंदं वैद्यं धिगिति निंदन्नेवमवोचत्, किं ते शास्त्रकौशलं? किं ते ज्ञातृत्वं? यत्त्वमीदृशानां शरीरेऽपि निस्पृहानां साधूनां कुष्ठाचिन्तितानां नोपकारं करोषि? अथ साधूनामुपकारकरणैव जन्मार्जितं पापमलदाहनाय. जीवानंदो जगाद नो राजेंद्रुनंदन! त्वया युक्तमुक्तं, परं दीनारलक्ष-
लक्षेणैकैकं वस्तु लभ्यते, तेषु लक्षपाकाख्यं तैलं मद्गृहे वर्तते, गोशीर्षचंदनं रत्नकंबलं च वि-
लोक्यते.

ततः श्रुत्वा ते पंचापि मित्राणि कंचिन्महेभ्यमन्येत्य गोशीर्षचंदनं रत्नकंबलं च मूढ्येन य-
याचिरे, यथा नो श्रेष्ठिन् दीनारलक्षान्यां गोशीर्षकंबलौ देहि? श्रेष्ठिनोक्तं किमर्थं? तैरुक्तं मुने-
र्वैयावृत्यर्थं. तत् श्रुत्वा मुदितमानसः श्रेष्ठी मूढ्यं विनैव कंबलचंदने तेषां कुमाराणामर्पयामास. त-
तस्ते कुमाराः शुभ्रशकुनैः प्रेरिता जीवानंदेन सहिता मुनेरनुपदं ययुः. बाह्योद्याने न्यग्रोधतरोरधः
कायोत्सर्गस्थं तं मुनिं ते प्रणमंतिस्म. वैद्यपुत्रश्च तस्य मुनेर्वैयावृत्यं करोति यथा—ततो मुनिम-
नुज्ञाप्य ! तैलेनान्यंग्यं वैद्यसूः ॥ विलिप्तचंदनं देहे । क्षिप्तवान् रत्नकंबलं ॥ १ ॥ तैलतापेन ते-
नाथ । व्याकुलास्तत्कलेवरात् ॥ निःसृत्य शीतले लीनाः । कृमयो रत्नकंबले ॥ २ ॥ अथ गोशव-

धर्म-
मंजूषा
४१

मानीय । तस्योपरि दयापरः ॥ कंबलात्पातयामास । कृमीन् वैद्यः कृती स्वयं ॥ ३ ॥ गोशीर्षचंद-
नस्पंदै—रिंङुनिस्पंदसुंदैः ॥ शमिनः शमयामास । संतापव्यापदं मुदा ॥ ४ ॥ त्रीन् वारानेवं कृ-
त्वा सर्वान् कृमीन् त्वग्मांसास्थिगतान् पातयामास. केश्चिद्दिनैः स शमिस्वामी चामीकरहविर्जातः,
तैः क्षमितश्च स पुनर्नववपुर्विहाराय ययौ. स कंबलचंदनदायी वणिग् तद्दानवैर्नवादंतकृत्केवल्लि-
जावं तस्मिन्नेव जवेऽज्जत्. तेऽपि कंबलगोशीर्षशेषं विक्रीय तल्लब्धकांचनलक्ष्मणेन जिनप्रासादं
कारयामासुः. कियता कालेन व्रतं लात्वा ते षडपि पूर्णायुषो मृत्वा दशमजवेऽच्युते कटपे द्वाविं-
शतिसागरायुषस्त्रिदशश्रियं शिश्रियुः.

एकादशे जवे ते षमप्यच्युताच्युताः, जंबूद्वीपे प्राग्विदेहे लवणवारिधेस्तटे पुष्कलावतीवि-
जये पुंमरीकिण्यां नगर्यां वज्रसेनस्य राज्ञो धारिण्यां सहचारिण्यां पुत्रो जीवानंदनिषगजीवश्चतुर्द-
शमहास्वप्नसूचितो वज्रनागनिधो जज्ञे. तस्य वज्रनागस्य चक्रिणः पूर्वसहचरास्ते चत्वारोऽपि नृ-
पामात्यश्रेष्ठिसार्थेशपुत्राः क्रमेण बाहुसुबाहुपीठमहापीठस्याश्चत्वारोऽपि बांधवाः संजज्ञिरे. केशवजी-
वोऽपि सुयशोनामा राजपुत्रक आसीत्. प्रागजवस्नेहतः सोऽपि वज्रनागमशिश्नियत्. एवं ते षमपि

धर्म-
मंजूषा
४२

मित्राण्येकीवृतानि सुखमनुबद्धविरे. एकस्मिन् दिने लोकांतिकैर्विज्ञप्तो वज्रसेनो राट् सांवत्सरिकं दानं दत्त्वा वज्रनाजानिधे पुत्रे राज्यं न्यस्य चारित्रं प्रतिपद्य मनःपर्यायज्ञानमासदत्. ततो वज्रसेनजिनस्य केवलं वज्रनाजस्य च चक्रं सममेवोदपद्यत. वज्रसेनस्य देवैः केवलमहिमा चक्रे, चक्रस्याष्टाह्निकोत्सवं वज्रनाजश्चक्रे. ततोऽसौ देशसाधनाय विनिर्गतः पुष्कलावतीविजयं विजित्य प्राप्तचक्रिपदो वज्रनाजश्चक्री धर्मकर्माणि निर्ममे. अन्यदा जातवैराग्यो नृपः सुते राज्यं न्यस्य चतुर्जिर्बधुभिः सह सुयशाराजपुत्रेण च सह दीक्षां जगृहे. वज्रसेनजिनो जवोपग्राहिकर्माणि क्षिप्त्वा मोक्षं गतः. द्वादशांगधरोऽनेकलब्धिमान् वज्रनाजमुनिराचार्यपदे स्थापितश्च. एकादशांगधराः पंचापि ते गुरुणा सार्धं विहरन्तिस्म. अथ वज्रनाजमुनिरर्हद्भक्तिप्रभृतिविंशतिस्थानकैराराधितैस्तीर्थकृत्कर्म निर्ममे. बाहुः साधुः पंचशतसाधूनामशनपानादिदानेन चक्रिपदं संदधे. सुबाहुसाधुस्तु वैयाकृत्यपरो बाहुबलं समुपार्जयत्, वज्रनाजमुनीन्द्रस्तयोः प्रशंसां चक्रे, पीठमहापीठवीर्यावंतौ मायामिथ्यात्वयोगतः स्त्रीभावफलमुपार्जयतां, क्रमात्ते षडपि पूर्वलक्षान् दीक्षां पालयित्वा मृत्वा च द्वादशजने सर्वार्थसिद्धिसौख्यं त्रयस्त्रिंशत्सागराण्यनुजवंतिस्म. इति पूर्वजवाः ॥ १२ ॥

धर्म-
मंजूषा
४३

अथ त्रयोदशजने श्रीवज्रनाजस्य जीवस्त्रयस्त्रिंशत्सागराण्यायुर्ध्वत्वा सर्वार्थसिद्धितश्च्युत्वा कृ-
ष्णाषाढचतुर्थेऽहि उत्तराषाढास्थिते चंडे श्रीनाजिकुलकरपत्न्याः श्रीमरुदेवायाः कुक्षाववातरत्, प्र-
जोस्तवावतारे वृवनक्षयं क्षणं ध्वस्तध्वांतममृतं, तदानीं मरुदेवेमान् चतुर्दश स्वप्नानवालोकयत्, य-
था—वृषेजसिंहश्रीदाम—चंद्रादित्यान् ध्वजं घटं ॥ सरोवार्धिं विमानानि । स्तनौ वज्रवर्जितानलौ ॥
॥ १ ॥ इमान् चतुर्दश महास्वप्नान् दृष्ट्वा जागरिता सा समागत्य श्रीनाजेरचीकथयत्, सोऽप्युवाच
ते सुतो महान् कुलकरो जावी, ततोऽप्यासनकंपेन समागतो शक्रो मरुदेव्याः पुरतः स्वप्नार्थं ज-
गौ, तथान्येऽपि सुरेश्वरा मरुदेवीं नमस्कृत्यामंदानंदमेदुरा निजं निजं स्थानं जग्मुः. तद्दिनादार-
भ्य स्तनगर्जा निधानमिव मरुदेवी गर्भं वभार, क्रमेण परिपूर्णेऽपि दिनेषु श्यामे चैताष्टमीदिने उत्त-
राषाढास्थिते चंडे शुक्लजग्ने बहमाने मरुदेवी युगलधर्मिणं सुतस्तनमसूत, तदा सुखवातैर्वातं, ना-
रकैर्मुदितं, जगत्त्रये तेजोऽमृतं, तथा दिवि दुंदुभयो नेदुः. कंपितासनाः षट्पंचाशद्विक्कुमार्यः स-
मन्येत्य विधिवत्सूतिकर्माणि चक्रिरे, तथैव कंपितासनाश्चतुःषष्टिसुरेशाः समागताः, तैरपि विधिपु-
रस्सरं जिनं मेरुमस्तके नीत्वा जन्मानिषेकश्चक्रे. अथ शक्रो वृषजरूपेण स्नपनं विधायारात्रिकं मं-

धर्म-

मंजूषा

४४

गलप्रदीपं कृत्वा तं समानीय मातृसमीपे मुक्त्वा स्वर्णरत्नवृष्टिं विधाय बाहस्वरेणैवमवोचत्, यथा-
जिनस्य जिनमातुर्वा । योऽवद्यं चिंतयिष्यति ॥ तन्मूर्धा शतधा ज्ञावी—त्युच्चैर्गीरमुदीर्य सः ॥ १ ॥
धातृकर्मप्रपंचाय । तत्पंचाप्सरसो हरिः ॥ आदिदेश सदेशस्थाः । शश्वद्विश्ववयीगुरोः ॥ २ ॥

एवं सर्वे सुरेश्वराः श्रीजिनस्य महिमानं विधाय नंदीश्वरेऽष्टाह्निकां कृत्वा स्वस्थानमगुः, पूर्वं
स्वप्ने ऋषजदर्शनादूरुस्थऋषजचिह्नत्वाच्च पितरौ प्रजोः ऋषज इत्याख्यां चक्रतुः, तद्युग्मजन्मजाताया
धन्यकन्यायाः सुमंगलेति नाम चक्रतुः, स्वामिनो जन्मतो वत्सरे संपूर्णे जाते सौधमैः सेक्षुय-
ष्टिः पुरो हत्वा स्वामिंस्तव रोचते? इत्युक्त्वेद्वाकुवंशं कृत्वैः स्वस्थानमगमत्, ततःप्रभृति विष्ट-
वर्धमानो दिव्यैरुत्तरकुरुद्रवैः फलैरप्रीयत. एवं क्रमेण वर्धितः पंचशतधनुर्देहमानो देवदेवीगणपरी-
वृतो युवतोजननयनमनोहारियौवनं प्राप, एकस्मिन् दिने कश्चिन्मिथुनकस्तालफलेन हतो मृतः,
तद्युग्मजाता बालिकान्ययुगलैर्नाजयेर्पिता, सा सुनंदेति नाम दत्वा पुत्रीवत्पालिता. प्रसुखविज्ञा-
नेन त्र्यशीतिपूर्ववत्काणि यावद्भोगफलोदयं ज्ञात्वा शक्रकृतोत्सवो रतिप्रीतिनिजे सुमंगलासुनंदे प-
र्यणैषीत्.

धर्म-
मंजूषा
४९

ऋषभदेवस्तान्यां सार्धं किञ्चिदनष्टपूर्वलक्षाणि सुखान्यनुभवतिस्म. सर्वार्थसिद्धितश्च्युतौ बा-
हुपीठयोर्जीवौ सुमंगला गर्भेऽधात्. तथा—सुनंदापि कृतानंदा । तदानीमुदरे दधौ ॥ तौ सुबाहु-
महापीठौ । तत एव दिवश्च्युतौ ॥ १ ॥ परं सुमंगलादेवौ चतुर्दशस्वप्नांश्चक्रभृङ्गन्मसूचकान् दृष्ट्वा
जागृता. शुभे दिवसे च युग्मजातयोस्तयोरग्निश्राने इत्यवृतां, सुतो जस्तनामेति. सुता च ब्रा-
ह्मीनाम्नीति. सुनंदा बाहुबलिनं सुंदरिं चाजीजनत्, पुनरेकोनपंचाशत्पुत्रयुग्मानि सुमंगलासूत. ए-
वं सुखान्यनुभवतः स्वामिनो विंशतिपूर्वलक्षाणि जग्मुः. कलिकदर्थितैर्लोकेर्विज्ञप्तो नागिराट्, त-
दा राज्यदानाय ऋषभं तैः सार्धं स प्रेषयामास. तेऽपि स्वामिनमेकत्र संस्थाप्य जलार्थं गताः, त-
दानीमेवासनकंपेन शक्रः समागात्, तत्र महांतमेकं मंडपं सिंहासनयुक्तं कृत्वा तत्र स्वामिनं नि-
धाय देवैः परिवृतः शक्रस्तीर्थोदके राज्याभिषेकं चक्रे. तत्र देवदृष्यवस्त्रैरावृतश्चंदनादिभिर्विलिप्तः
कुसुमाचरणादिभिः पूजितः स्वामी पालके विमाने देवराज इव राजते. युग्मान्यपि पद्मपात्रैः पा-
नीयमानीय सर्वत्र दृषितं प्रष्टुं दृष्ट्वा तत्पादयोर्जलं चिक्षिपुः. ततः शक्रस्तानि विनीतानि ज्ञात्वा
तत्र विनीतास्यां नगरीं धनदेनाचोकरत्. अथ स्निग्धरुद्रकाले तरुषु स्वयमग्निरुपन्नः. अथ स्वामी

धर्म-
मंजूषा
४६

लेख्यादिका द्विसप्ततिकलाश्रतुःषष्टिमहिलागुणान् शिष्यशतं च प्रजाहिताद्योपदिशति. एवं त्रिषष्टि-
लक्षपूर्वाणि विप्रो राज्यं कुर्वाणस्य व्यतीतानि. अथ स्वामिनं वैराग्यवासनावासितमानसं ज्ञात्वा
लोकांतिकदेवा इति विज्ञपयामासुः. हे नाथ ! यथा प्रथमं राज्यं प्रवर्तितं तथा प्रथमं धर्मतीर्थं प्र-
वर्तय ? तत् श्रुत्वा श्रीरूपशो जस्तं समाकार्य कथयामास, हे वत्स ! राज्यं गृहाण ? वयं संयमं गृ-
हीष्यामः. भरतोऽब्रुवत्—

पित्रोः पुरो निषण्णस्य । या शोभा जायते सुते ॥ उच्चैः सिंहासनस्थस्य । शतांशेनापि सा
कुतः ॥ १ ॥ इत्याद्युक्तवन्तमपि जस्तं संबोध्य स राज्येऽस्थापयत्. बहलीराज्ये बाहुबलिनं संस्थाप्या-
न्येषां पुत्राणां च राज्यानि दत्वा सांवत्सरिकदानं चापि दत्वा सुदर्शनां शिविकामारूढो देवसंघप-
रिवृतो जस्तादिजिश्च परिवृतः प्रभुः सिद्धार्थवनमागमत्. शिविकातः समुत्तीर्य कंकेल्लिपादपावोच्चा-
गे विभुखंकारानत्यजत्. ततो विभुश्चतुर्मुष्ट्या केशानुब्रूयान्. पंचम्या मुष्टिकया यावद्धोचं करोति
तावद्वातैर्वातं, सा मुष्टिर्द्विधा नृय द्वयोरंसयोरुपरि नृयसा वेणीव शुशुजे. संसाराब्धिं तरीतुमेषांसे वि-
लम्बा शैवल्लतैव शोजते. पुनः कथं ? यथा—तपोध्यानाग्निना प्रज्वालितानि यानि कर्मैव नानि

धर्म-
मंजूषा
४९

तेज्यः कर्णाभ्यां विनिर्गता धूमरेखेव रेजे. तस्मिन् समये शक्रः स्वामिस्कंधे देवदृष्यं न्यवेशयत्.
'करेमि सामार्श्यमिति' कृत्वा चतुःसहस्रसंख्यैर्नृपैर्युतः सिद्धनमस्कारं कृत्वा कृताष्टमतपाश्चैत्रस्या-
माष्टम्यां पश्चिमे यामे उत्तराषाढास्थे चंद्रे व्रतमुपाददे. व्रतग्रहणानंतरं वर्षीते श्रेयांसगृहे ईश्वरसे-
न वैशाखशुक्लतृतीयायां प्रजोः पारणक्रमयत्. तत्र पंच दिव्यानि संजातानि. ततः प्रभृति साक्षयतृ-
तीयेति पर्वत्वेन विश्रुता जाता. नृपांगजः श्रेयांसः श्रेयस्कृते तत्र प्रजोः पादयुतं रत्नपीठं चकार.
एवमार्यानार्यदेशेषु विहरमाणो जगवानयोध्यामहापुर्यासन्नशाखापुरे पुरिमतालाख्ये समागात्. दी-
क्षादिनादारन्य वर्षसहस्रांते फाट्गुणे मासि कृष्णैकादश्यां तिथौ उत्तराषाढास्थे सितदीधितौ शुक्ल-
ध्यानधनो जिनः केवलज्ञानमवाप. ततश्चासनकंपेन चतुःषष्टिसुरेशैः कृते समवसरणे रत्नचीकर-
जतकृतप्रवरप्राकारे वरे सिंहासने स्थितो जगवान् सुरासुरमनुजपर्षदि यावच्चतुर्धा धर्ममाचष्टे. तावत्
केवलज्ञानवर्धापनिकया वर्धितो जस्तश्चक्रोत्पत्तिवर्धापनिकयापि वर्धितः. ततः पूर्वं चक्रोत्पत्तिमहो-
त्सवं तातज्ञानोत्पत्तिमहोत्सवं वा करोमीति संशयानंतरमिहपरलोकहितत्वात्पूर्वं तातः पूज्य इति कृ-
त्वा जस्तो मातरं मरुदेवीं प्रत्यागत्य विज्ञपयति. हे स्वामिनि! आगच्छ? तव सुतर्हि दर्शयामीति.

धर्म-
मंजूषा
४८

ततः स्वामिन्यपि पौत्रेण सह गजारूढा तत्र गता. स्वामिनः समवसरणादिश्रियं दृष्ट्वाऽनित्यजाव-
नया केवलं लब्ध्वा क्षपकश्रेणिमारूढा सा मोक्षमगमत्. तद्वरीरं च विदशैः सत्कृत्य क्षीरनीस्थौ
निदधे. तद्दिनादारभ्य लोके मृतकपूजनं प्रवृत्तं. समवसरणे समागतो जगतः स्वामिनो देशनां शृ-
णोतिस्म, यथा—

दानं सुपात्रे विशदं च शीलं । तपो विचित्रं शुभजावना च ॥ जगवर्णवोत्तारणयानपात्रं ।
धर्मं चतुर्धा मुनयो वदन्ति ॥ १ ॥ तवसंजमेण मुक्तो । दाणेण यं हुंति उत्तमा जोगा ॥ देवच-
णेण रज्जं । अणसणमरणेण इन्दत्तं ॥ २ ॥ इत्यादि साधुधर्मं श्राद्धधर्मं चोपदिश्य स्वामिना गण-
धरस्थापना संघस्थापना च कृता. ततः ऋषज्जिनो जग्वान् प्रतिबोधयन् दीक्षाकालादारभ्य पूर्वलक्षं
यावत्पृथिव्यां विहृत्य स्वस्य निर्वाणसमयं ज्ञात्वाष्टापदं गिरिं ययौ. तत्र स जिनः साधूनां दशजिः
सहस्रैः सह पादपोषणममनशनं प्रत्यपश्यत्. ततो माघकृष्णत्रयोदश्यां पूर्वाह्णे अजीचिस्थे चंद्रे प्र-
क्षीणकर्मा जगवान् परित्यक्ततनुविकः सिद्धान्तचतुष्क एकेन समयेन मुक्तिमगमत्. स्वामिना सा-
धुं दश सहस्राणि साधूनां मुक्तिं ययुः. प्रथममयमुदारां प्राप्य सम्यक्त्वलक्ष्मीं । तदनु मनुजवर्गस्व-

धर्म- मंजूषा ४९
 र्गसाम्राज्यलक्ष्मीं ॥ अथ निरुपमसम्यग्ज्ञानचारित्र्यलक्ष्मीं । त्रिदुवनपतिराप श्रेयसीं शर्मलक्ष्मीं ॥१॥
 एतेन श्रीरूपनदेवचरित्रदिग्मात्रकीर्तनेन ' धणसहवाहजम्मे ' इति प्रपंचितं. इति श्रीरूपननाथ-
 चरित्रं समाप्तमिति. अथाजयदानं दर्शयन् तद्वृष्टांतमाह—

॥ मूलम् ॥—करुणाश्च दिन्नदाणो । जम्मंतरग्गहियपुण्णकिरिआणो ॥ तिब्बयरचकिरिद्धिं ।
 संपत्तो संतिनाहोवि ॥ ६ ॥ व्याख्या—' करुणाश्च ' करुणया पारापताय ' दिन्नं ' दत्तं दानं
 जीवितदानं येन स तथा, अत एव ' जम्मंतरेत्ति ' जन्मांतरे, एकस्माज्जन्मनोऽन्यज्जन्मांतरं त-
 स्मिन् जन्मांतरे पूर्वजव इत्यर्थः. गृहीतमंगीकृतं ' पुण्णकिरिआणोत्ति ' पुण्यमेव क्रयाणकं येन स
 तथा. तेन कारणेन ' तिब्बयरत्ति ' षोडशतीर्थीकरः पंचमचक्री च तयोः ऋद्धिं लक्ष्मीं ' संपत्तोत्ति '
 संप्राप्तः शांतिनाथोऽपि. इदं पूर्वजवसंचिताभयदानफलमिति गायत्राकारार्थः ॥ ६ ॥ विस्तरार्थस्तु क-
 थानकादवसेयः, तत्कथानकं च द्वादशजवाख्यानपूर्वकं कथ्यते यथा—श्रीषेणो नृपतिः १ कुरौ
 मिथुनकः २ सौधर्मकद्वेपे सुरो ३ । वैताद्वेऽमिततेजस्वेचरपति ४ देवोत्तमः प्राणते ५ ॥ रामः श्री-
 अपराजितो ६ ऽच्युतपति ७ वज्रायुधो ८ निर्जरो । ब्रैवेये ९ नृपति १० स्वनुत्तरसुरः ११ शांतिः

धर्म-

मंजूषा

५०

१२ सतां शांतये ॥ १ ॥ तत्राद्यभवः कथ्यते यथा—इहैव जंबूद्वीपे जस्तक्षेत्रे रत्नपुरं नाम पत्तन-
मस्ति. तस्मिन् पत्तने न्यायधर्मेकनिपुणः श्रीषेणनामा नृपतिरनृत. तस्य वामांगहारिण्यौ शीलालं-
कारधारिण्यौ द्वे नार्ये स्तः, एकाऽजिनंदिता १ द्वितीया शिखिनंदिता च २. तयोर्मध्ये आद्या प्रेय-
सी ऋतुस्नानानंतरं सुखशय्यायां सुप्ता समधातुशरीरा सती यामिन्यां द्विप्रहरे स्वप्नमध्ये निजोत्संग-
संगिनौ मयूखशालिनौ सूर्यचंद्रमसौ ददर्श. तद्दर्शनेन राज्ञी हर्षप्रकर्षं दधौ. ततस्तया तन्निवेद्य तो-
षितो राजा तत्फलं कथयति, हे देवि ! कुलोद्योतकसौ तव प्रवरौ पुत्रौ नविष्यत इति. तद्दिनादा-
रभ्य सा गर्भद्वयं दधती नितरां शुशुजे. ततः संपूर्णसमये तथा पुत्रद्वयं सुषुवे. दशाहिकामतिक्र-
म्य तयोरिंदुषेण १ बिंदुषेणश्चेति नाम विनिर्ममे. तौ द्वावपि स्वजनैर्लाभ्यमानौ क्रमेणाष्टवार्षिकौ
जातौ. कलाचार्यसमीपे मुक्तौ पाठितौ क्रमेण यौवनं प्राप्तौ.

अन्येद्युः श्रीविमलबोधसूरयः पृथिव्यां विहरंतस्तत्र समागता निरवद्यस्थाने च स्थिताः. ततः
सूरीणामागमनं निशम्य तद्वदनार्थं श्रीषेणनृपतिः सपरिब्रुदो ययौ. तत्र गत्वा सूरीभूत्वा यथोचित-
स्थाने समुपविष्टो नृपो देशनां शृणोतिस्म. तं नृपं चोद्दिश्य सूरिर्निर्धर्मदेशना प्रारेजे, यथा—

धर्म- जिनेन्द्रपूजा गुरुपर्युपास्तिः । सत्वानुकंपा शुभपात्रदानं ॥ पुणानुरागः श्रुतिरागमस्य । नृजन्मवृद्ध-
 मंजूषा- स्य फलान्यमूनि ॥ १ ॥ या देवे देवताबुद्धि—गुरौ च गुरुतामतिः ॥ धर्मे च धर्मधीः श्रद्धा ।
 ५१- सम्यक्त्वमिदमुच्यते ॥ २ ॥ सम्यक्त्वस्तान्न परं हि रत्नं । सम्यक्त्वमित्रान्न परं हि मित्रं ॥ सम्य-
 क्त्वबंधोर्न परो हि बंधुः । सम्यक्त्वलान्नान्न परो हि लान्नः ॥ ३ ॥ जन्मदुःखं जरादुःखं । मृत्युदुः-
 खं पुनः पुनः ॥ संसारसागरे दुःखं । तस्माज्जाग्रत जाग्रत ॥ ४ ॥ इत्यादिधर्मं श्रुत्वा गुर्वतिके
 सम्यक्त्वं लात्वा स गृहे गतः, सूरयोऽप्यन्यत्र विहरंतिस्म, श्रीषेणो नृपतिस्तद्दिनादारभ्य राज्यं स-
 म्यक्त्वं च पालयामास.

इतश्चान्यदा कौशांबीस्वामिना बलरूपेण श्रीमतीराज्ञीकुक्षिसंयुता श्रीकांतान्निधा पुत्री श्रीषे-
 णसुतस्येन्दुषेणस्यार्थं स्वयंवरा प्रेषिता, तदा तां रूपवतीं बालां वीक्ष्य द्वावपि राजसुतौ परिणेतुकामौ
 देवरमणोद्याने परस्परं गाढं सन्नह्य युयुधाते, यतः—विकलयति कलाकुशलं । हसति शुचिं पंडि-
 तं विम्वयति ॥ अधस्यति धीरपुरुषं । क्षणेन मकरध्वजो देवः ॥ १ ॥ बहुजिर्निवारितावपि तौ न
 विस्तौ, ईदृशे समये स श्रीषेणनृपः स्वल्पकषायः स्वहृत्मानसः श्रीजिननक्तिनावितस्तौ द्वावपि पु-

धर्म-
मंजूषा
१२

त्रौ शत्रू इव वैराग्यमाणौ निरीक्ष्य निवारयितुमसमर्थः सन्नेवं चिंतयति, अहो विषयलांपटवं ! अहो कर्मणां वैचित्र्यं ! एतौ ह्यपि महाप्राज्ञौ मम नंदनौ भूत्वा एककामिनीकृते कल्लिं कुरुतः. अहमनयोर्दुश्चरित्रेण लज्जमानः सत्तासदां मुखं कथं दर्शयिष्यामीति विचिंत्य स्वाक्षिप्रायं पत्न्यग्रे कथयित्वा पंचपरमेष्ठिनमस्कारं स्मरन् विषमिश्रकमलाघ्राणतो विषप्रयोगेण विपन्नः, एवं पत्न्यपि विपन्ना. इतश्च कोऽपि चारणर्षिः समागत्य तयोश्चिन्तमवादीत्. ओ कुमारौ ! युवयोश्चरित्रं दृष्ट्वा मातापितरौ विषप्रयोगेण मृतौ, युवां किं न लज्जेथे ? इति तद्वचना तौ प्रतिबुद्धौ त्यक्तयुद्धौ जातौ. ततस्तौ चारणर्षिं नत्वा तां कन्यां च विसृज्य पितादीनां प्रेतकार्यं कृत्वा गोत्रिणे राज्यं दत्वा धर्मरुचिमुनिपार्श्वे नृणां सहस्रचतुष्टयेन सार्धं व्रतं जगृहत्तुः. ततस्तावुज्जावपि विविधं तपः कृत्वा केवलज्ञानं प्राप्य मुक्तिपदं प्रापतुः. गतः प्रथमो जवः.

अथ द्वितीयजवे जंबूद्वीपमध्यवर्तिन्युत्तरकुरुक्षेत्रे श्रीषेणप्रथमप्रियाजिनंदिताजीवौ युगलत्वेनोत्पन्नौ. त्रिपद्यायुः प्रपाद्य ततश्च्युत्वा तृतीयजवे तन्मिथुनद्वयं सौधर्मकद्वये पद्यत्रितयायुरासीत्. उक्तस्तृतीयो जवः. इतश्चतुर्थे जवे श्रीषेणजीवः सौधर्मकद्वयतश्च्युत्वा र्केकीर्तिविद्याधरनृपगृहे ज्यो-

धर्म-
मंजूषा
५३

तिर्माळाराङ्गीकुङ्गिसरोवरे राजहंस श्वावतीर्णः, तदा मात्रा बहुतेजसा व्याप्तो रविः स्वप्ने दृष्टः, ततः
समये पुत्रजन्म बभूव, ततो महोत्सवपुरस्सरं तस्य पुत्रस्य पित्रा अमिततेजा इति नाम दत्तं, क्र-
मेण स वर्धतेस्म. इतश्चाग्निनंदिताजीवः सौधर्मकट्पादुधृत्य त्रिपृष्ठवासुदेवगेहिन्याः स्वयंप्रज्ञायाः
कुदौ पुत्रत्वेनावतीर्णः, तदा स्वयंप्रज्ञा स्वप्नमध्ये लक्ष्मीदेव्या अग्निषेकं ददर्श, तेन तस्यांगजन्म-
नः श्रीविजय इति नाम दत्तं, सोऽपि क्रमेण वर्धितः कलापारीणो जातो बह्वीः कन्यकाः परिणा-
यितः, क्रमेण त्रिपृष्ठवासुदेवे परलोकं प्राप्ते सत्येकदा तत्र पोतनपुरे श्रीश्रेयांसजिनशिष्याः श्रीसु-
वर्णकलशाख्याः सूरयः परिवारसमन्विताः समायाताः, तदानीं तान् श्रुत्वा पुरोद्याने बलदेवोऽचल-
नामा प्रणमनार्थं गतः, तत्र गत्वा चाचार्यान्नत्वा मोहनिवारिणीं वाणीं सुश्राव, यथा—संसारे न-
हि सुहं । जम्मजरामरणरोगसोगेहिं ॥ तहवि हु मिडंधजिया । न कुणंति जिणवरं धम्मं ॥ १ ॥
तिडयरा गणहारि—सुखइणो चक्किसेवा रामा ॥ अवहरिया हयविहिणा । अवरजीवाण का
वत्ता ॥ २ ॥ ततः प्रस्तावं दृष्ट्वा तेनेति पृष्ठं, हे भगवन् ! मम कनिष्ठो गुणज्येष्ठः पुत्रः कां गतिं
गतः ? इति पृष्ठे सूरय ऊचुः, स त्वज्जाता पंचेन्द्रियादिजीववधे रतः कठोरात्मा महारंभतत्परो मृत्वा

धर्म-
मंजूषा
५४

ससमनस्कं ययौ, तद्वचः श्रुत्वा स्नेहव्याकुलोऽचलः सुतरां विललाप, हा विश्ववीर! हा धीर! तवे-
दृशी का गतिर्वच्यते? तदा गुरुजिरुक्तं, पूर्वं त्वं जिनोदितं वाक्यं शृणु? अस्य जीवश्रमजिनेश्वरो
भविष्यतीत्युक्ते सोऽप्यचलाजिधः श्रीविजयं विष्टपुत्रं राज्ये निवेश्य तथापरं सुतं यौवराज्ये निवे-
श्य तेषां गुरुणां पार्श्वे दीक्षामगृहीत्. इतश्चामिततेजो विद्याधरेंद्रः केवलिनं पप्रह, प्रभो! ज्ञव्योऽ-
हमज्ञव्यो वा? इति प्रश्ने कृते केवल्याह हे राजन्! इतो जवान्नवमे ज्ञवेऽत्रैव जगते त्वं पंचमश्च-
क्रवर्ती षोडशस्तीर्यकृच्च ज्ञविष्यसि, तथाऽसौ श्रीविजयस्त्रिष्टपुत्रः पोतनेश्वरस्तव पुत्रो ज्ञत्वा तवै-
वाद्यो गणधरो ज्ञविता, इति श्रुत्वा तस्यैव केवलिनः पार्श्वे ताभ्यां सम्यक्त्वमूलः श्राद्धधर्म उपाद-
दे. अथ श्रीकेवलिनं नत्वा तौ श्रीविजयामिततेजसौ स्वस्वपरिवारसमन्वितौ निजं निजं स्थानं प्र-
यातौ, देवपूजागुरुसेवाप्रभृतिप्रयोजनैश्च श्रावकव्रतं द्योतयंतौ कालं निन्यतुः.

एकदा तेन महात्मनामिततेजसा महीयान् पंचवर्णरत्नमयः प्रासादः कारितः, श्रीजिनानां प्र-
तिमाश्च तत्र स्थापिताः, तथा तत्समीपे तेन राज्ञा पौषधागारं कारितं, तस्मिन् स्थाने उपविष्टः स-
न् पौषधमध्ये विद्याधरसजांतरे धर्मकथां कथयति, यथा—अथिरेण थिरो समलो न । निम्मलो प-

धर्म- स्वसेण साहीणो ॥ देहेण जइ विट्ठप्पइ । धम्मो ता किं न पज्जत्तं ॥ १ ॥ पिधानं दुर्गतिद्वारे ।
 मंजूषा निधानं सर्वसंपदां ॥ विधानं मोक्षसौख्यानां । पुण्यैः सम्यक्त्वमाप्यते ॥ २ ॥ इत्यादिधर्मकथां या-
 ५५ वता स कथयति तावता चारणश्रमणयुगलं शाश्वतजिनांत्रंतुं गच्छत्तं तुंगं जिनालयं दृष्ट्वा तच्चैत्य-
 वंदनहेतोस्तत्र समवतीर्णं, देवान्नत्वा च पौषधागारे समागतं. तदानीं राज्ञामिततेजसा तौ मुनिवरौ
 प्रवरासने उपावेश्य नृत्तिपूर्वकं वंदितौ. तदा तत्रैकः साधुरित्याचख्यौ, हे राजन् ! यदि त्वं धर्ममा-
 ख्यातुं स्वयमेव जानासि, तथाप्यस्माकं धर्मः समाख्यातुं युक्तः. ततोऽमिततेजसा प्रोक्तं, जगवन्
 धर्मं कथय ? मुनिनोक्तं शृणु ?—मानुष्यकादिसामग्रीं । लब्ध्वा ज्ञात्वा नवस्थितिं ॥ धर्मो निरंतरं
 कार्यो । निरंतरसुखार्थिजिः ॥ १ ॥ न पौरुषाग्निमानोऽत्र । किंतु धर्माग्निमानिता ॥ विनार्हतं वि-
 ना साधुं । प्रणमाम्यपरं न हि ॥ २ ॥ भो विद्याधरेंद्र ! त्वयापि निरंतरं निःकलंकमेव धर्मः का-
 र्यः. इत्युपदेशं श्रुत्वामिततेजा नृपो गुर्वाङ्गां शिरसि दधत्तयोर्मुनिप्रवरयोः पादौ ननाम, तदनंतरं
 तौ चारणश्रमणौ नभसोत्पत्यान्यत्र गतौ. ततः श्रीविजयामिततेजसौ नृचरस्वेचरस्वामिनौ धर्मकर्म-
 तत्परौ कालं गमयतःस्म, तथा तौ द्वावपि पुण्यात्मानौ प्रतिवत्सरं यात्रात्रितयं विदधतुः, तन्मध्ये या-

धर्म-
मंजूषा
९६

त्राद्वयं शाश्वतं, यथा—चैत्रस्य शुक्लपक्षे एका शाश्वती, द्वितीया चाश्विनमासेऽष्टाहिकाजिघा, तृतीया तु बलजद्रकेवलोत्पत्तिस्थाने सीमनगरे श्रीनाभेयजिनप्रासादे इति. अनेन विधिना बहूनि वर्षसहस्राणि तौ द्वावपि राज्यं कुर्वाणावेकदा मेरुगिरौ शाश्वतजिनान्नंतुं जग्मतुः, तत्र जिनान्नत्वा नंदनाख्ये वने उभौ विपुलमतिमंहामतिनामानौ चारणश्रमणानुपविष्टावपश्यतां, तौ नत्वा तद्देशनां च श्रुत्वा तयोः समीपे इति पृष्ठं, भो जगवंतौ! आवयोः कियदायुर्वर्तते? तत्कथ्यतां? इति पृष्ठे साधुन्यामुक्तं भो राजानौ! श्रूयतां? षड्विंशतिदिनानि युष्मदायुः शेषं विद्यते, इत्युक्ते तौ व्याकुलीकृतावेवमूचतुः, आवाग्यां विषयलोढुपतयेयंतं व्रतं नादत्तं, हा हा सांप्रतं स्वव्यायुषौ संतौ किं करिष्यावः? एवं तौ शोचयंतौ दृष्ट्वा मुनिभ्यां प्रोक्तमद्यापि युवयोर्न किमपि विनष्टमस्ति, स्वर्गापवर्गदं संयमं गृहीत्वात्मकार्यं कुरुतां, इत्युक्ते तौ द्वावपि स्वं स्वं पुरं प्राप्तौ, ततस्तौ स्वे स्वे राज्ये स्वं स्वं पुत्रं निवेश्याग्निनंदनमुनिसमीपे दीक्षां गृहीत्वा पादपोषगमानशनेन स्थितौ, तन्मध्ये श्रीविजयमुनिना दुःकरं तपः साधयता स्वजनकस्य त्रिपृष्ठवासुदेवस्य तेजः संस्मृत्य तदनंतरं तेनेदृशं निदानं कृतं—

धर्म-

मंजूषा

९७

अनेन दुःकस्तपःप्रज्ञावेणाहमपि तेजसा पितृसमो ऋयासमिति. न पुनरमिततेजसा निदानं कृतं, द्वावप्यायुःक्षये निधनं गतौ. उक्तस्तुर्यो जवः ॥ ४ ॥ अथ पंचमजवे तौ द्वावपि प्राणतकटपे दशमदेवलोके विंशतिसागरोपमायुषौ देवौ जातौ. तत्रामिततेजसो जीवो नंदिकावर्तविमाने दिव्यचूलनामा सुरो जातः, श्रीविजयजीवस्तु स्वस्तिकावर्तविमाने मणिचूलनामा सुरः संजज्ञे. तत्र स्थितौ तौ द्वावपि सुरौ मनसैव दिव्यं विषयसुखं झुंजानौ नंदीश्वरादितोर्येषु यात्रां कुर्वाणा देवार्चनस्तोत्रादिधर्मकर्मतत्परौ स्वसम्यक्त्वरत्नं शुभज्ञावेन नितरां निर्मलं चक्रतुः. उक्तः पंचमो जवः ॥ ५ ॥ अथ षष्ठजवः—अस्मिन् जंबूद्वीपे पूर्वविदेहे मध्यस्थे रमणीयाख्ये विजये सुजगायां महापुर्यां गांगीर्यादिगुणोपेतः प्रौढप्रतापयुक्तः स्तिमितसागरनामा नृपोऽस्ति, तस्य राज्ञः शीलालंकृता प्रधानगुणोचितैका जार्या वसुंधरी, द्वितीया चानुद्धरीनाम्नी बद्धव. अथ यो दिव्यचूलनामा अमिततेजसो जीवः स स्वायुःक्षये प्राणतकटपाच्च्युत्वा राज्ञ्या वसुंधर्याः कुक्षौ सुतत्वेनावतीर्णः. तदा तथा गज १ पद्मसर २ श्रृंङ्ग ३ वृषज्ञाख्या ४ श्रत्वारः स्वप्ना हलभृज्जन्मसूचका दृष्टाः. तत्प्रभावेण समये सा राज्ञी कनकवर्णशरीरं तनयं सुषुवे. तस्याजिधानं पित्रापराजित इति विहितं. तद-

धर्म-
मंजूषा
५८

नंतरं यो मणिचूलाख्यः सुरः श्रीविजयजीवः सोऽपि प्राणतकटपतो निजमायुः प्रपूर्य तस्यैव राज्ञो यानुद्धरीनाम्नी द्वितीया पत्नी तस्याः कुक्षौ समुत्पन्नः. तदा तया गज १ सिंह २ वृषज ३ लक्ष्मी ४ समुद्र ५ चंद्र ६ सूर्याख्याः ७ सप्त स्वप्ना मुखे प्रविशंतो दृष्टाः. प्रज्ञाते सहर्षा सती स्वस्वामिने कथयामास. ततः स ज्ञर्ता तान् स्वप्नान् श्रुत्वा स्वप्नशास्त्रविदः समाकार्य स्वप्नविचारं पप्रह, तदा तैरुक्तं हे राजन्नेतैस्त्व वासुदेवः पुत्रो जविष्यतीत्युक्त्वा ते स्वप्नपाठका दत्तदानाः स्वस्थानमगुः. राजा राज्यं सुखेन पालयन्नस्ति. अथ संपूर्णसमये सानुद्धरी राज्ञी कृष्णकांतिं सुतं प्राजीजनत्, पित्रा तस्य पुत्रस्यानंतवीर्य इति नाम दत्तं, तौ द्वावपि पुत्रौ क्रमेण वर्धमानौ कलान्यासयोग्यौ जातौ, पित्रा तयोः कलान्यासः कारितः.

अन्यदा तत्पुरोद्याने विशिष्टज्ञानवान् स्वयंप्रजनामा मुनिरागत्य समवसृतः. इतश्च नृपतिस्तु रंगमवाहनं कृत्वा श्रान्तः सन् विश्रामार्थं तस्मिन् नंदनवनोपमे वने समागत्य तत्र क्षणमेकं विश्रान्तः, तदनंतरं राजाशोकतरोस्तले ध्यानवंतं तं मुनिं वीक्ष्य शुभजावेन त्रिप्रदक्षिणीकृत्य विविना वंदित्वा यथोचितस्थाने समुपाविशत्, मुनिस्तस्य धर्मदेशनां व्याकरोत्, स राजा तां देशनां शुश्रा-

धर्म-
मंजूषा
९७

व, यथा—कर्तव्यं जिनवन्दनं विधिपरैर्द्वेषोद्धसन्मानसैः । सच्चारित्वविभूषिताः प्रतिदिनं सेव्याः सदा साधवः ॥ श्रोतव्यं च दिने दिने जिनवचो मिथ्यात्वनिर्नाशनं । दानादौ व्रतपालने च सततं कार्या रतिः श्रावकैः ॥ १ ॥ देवं श्रेणिकवत्पूजय गुरुं वंदस्व गोविंदव—दानं शीलतपःप्रसंगसुजगां चान्यस्व सद्भावनां ॥ श्रेयांसश्च सुदर्शनश्च जगन्नानाद्यः स चक्री यथा । धर्म्ये कर्मणि कामदेववदहो चेतश्चिरं स्थापय ॥ २ ॥ इत्यादि स्वयंप्रजमुनिमुखाद्धर्मोपदेशं श्रुत्वा स्तिमितसागरो राजा प्रतियुद्धोऽनंतवीर्यं नृपत्वे संस्थाप्यापरमपराजितानिधं कुमारत्वे विन्यस्यास्य मुनेः पार्श्वे दीक्षामुपाददेः स राजा शीतकाले किंचिद्दीक्षां मनसा विराध्य मृत्वाधोजवने सुराधिपश्चमेन्द्रो जज्ञे. इतोऽपराजितानंतवीर्ययोः केनापि विद्याधरेण सह मैत्री जाता, तेन विद्याधरविद्याः शिक्षिताः, ततस्ताभ्यां विहायोगमनङ्गमा विद्याः साधिताः. एवं तावुज्जावपि सिद्धविद्यौ जातौ, क्रमेण विद्याधिराजं त्रिखंडविजयिनं दमितारिं निहत्य रमणीयाख्यविजये त्रिखंडं साधयित्वा सुजगायां महापुर्यां राज्यं कुर्वाणौ स्तः, सोऽनंतवीर्यो विष्णुश्चतुरशीतिपूर्वलक्षाण्ययुः प्रपूर्य व्यपद्यत, ततो द्विचत्वारिंशद्वर्षसहस्रायुः स आदिमे श्वत्रे निकाचितकर्मवशान्नारको जज्ञे. बलजद्रोऽपराजितो ब्राह्मणेहमोहितो ध-

धर्म-

मंजूषा

६०

मविदग्धेन नीतिनिपुणेन मंत्रिणा कथंचिद्बोधितः, किंचिद्गतशोको बभूव.

तत्र नगरे तस्मिन् समये यशोधरनामा गणभृत् समाययौ, उद्यानपालकैर्गुर्वागमनवर्धापनि-
कया वर्धापितोऽपराजितः षोडशभिः सहस्रैर्नृपानां पश्चितो वंदनार्थं जगाम, तत्र गणधरं नत्वा कृ-
तांजलिपुटः पुरे निषण्णो देशनामशृणोद्यथा—शोकोऽजीष्टवियोगेन । जायते दारुणो जने ॥ स
सद्भिः परिहर्तव्य—स्तत्स्वरूपमिदं यतः ॥ १ ॥ नामांतरः पिशाचोऽयं । पाप्मा रूपांतरस्तथा ॥ ता-
रुण्यं तमसो ह्येष । विषस्यैष विशेषतः ॥ २ ॥ तस्मादिष्टवियोगाख्य—महद्रोगनिपीमितैः ॥ सुश्रु-
तोत्तक्रियायुक्तैः । कार्यं धर्मौषधं महत् ॥ ३ ॥ इंद्रजालसरिसं । विज्जुचमकारसहस्रं सवं ॥ साम-
न्नं खणदिष्टं । खणनष्टं कोष्ठं पडिबंधो ॥ ४ ॥ इत्यादि मुनिनोक्तां देशनां श्रुत्वापराजितो बलज-
द्रो गतशोको जातः, ततः समुत्पन्नव्रतपरिणामो गृहमागत्य स्वनंदनं राज्ये संयुज्य स परिव्रज्यां स-
माददे, बहूनि वर्षाणि यावत्तपस्तप्त्वांतेऽनशनं कृत्वा विपद्यं सप्तमे जन्मेऽच्युतकल्पे द्वाविंशतिसाग-
रोपमायुस्त्रिदशेश्वरः संजज्ञे. अथानंतवीर्यो नरकादुद्धृत्य जंबूद्वीपे नरतक्षेत्रे वैतादये दक्षिणश्रेण्यां
गगनवह्मणे पुरे मेघवाहनस्य राज्ञो राज्ञी मेघमालिनी, तस्याः कुक्षौ पुत्रत्वेनोदपद्यत. क्रमेण

धर्म-
मंजूषा
६१

जातः पित्रा मेघनाद इति नाम दत्तं. यौवनस्थः पित्रा बह्वीः कन्यकाः परिणायितः. ततः स्वे राज्ये मेघवाहनपुत्रं संस्थाप्य स्वयं दीक्षां समादाय प्राणान्ते गृहीतानशनः स्वर्गं जगाम. अथ मेघनादो विद्याधराधिराजः श्रेणिद्वयस्वामी दशोत्तरं शतं देशान् साधयित्वा बहूनि वर्षाणि राज्यं करोतिस्मिन्. अथैकस्मिन् दिने मेरुमस्तकं गत्वा स शाश्वतार्हतां यावता पूजां करोति, तावता कट्वनिवासिनः सेंद्रा देवाः सपरिवाराः समाययुः. तत्रासौ मेघनादोऽच्युतेन्द्रेण दृष्टः, स्नेहात्संभाषितश्च. सोऽच्युतेन्द्रस्तं तत्पूर्वजवादिकं कथयित्वा संयमधर्मे स्थिरं कृत्वा निजं स्थानं ययौ. मेघनादो विद्याधरेन्द्रः स्वनन्दने राज्यं निधायामरगुरोः पार्श्वे दीक्षामुपाददे. स उपात्तदीक्षो बहूनि वर्षाणि जगतीतले विहृत्य समाधिना चांते मृत्वाच्युतेश्वरोऽभूत्. अथाष्टमो जवः—

जंबूद्वीपमध्यगे पूर्वविदेहे मंगलावतीविजये सीतानदीतटे तीर्थंकरादिपुंरत्नसंचया रत्नसंचया नाम नगर्यस्ति. सा च शाश्वती सिद्धांतविख्याता देवनिर्मितेव विराजते. तस्यां नगर्यां दुर्नीतिवारकः प्रजायाः क्षेमकारकस्तीर्थकरो क्षेमकरो राजा जज्ञे. तस्य नृपते रत्नमालाजिधा प्रिया बभूव. असावपराजितजीवो द्वाविंशतिसागराण्यायुः परिपूर्णाच्युतेन्द्रपदाच्युत्वा रत्नमालाकुदाववातरत्. त-

धर्म-
मंजूषा
६२

दानीं सा राज्ञी चक्रभृज्जन्मसूचकान् गजादिचतुर्दशस्वप्नान्द्रक्षीत. तथा प्रजातोञ्जितया महीनर्तु-
स्ते कथिताः. राज्ञापि सा राज्ञी पुत्रजन्मकथनेनाह्लादिता. ततः सा राज्ञी संपूर्णसमये सुतस्तनम-
जीजनत्. सुतजन्मवर्धापनिकथा वर्धापितो राजा तेषां बहूनि दानान्यदापयत्. माता पंचदशे स्वप्ने
वज्रायुधं ददर्श तेन पित्रा पुत्रस्य वज्रायुध इत्यभिधानं निर्ममे. पंचनिर्धात्रीभिर्लाड्यमानो वज्रायु-
धः क्रमेणाष्टवर्षीयो जातः. ततः क्षेमंकरेण राज्ञा कलाचार्यसन्निधौ तस्य सकलकलान्यासः कारि-
तः. क्रमेण संप्राप्तयौवनोऽसौ वरां कन्यां लक्ष्मीवतीं परिणायितः. तथा सह जोगान् भुंजानस्य त-
स्य कालो याति. अतन्तवीर्यजीवोऽच्युतकटपतश्च्युत्वा वज्रायुधलक्ष्मीवत्योः सुतोऽभवत् सहस्रायुधना-
मा. एवमस्मिन् जवे तौ द्वावपि पितापुत्रौ जातौ. सहस्रायुधोऽपि संप्राप्तयौवनस्तातेन नृपसुतां सु-
रूपां कनकश्रियं परिणायितः. तथा सार्धं बंधुरान् जोगान् भुंजानस्य तस्य क्रमेण शतबलाभिधः
पुत्रः संजज्ञे. अन्येद्युः क्षेमंकरो राजा पुत्रपौत्रसमन्वितः सिंहासनोपविष्टः सभांतरे यावदस्ति ताव-
दीशानकटपवासी चित्रचूलनामा कश्चिन्मिथ्यात्वी सुरो मिथ्यात्वमोहितमतिर्नास्तिकवादी तत्रागा-
तः यथा—नास्ति देवो गुरुर्नास्ति । नास्ति पुण्यं न पापकं ॥ न जीवः परलोको वे—त्यादिना-

धर्म-
मंजूषा
६३

स्तिकवाद्यसौ ॥ १ ॥ ततोऽसौ सुरो वज्रायुधकुमारेण जणितो ज्ञो देव ! तव नास्तिकवादो न यु-
ज्यते, यतः पुण्यं विना त्वं देवः कथं जातः ? इत्यादि हेतुभिर्निरुत्तरीकृत्य स प्रतिबोधितः. ततः
स देवो जगाद ज्ञो कुमारेण ! त्वयाहं शिवार्णवे पतन् हस्तावलंबनेनोद्धृतोऽस्मि. ततः स देवो व-
ज्रायुधकुमारसमीपे सम्यक्त्वरत्नं समाददे. किं ते प्रियं करोमीत्युक्त्वा तस्मै निस्पृहाय मनोज्ञमाज-
रणं दत्वा देवः स्वर्गे ईशानेन्द्रसमीपं जगाम. तत्र स्वधर्मलाभादिस्वरूपे तेन प्रोक्ते ईशानेन्द्रेणायं
वज्रायुधो नृपः षोडशो जिनेन्द्रो भावीति ज्ञत्वा पूजितः. एवं सुखेन कालो याति. अथैकस्मिन्
दिने लोकांतिकामरैरन्येत्य क्षेमं करो राट् विज्ञप्तः, हे स्वामिंस्तीर्थं प्रवर्तय ? जिनेनाप्यवधिज्ञानेन
दीक्षावसरं ज्ञात्वा वज्रायुधं राज्ये निवेश्य वार्षिकं दानं च दत्वा चास्त्रिमुपाददे. ततः किंचित्कालं
जिनलिङ्गेन विहृत्य घनघातिकर्मक्षयात्स केवलज्ञानमवाप. देवैः समवसरणे कृते तत्रोपविश्यासौ
जिनो धर्मदेशनां चक्रे. वज्रायुधादयो मानवा देवा देव्यश्च तां देशनां शृण्वन्ति, यथा—

तद्गो ज्ञव्या अहिंसादि—लक्षणं धर्ममुत्तमं ॥ परीक्ष्य विदधीतेति । क्षेमंकरजिनोऽब्रवीत् ॥
॥ १ ॥ इमां देशनां श्रुत्वानेकशो जीवाः प्रतिबुद्धाः. जिनेन्द्रेण गणधरादितीर्थं प्रावर्तितं. वज्रायुधो

धर्म-
मंजूषा
६४

राडपि देशनांते सम्यक्त्वमादाय जगवंतं प्रणम्य निजां पुरीं प्रविवेश. अन्यदा तस्यायुधशालायां चक्ररत्नं समुत्पन्नं. तस्याष्टाहिकां विधाय चक्रानुगोऽसौ षट्संमं मंगलावतीविजयं साधयामास. ततश्चक्रवर्तिश्रियांचितो वज्रायुधो निजां पुरीं प्राप्तः. द्वात्रिंशद्राजसहस्रैर्मूर्धन्यजिषिक्तो वज्रायुधो निजं पुत्रं सहसायुधाजिधं यौवराज्ये न्यवेशयत्. सुरराजसन्निजान् जोगान् चञ्जमानोऽसौ विहरन्नास्ते. अत्रान्यदा तस्यां पुरि पूर्वोत्तरदिग्विजागे क्षेमंकरजिनेश्वर आगत्य समवासार्पित. देवैः कृते सम-वसरणे उच्च सिंहासने स्वामी पूर्वाभिमुखो निषसाद. चक्री च पुंजिर्वर्धापितः, ततः सपरिवारोऽसौ जिनं नंतु ययौ. तत्र गत्वा प्रदक्षिणापूर्वं च परमेश्वरं प्रणनाम, धर्मदेशनां शुश्रूषुश्च यथास्थानं निषसाद. स्वाम्यपि तेषां सज्ञासदांप्रति बोधविधायिनीं धर्मदेशनां चक्रे, यथा—कुलं रूपं कलान्या-सो । विद्या लक्ष्मीर्विरांगना ॥ ऐश्वर्यं च प्रभुत्वं च । धर्मेणैव प्रजायते ॥ १ ॥ धर्मः कल्पद्रुमः पुं-सां । धर्मः सर्वार्थसिद्धिदः ॥ धर्मः कामद्रुघा धेनु—स्तस्माद्धर्मो विधीयतां ॥ २ ॥ वज्रायुधो रा-मिमां देशनां श्रुत्वा क्षेमंकरं जिनं नत्वा गृहे गत्वा सहसायुधं पुत्रं स्वे राज्ये न्यवेशयत्. पुत्राय राज्ये दत्ते वज्रायुधश्चक्री राज्ञीनां चतुःसहस्रैः, पार्थिवानां चतुःसहस्रैः पुत्राणां सप्तशतैश्च सार्धं श्रा-

धर्म-
मंजूषा
६१

माण्यमग्रहीत. गुरुणामंतिके च द्विविधां शिक्षां गृहीत्वा वज्रायुधो मुनिः सिद्धिपर्वतनामानं गिरिवरं ययौ. तत्रैको निश्चलोऽसौ रमण्ये वैरोचनस्तंजे शिलातले सांवत्सरिकीं प्रतिमां तस्थौ, तत्र प्रतिमास्थस्य तस्य वज्रायुधस्य मुनेः पूर्वमत्सरिणो देवा व्याघ्रसिंहश्वापदाघनेकोपसर्गादिजिश्वालयनां च क्रिरे, परं जगवान् वज्रायुधो मनागपि ध्यानान्न चचाल, स वज्रायुधमहामुनिस्तामतिदुःकरां वार्षिकीं प्रतिमां पारयित्वा पारणं कृत्वा महीपीठे विजहार, क्षेमंकरे जिनपतौ मोक्षं गतेऽन्यदा वज्रायुधो राजर्षिः पृथिव्यां विहरन् रत्नसंचयायां नगर्यां समाजगाम, तत्र सहस्रायुधस्तदंतिके धर्मं श्रुत्वा शतवले पुत्रे राज्यं निवेश्य स्वयं व्रतमाददे, ततस्तावुजौ पितापुत्रौ गीतार्थौ विविधं तपः कुर्वाणौ नृम्यां विहरतःस्म, आयुरंते तौ पितापुत्रावीषत्प्राग्गजारनाममहीधरे पादपोषगमेन तस्थतुः, तत्र देहं त्यक्त्वा नवमज्जवे नवमग्रैवेयके एकत्रिंशत्सागरायुष्कौ तौ देवौ जातौ.

अथास्मिन् जंबूद्वीपे प्राग्विदेहविनृषणे पुष्कलावतीविजये पुंमरीकिणी नाम पूरस्ति, तत्र धनरथाग्निधस्तीर्थकरराजावृत. रूपलावण्यसंयुक्ते तस्योन्ने प्रिये आस्तां, आद्या प्रीतिमती, द्वितीया च मनोरमानाम्नी. वज्रायुधजीवो नवमग्रैवेयकादेकत्रिंशत्सागरायुषश्च्युत्वाद्यप्रेयसीप्रीतिमतीकुक्षौ शुक्तौ

धर्म-
मंजूषा
६६

मुक्तामणिश्च मेघस्वप्नोपसूचितः समुत्पेदे, तथैव सहस्रायुधजीवोऽपि ततश्च्युत्वा द्वितीयराजपत्न्या मनोरमायाः कुक्षौ सुस्वप्नसूचितः समुत्पेदे. अथ पूर्णकाले ते देव्यौ शुनलक्षणो मेघरथदृढरथ-
नामानौ वरनन्दनौ सुषुवाते, तावतिक्रान्तशैशवौ सुविनीतौ महाप्राज्ञावष्टवर्षीयौ कलाचार्यसन्निधौ स-
कलाः कलाः पेठतुः, ताश्च लेख्यं गणितमित्यादयः शास्त्रोक्ता ज्ञेयाः, तौ क्रमेण कलाकलापसंपू-
र्णौ जातौ, यौवनं च प्राप्तौ, तयोर्मध्ये मेघरथः सुमंदिरपुरस्वामिनिहतास्मिन्पात्मजे प्रियमित्रामनोर-
मानाम्भ्यामुपयेमे, तस्यैव राज्ञः कनिष्ठा पुत्री सुमतिनाम्नी दृढरथस्य पत्नी जज्ञे, मेघरथस्य नंदि-
षेणमेघसेनाजिधानौ नन्दनौ जातौ, दृढरथस्यैको पुत्रो रथसेनाजिधोऽभवत्, ते त्रयोऽपि समये सकलकलान्यासं चक्रिरे. अथैकस्मिन् दिने राजा घनरथः पुत्रपौत्रसमन्वितः सिंहासनस्थः सत्ता-
मंरुपमलंचकार, तस्मिन् समये पुत्रपरीक्षार्थं प्रोक्तं मेघरथेन ज्ञोः पुत्राः! प्रज्ञाप्रकाशार्थं परस्परं प्रश्नोत्तराणि ब्रूत? तत्कथनानंतरं कनिष्ठेनोक्तं—कथं संबोध्यते ब्रह्मा । दानार्थो धातुस्त्र कः ॥ कः पर्यायश्च योग्यायाः । को बालंकरणं नृणां ॥ १ ॥ विचिंत्य द्वितीयेनोक्तं ' कलान्यास इति '. स च पाठितवान्—दंडनीतिः कथं पूर्वं । महाखेदक उच्यते ॥ कोऽबलानां गतिर्लोके । पालकः पं-

धर्म-
मंजूषा
६७

चमो मतः ॥ १ ॥ ज्येष्ठेन तस्योत्तरं दत्तं ' महीपतिरिति. ततश्च स पपाठ—किमाशीर्वचनं राज्ञां । का शंखोस्तनुमंडनं ॥ कः कर्ता सुखदुःखानां । पात्रं सुकृतकस्य कः ॥ १ ॥ अन्येष्वजानत्सु मेघरथेन तस्योत्तरमदायि—' जीवरक्षाविधिरिति ' स्वयं ज्ञातवान्. सुखदा का शशांकस्य । मध्ये च भुवनस्य कः ॥ निषेधवाचकः को वा । का संसारविनाशिनी ॥ १ ॥ राज्ञोक्तं—' ज्ञावनेति ' इत्यादिवार्ता कुर्वाणस्य तस्य विद्वद्गोष्ठ्या सुखेन कालो याति. अन्यदा घनस्थो राजा लोकांति-कामरैः समन्येत्य तीर्थं प्रवर्तयेत्युक्त्वा विबोधितो दीक्षाकालं ज्ञापितः. स्वामी सांवत्सरिकं दानं दत्त्वा मेघरथं सुतं च राज्ये स्थापयित्वा स्वयं दीक्षां जगृहे. ततः श्रीमान् घनस्थो जिनः समुत्पन्नकेवलो ज्ञानान् प्रतिबोधयन् महीपीठे विजहार, युवराजेन दृढरथेन सहितो मेघरथो राट् सुखेन राज्यं पालयामास. एकस्मिन् समये राजा मेघरथो मुक्तालंकरणः पौषधागारे पौषधं विदधे. कृतपौषधकः सुधीर्योगासनस्थितः समस्तभूपानां पुरतो यावता धर्मदेशनां विदधे, तावता कंपमानांगस्तरलेक्षणस्तवाहं शरणागतो मां रक्ष रक्षेति मनुष्योक्त्या भाषमाण आकाशात्समागत्य नृपतेरुत्संगे पारापतः पपात. जयजीतं पारापतं वीक्ष्य दयाद्धर्महीपतिः प्रोचे, हे नद्र पारापत ! त्वं मम सन्निधौ

धर्म-
मंजूषा
६७

कुतोऽपि माजैषीः ? राजैवमाज्ञापितः पारापतो यावन्निर्भयः समदृत्तावत्तत्र क्रूरः श्येनाजिधो द्विजः
समायातः, सोऽवदत् हे राजेंद्र ! शृणु ? यस्त्वच्छ्रुत्संगे पारापतो वर्तते, स मे जह्यं वर्तते, अत ए-
नं मुंच ? जह्यामि, यतोऽहं क्षुधितः, त्वं च दयादुर्मयि दयां कुरु ? पारापतं मह्यं देहि ? तदानीं
राजा प्रोचे नो जद्र ! ममायं शरणागतस्तवार्पयितुं न युक्तः, यतः—शूरस्य शरणायातो—ऽहेर्म-
णिश्च सद्य हरेः ॥ गृह्यंते जीवतां नैते—ऽमीषां सत्या नरस्तथा ॥ १ ॥ तथास्य पल्लवे जह्मते
ते क्षणं तृप्तिर्जाविनी, अस्य च प्राणविनाशः सर्वथा भविष्यतीति चित्ते परिज्ञावय ? पंचेंद्रियाणां
जीवानां वधं कृत्वा दुराशया जीवा नरकं गच्छन्ति, नो पक्षिराट् ! इदं चित्ते विभावय ? मेघरथस्येदं
वचः श्रुत्वा श्येनोऽवोचद्भो राजेंद्र ! यथा मद्भीतो पारापतस्त्वह्मरणं समागतस्तथाहमपि क्षुधाग्रस्त-
स्त्वह्मरणं समाश्रितः, त्वं नीतिनिपुणोऽसि, कृत्याकृत्यं च वेत्सि ? मादृशे च क्षुधिते क्षुद्रक्रीटे धर्म-
वासना कीदृशी ? यतः—

आख्याहि जडे प्रियदर्शनस्य । न गंगदत्तः पुनरेति कूपं ॥ बुद्धद्वितः किं न करोति पापं ।
क्षीणा नरा निःकरुणा जवन्ति ॥ १ ॥ एवं नो राजन् ! क्षुधार्तः सन् कोऽपि कृत्याकृत्यं न जानाति,

धर्म-
मंजूषा
६९

अतोऽहमपि न जानामि, अतो मां प्रीणय यावत्प्राणा न यांति? एवं श्येनेन जणितो जगतीप-
तिः प्रोवाच, हे भद्र! यदि त्वं क्षुधितोऽसि तर्हि ते वराहारं यज्जामि, पश्यूचे हे राजेंद्र! आमीषं
विनान्याहारोऽस्माकमिष्टो नास्ति, राजोचे तदपि सूनाया आनाय्य दास्यामि, श्येनोऽवोचद्यदि म-
म पश्यतोऽंगिनो मांसं छित्वा ङित्वा दीयते तदा मम तृप्तिः स्यात्, राजोचे यत्प्रमाणोऽयं पारापतो
जवेत्तत्प्रमाणं तुलाधृतं निजं मांसं यज्जामि यदि तुल्यं रोचते, श्येनेनोक्तमेवं जवतु, नृपेण समा-
नायिता तुला, तत्रैकपार्श्वे पारापतं द्विजं न्यवेशयत, द्वितीयपार्श्वे च करुणासागरो मेघस्थः स्वं दे-
हं तीक्ष्णक्षुरिकयोत्कृत्योत्कृत्याद्विपत्, एवं स राजा निजकमांसानि ङित्वा ङित्वा यथा यथा चिक्षे-
प, तथा तथा पारापतोऽधिकतरमवर्धिष्ट. मंत्रिमुख्यैर्नार्यादिभिश्च वार्यमाणोऽपि मेघस्थोऽमुं गुरुजारं
ज्ञात्वा स्वयमेव तस्यां तुलायामारुरोह, तुलारूढं राजानं वीक्ष्य सकला अप्यंतःपुरस्त्रियो हाहाकारं
कुर्वाणाः सविषादमदोऽवदन्, यथा—हा नाथ जीवितत्याग—साहसं किं करोष्यदः ॥ एकस्य जी-
वनस्यार्थे । किमस्मांश्चावमन्यसे ॥ १ ॥ हे प्रजो! इदं किंचिदौत्पातिकं संज्ञायते, यतः कुद्रक्षा-
यस्य पक्षिणो नेदृशो जारः संज्ञायते, एवमुक्तोऽपि सरलाशयो मेघस्थो ज्ञानवानपि ज्ञानोपयो-

धर्म-
मंजूषा

७०

गं न ददौ, किंत्विदं चिंतयामास, धरणीतले ते धन्या ये स्वांगीकृतं श्रेयःकार्यं निर्वहन्ति. अतोऽहं
मपि मंत्र्यादीनां वचनमपेक्ष्य स्वां प्रतिज्ञां न त्यजामि.

अत्रांतरे चलत्कुंमलालंकृतगह्वो, हारविराजितवक्त्रःस्थलः, किरीटद्याजरणभासुरशरीरो राज्ञः
पुरतः कश्चिद्देवः प्रकटीभूयैवं जगाद. ओ राजेंद्र! त्वं धन्योऽसि, तव जन्मजीविते सफले, यत्तव गु-
णग्रामं शशांकद्युतिनिर्मलं सविस्मय ईशानेंद्रो देवसभामध्ये शशंस, तमहमश्रद्धानस्त्वत्परीक्षणा-
यागतः. मया चैतौ पूर्वमत्सरिणौ पारापतश्येनावधिष्ठितौ, एषा च देवमाया मया दर्शिता, परं ध-
न्यस्त्वं यो देवमायया न चलितः. इत्युक्त्वा तस्योपरि पुष्पवृष्टिं कृत्वा स देवो देवलोकं गतः. मे-
घस्थोऽपि तं पौषधं पारयित्वा विधिना पारणकं कृत्वा नृयोऽपि देवसन्निजान् नोगान् बुबुजे. पुन-
रन्यदा पौषधे पौषधागारे स्थितः कृताष्टमतपाः परीषहोपसर्गेन्योऽनीतः संवेगरससागरनिमग्नः स्थि-
रः प्रतिमया तस्थौ. अत्रांतरे ईशानेंद्रेण नृक्तिनिर्जरेण जट्टिपतं यथा—माहात्म्यनिर्जिताशेष—
त्रैलोक्यगतकल्मष ॥ भविष्यदर्हते तुभ्यं । महासत्त्व नमो नमः ॥ १ ॥ तद्वचनं समाकर्ण्य समी-
पस्थास्तत्प्रियाः पृष्ठन्तिस्म. हे स्वामिन्नधुना कस्य नमस्कारो विहितः? ईशानेंद्रोऽवदत् क्षितिमंडले

धर्म-
मंजूषा
७१

पुंडरीकिण्यां नगर्यां मेघस्थो राजा कृताष्टमतपा ज्ञाविजिनेश्वरः प्रतिमया स्थितः शुजध्याने वर्तमानो मया शक्त्या नमस्कृतः. एवंविधे शुजध्याने च वर्तमानं तं राजानं सेंडा अपि देवाश्चालयितुं न समर्थाः. इत्याकर्ण्य सुरूपातिरूपेतिनाम्न्यौ तद्वद्वज्रे अस्य नृपस्य क्षोभनार्थं तत्समीपमुपेयतुः. ततस्ताभ्यामुक्तं स्वामिन्नावां देवांगने त्वयि मोहिते स्वर्गादिहायाते तव वद्वज्रे, ततस्त्वमावयोर्जो-
गेह्वां पूरय? यतस्त्वमावयोः प्राणप्रियोऽसि. आवां त्रिदशाधीशं स्वाधीनं निजकं पतिं विमुच्य त्व-
द्गुणयौवनबुद्धे इहागते. इत्यादिजिस्तयो रागपेशलैर्वचनैर्हावजावैश्च मेघस्थस्य मानसं न क्षुब्धं.
एवं सकलां निशामनुकूलोपसर्गान् विधाय प्रातः प्रशांतहृदये विन्नविक्रिये ते एवं संस्तुवतःस्म, य-
था—सरागं हृदयं चक्रे—ऽरागेणापि त्वयावयोः ॥ अहो चित्रं न रक्तोऽसि । प्रक्षिप्तोऽप्यत्र सुंदर
॥ १ ॥ विलीयते नरो लोह—मयोऽप्यस्मद्विचेष्टया ॥ न स्तोकमपि ते धीर । चचाल हृदयं तथा
॥ २ ॥ ततस्ते देव्यौ स्वापराधं क्षमयित्वा तं नृपं नत्वा तद्गुणश्लाघां कुर्वत्यौ निजाश्रयं जग्मतुः.
पौषधं प्रतिमां च पारयित्वा मेघस्थो राजा प्रातः पारणं विदधे. एकस्मिन् दिने उद्यानपालकैर्भ-
क्तिपूर्वं स विज्ञप्तः, स्वामिन्! संवर्धसे यदद्यात्रनगरे तव जनको घनस्थो जिनः समवासापिर्ति.

धर्म-
मंजूषा
७२

तत श्रुत्वा तस्मै पारितोषिकं दानं दत्वा कुमारसंयुतो राजा जिनेश्वरं नंतुं समाययौ. तत्र गत्वा जिनं नत्वा जक्तिज्ञावितमानसो यथास्थानं निषसाद. अत्रांतरे घनस्थो जिनः सर्वज्ञाषानुगया वाण्या जंतूनां प्रतिबोधार्थं धर्मदेशनां विदधे, यथा—

जो जग्या इह कर्तव्यो । जिनार्चननमस्कृतौ ॥ अपूर्वपाठश्रवणे । चाप्रमादो निस्तंरं ॥ १ ॥
पुण्यात्मा यो जवेज्जीवो—ऽप्रमत्तो धर्मकर्मणि ॥ तस्यापदपि सौख्याय । जवेद्भाग्योदयस्तथा ॥
॥ २ ॥ इमां देशनां श्रुत्वा मेघस्थो राजा जातव्रतपरिणामो गृहं गत्वा दृढस्थं प्रति प्रोचे. बंधो !
राज्यं गृहाण ? अहं तु व्रतं प्रतिपद्ये, सोऽवादीदहमपि त्वया सह व्रतं करिष्ये. ततो मेघस्थेना-
त्मतनयो मेघसेनो राज्ये निवेशितो, दृढस्थात्मजो रथसेनाजिघ्रश्च यौवराज्यपदे स्थापितः. ततः
स्वयं ऋषानां चतुःसहस्रैः पुत्राणां सप्तशतैश्च सार्धं बंधुना च समं जिनांतिके प्रवव्राज. स मेघस्थो
राजर्षिः सदा समितिगुप्तिसंयुक्तो निजदेहेऽपि निरपेक्षः परीषद्धानधिसेहे. एवं काले गच्छति बहून्
जीवान् प्रतिबोध्य जगतीतले विहृत्य धौतकर्ममलो घनस्थो जिनो मोक्षं ययौ. मेघस्थर्षिणा च
स्थानकैर्विंशतिजिस्तीर्थकगोत्रकर्माजितं. तानि विंशतिस्थानकानि यथा—अरिहंत १ सिद्ध २ पव-

धर्म- यण ३ । गुरु ४ धेर ५ बहुस्सुय ६ तवस्सीसु ७ ॥ बहलया एणसिं । अजिक्कनाणोवन्ने अ ८
 मंजूषा ॥ १ ॥ दंसण ९ विणए १० आव—स्सए य ११ बंभवए निर्द्धआरो १२ ॥ खणलव १३ तवच्चि-
 ७३ व्याए १४ । वेआवच्चे १५ समाहीअ १६ ॥ २ ॥ अपुव्वनाणग्गहणे १७ । सुअजत्ती १८ पवयणे
 १९ पजावणया २० ॥ एणहिं कारणोहिं । तिहयस्सं लहइ जीवो ॥ ३ ॥ ततः स सिंहनिःक्रीडितं
 तपश्चचार. एवमन्यान्यपि तपांसि तेन तप्तानि. सम्यग् संयमं वर्षलक्षमन्यूनं पालयित्वा सानुजो
 जगवान् मेघस्थो राजर्षिस्तिलकाचले पर्वतेऽनशनं व्यधात्. मासपर्यन्तेऽनशनं समाप्य स समाधिना
 कालं चक्रे. गतो दशमो जवः. एकादशे च जवे स सर्वार्थसिद्धिसंज्ञे विमाने सुरः संजज्ञे. अथ
 द्वादशो जवः कथ्यते यथा—

इतश्चात्रैव जस्तक्षेत्रे कुरुदेशे प्रवस्त्राकारोपगूढं, कपाटपस्त्रिपस्त्रिमंडितं, सतोरणं, चतुर्दिक्षु वा-
 पीकूपतमागवाटिकाजिरामं, वृक्षामिनीजालस्थलतिलकोपमानं, पंडितसमूहैर्नगरगुणवर्णनावसरे स्तु-
 यमानं, सर्वगुणैः सुंदरं हास्तिनापुरं नाम नगरमस्ति. यस्मिन्नगरे दाश्चिस्स्यैव दाश्चिमस्ति, अधर्म-
 स्यैव पीम्नं, अन्यायस्यैव च निग्रहो नान्यस्येति. तस्मिन्नगरे ईश्वराकुवंशतिलको विष्वक्सेन इव

धर्म-
मंजूषा
७४

सेनावान् विश्वसेनो नाम नृपोऽस्ति. तस्य राज्ञः पुण्यलावण्यनिपुणा धर्मरुचिराऽचिरादेवीति प्रि-
यास्ति. इतश्च जाद्रपदे मासे कृष्णसप्तम्यां जराणीगते चंदे सर्वग्रहेष्वच्चस्थानस्थितेषु निशांतरे स-
र्वार्थसिद्धिविमानात् त्रयस्त्रिंशत्सागराण्यायुः परिपूर्य मेघरथदेवजीवोऽचिरादेव्याः कुक्षिसरसि हंसव-
दवतीर्णः. तस्मिन् समये सुखसुप्ता देवी चतुर्दशमहास्वप्नानद्राक्षीयथा—मातंग १ वृष २ हर्यक्षाः ३
। साजिषेकेंदिरा ४ तथा ॥ पुष्पमालें ५ दु ६ सूर्यौ ७ च । ध्वज ८ कुंजौ ९ सरोवरं १० ॥ १ ॥
सागरश्च ११ विमानं १२ च । रत्नानां संचयस्तथा १३ ॥ निर्धूमो हुतवृक् चेति १४ । स्वप्ना व्याग-
मन्नाषिताः ॥ २ ॥ देवीमान् स्वप्नान् दृष्ट्वा जागरिता सती उपराजं गत्वा प्रमोदजरनिर्भरा समाच-
ख्यौ. तान् स्वप्नान् श्रुत्वा प्रहृष्टमुखपद्मो जगतीपतिर्जगाद. हे देवि! सर्वलक्षणसंपूर्णस्तवात्मजो जा-
वी. स्वप्नस्यैतत्फलं श्रुत्वा राज्ञी कुस्वप्नालोकशंकिनी धर्मचिंतया रात्रिशेषकृतिक्रमयतिस्म. प्रगे सं-
जाते राज्ञा निजपूरुषैरष्टांगनिमित्तज्ञानपंडिताः समाहूताः. ते कृतमंगलोपचारा नृपौकसि संप्राप्ता
दत्तासनेषु चोपविष्टाः. कुसुमादिभिश्चार्चिता राज्ञा स्वप्नफलं पृष्टाश्चैवं वत्साविरे, हे जगतीपतेऽस्माकं
शस्त्रे द्विचत्वारिंशत्स्वप्नाः संति, तेषु त्रिंशन्महास्वप्नाः संति. तत्तार्हतां चक्रिणां च मानर एनांश्चतु-

धर्म-

मंजूषा

७५

दश स्वप्नान् पश्यन्ति, अर्धचक्रिणां मातरः सप्त, शीरिणां चतुरः, तथा प्रत्यर्धचक्रिणां त्रीन्. अन्येषा-
 मुत्तमजन्मिनां मातरश्चैकैकं स्वप्नं पश्यन्ति. हे राजन् ! यदचिरादेव्या चतुर्दश महास्वप्ना दृष्टान्तेन
 तव षट्खण्डभरताधिपश्चक्री विश्वत्रितयाधीशवंदितचरणो जिनो वा सुतो जावी. तत् श्रुत्वा मुह्यितो
 राजा, सा तत्प्रियापि मुमुदे. दानमानादिजिस्तोषिताः स्वप्नपाठका विसृष्टाः स्वस्वगृहं ययुः. सङ्गी-
 सेवधिं स्तनगर्जैव गर्जं वजार. ततो गर्जद्विहितार्थमतिकारमतिमधुरमतितत्कमतिरुद्धमतिस्त्रिगुणमाहारं
 राङ्गी वर्जयामास. तद्देशे तस्मिन् समये तत्पुरे पूर्वं महदशिवमासीत्. तेन मांघ्रदोषेण लोकस्य
 महान् प्रलयः संजातः, प्रजोर्गर्जगतस्य प्रजावात्तत्क्षणं तन्ममूलमुपशांतरोगं जातं. सर्वस्मिन् देशे
 ग्रामे तस्मिन्नगरे च शांतिर्जाता. सार्धाष्टमदिनाधिके नवममासे गते ज्येष्ठकृष्णत्रयोदश्यां जरणी-
 स्थे चंडे जवस्थानस्थितेऽन्यग्रहे शुजलमे चारुमारुते प्रवाते निशीथसमये सुवर्णवर्णं मृगलांडनं
 विश्वत्रयसुखावहं साचिराराङ्गी विश्वदीपकं पुत्रं सुषुवे. अत्रांतरे कंपितासनाः षट्पंचाशद्विक्रुमार्यः
 समागत्य जिनजन्मोत्सवं यथोक्तं विदधुः. ततश्चलितासनाश्चतुःषष्टिसुरेन्द्राः समन्येत्य मेरुशिरसि
 नीत्वा तस्य जन्ममहं चक्रुः. सौधमैद्रः कृतजन्ममहः स्वाभिनं समानीय मातुरर्पयामास. ततः सौध-

धर्म-
मंजूषा
७६

मैद्रो बाढस्वरेणैवं वच्नापे, यथा—

जिनस्य जिनमातुश्च । यो छष्टं चिंतयिष्यति ॥ एरंफलवद् ग्रीष्मे । स्फुटिष्यत्यस्य मस्तकं
॥ १ ॥ ततो रत्नसुवर्णादिवृष्टिं कृत्वा नंदीश्वरेऽष्टाहिकां च कृत्वा सौधमैद्रः स्वस्थाने गतः. एवं सुरे-
श्वराः सर्वदिक्कुमार्योऽपि नंदीश्वरे यात्रां कृत्वा निजं निजं स्थानं जग्मुः. अथ प्रजाते संजाते गाढं
प्रस्खलद्गतयोगप्रतिचारिकाः समागत्य राजानं पुत्रजन्मवर्धापनिकया वर्धापयामासुः, असौ राजा मु-
कुटं विना निजांगलमभूषणमासप्तसंततिं यावद्वृत्तिं च तान्यां ददौ, अन्येषामपि याचकजनानाम-
निवारितदानान्यदापयत्, द्वादशे दिने राजाशेषं बंधुवर्गं जोजयित्वा गौरवेण तत्समक्षमदोऽवदत्,
अस्मिन् जिने गर्जगतेऽशिवशांतिर्जाता, तदस्य सुतस्य सुंदरं शांतिरिति नामास्तु, तत एतन्नाम
सर्वेषां संमतं संजातं, जन्ममहे शक्रसंक्रामितांगुष्टामृतेनाहारेण संवर्धितो जगवान् विशिष्टरूपध-
ण्यसंपन्नः क्रमाद्वृधे, अष्टोत्तरसहस्रलक्षणैरलंकृतो लोकोत्तरगुणगणानिरामो मतिश्रुतावधिसंज्ञैस्त्रि-
भिर्ज्ञानैः समायुक्तोऽशेषविज्ञानपारगः सर्वजननयनमनोहारियौवनश्रियाभिरामस्तातेन परिणायि-
तः, पंचविंशतिवर्षसहस्रेषु गतेषु जगवान् जनकेन राज्ये निवेशितः, परिणायिताश्चानेकाः सर्वो-

धर्म-

मंजूषा

११

तृष्टरूपाः कुलकन्यकाः. तस्य सर्वातःपुरमनोहरा मनोज्ञरूपा यशोमती जज्ञे. अथ दृढरथस्य जी-
वस्त्रयस्त्रिंशत्सागराण्यायुः परिषाढ्य सर्वार्थसिद्धिविमानात्परिच्युतो यशोमतीकुक्षौ चक्रस्वप्नोपसूचितः
समागात्, समये यशोमत्याः सुतो जज्ञे, तस्य स्वप्नानुसारतः शांतिजिनेन चक्रायुध इति नाम च-
क्रे. क्रमेणाष्टवर्षीयः कलाचार्यसमीपे कृतसकलकलाश्रमः सकलशस्त्रशास्त्रपारंगमी प्राप्तयौवनो राज्ञा
राजकन्यकानां पाणिग्रहणं कारितः, चक्रायुधस्ताम्रिः सह दोगुंदकदेव इव भोगान् बुभुजे.

अथान्यदायुधशालायां रविबिम्बनिर्जं सहस्रारं चक्ररत्नं समुत्पन्नं, शस्त्रागाररदकेण राज्ञोऽग्रत-
स्तदुत्पत्तिर्निवेदिता, स्वामिना श्रीशांतिनाथेन तस्याष्टाह्निकोत्सवश्चक्रे. ततश्चक्रमायुधशालाया वि-
निर्गत्यांवरवर्त्मना चचाल, तदनु शांतिनाथः सैन्यसमन्वितः प्राचलत्. यद्गसहस्रेणाधिष्ठितं चक्रं प्र-
थमं पूर्वस्यां मागधतीर्थासन्नवेलाकूले समागतं, तत्र चक्री सेनाया निवेशं कृत्वा शुजासने निषसा-
द. मागधतीर्थाभिमुखो मागधतीर्थाधीशं च मनसि कृत्वा तस्थौ, पूर्वस्यां दिशि समुद्रमध्ये द्वादश-
योजनांते जलस्याधोऽग्रे मागधदेवस्य स्थानं वर्तते, तस्यासनं चलितं, तेन देवेनावधिज्ञानं प्र-
युक्तं, षट्खण्डसाधनोद्यतमागतं शांतिजिनं चक्रवर्तिनं च ददर्श. दध्यौ च स मयान्योऽपि चक्री

धर्म-
मंजूषा
१७

आराध्यः, अयं तु जिनचक्री, अस्य जक्तिं सेंडा देवा अपि कुर्वते, अतो मयाप्यस्य सेवा कार्या. एवं विचार्य तेन सुवस्त्राजरणान्यादाय प्रजोऽग्रे मुक्तानि, एवं च शशंस—तवाज्ञाकारकः स्वामिन् । पूर्वदिक्पालकोऽस्म्यहं ॥ आदेष्टव्यं सदा कृत्यं । स्वर्किंकरसमस्य मे ॥ १ ॥ जगवान् श्रीशांतिजिनस्तं देवं सन्मान्य विससर्ज. ततः सुदर्शनसहितः शांतिजनः यामीं दिशंप्रति चलतिस्म. स जिनो वरदामतीर्थस्यासन्ने गत्वा स्थितः. तस्याधिष्ठायकं दक्षिणदिमायकं वरदाममेवं प्रभुस्तथैवासाधयत्. ततोऽसौ वारुणीमाशां प्रभासतीर्थं साधयितुं गतः, तदपि तीर्थं स तथैवासाधयत्. तत उत्तरस्यां दिशि सिंधुनदीतटे ययौ, तत्रापि पूर्वविधिना तेन साधिता सिंधुदेवी. सा देवी च समागत्य विजो रत्नमयं स्नानपीठमदौकयत्, तथा स्वर्णरूप्यमणिमृदादिमयान् कुंजानन्यामपि च स्नानसामग्रीं सुवस्त्राजरणानि चादौकयत्. ऊचे च हे स्वामिंस्तवाज्ञाकारिण्यस्म्यहं. श्रुत्युक्त्वा सापि विभुना विसृष्टा स्वस्थानं गता.

अथ सेनापतिश्चर्मरत्नेन सिंधुनदीमुत्तीर्य प्रतीचीखंमं साधयित्वा विभूपांते समागतः. ततश्चक्रं कृतपूजं स्वामिसैन्यसंयुक्तं वैताब्बस्य तलेऽगमत्. स्मृतमात्रो वैताब्बाडिकुमारः प्रजोर्वशवर्त्यभवत्.

धर्म-
मंजूषा
७९

ततः खंडप्रपाताया गुहाया द्वारं स्वयमुद्घटितं. कृतमालसुरश्च जगद्भर्तुराज्ञां प्रपन्नवान्. तस्यां गुहा-
यामुन्ममानिममानाम्न्यौ द्वे नद्यावतिदुस्तरे स्तः. वार्धकिस्तत्र मनोहरां पद्यां सद्यश्चकार. प्रभुः सै-
न्यसमन्वितस्तां पंचाशद्योजनायामां द्वादशयोजनोच्चां द्वादशयोजनविस्तीर्णां खंडप्रपातगुहां प्रविशे-
श. तत्र काकिणीरत्नेन तमो हर्तुं प्रभुर्जितौ जित्तावेकोनपंचाशन्मंमलानि चक्रे. एवं जगत्त्रितय-
नायको जगवान् शांतिजिनो गुहायाः परतो निरगात्. तत्रापातचिह्नाताख्यान् म्लेह्यांश्च स तरसा
वशीचकार. तत्र सेनानीर्द्वितीयं सिंधुनिष्कुटं साधयित्वा समागतः, ततोऽसौ हिमवत्पर्वतस्याधिदेवं
साधयतिस्म. ततोऽग्रे गत्वा वृषजकूटस्थे गिरौ निजं नाम लिखेत्. ततः सेनापतिर्गोत्तरनिष्कुट-
मसाधयत्. विभुश्च तमिस्रायां नाट्यमालं संसाध्य गुहातो निरगात्. पश्चाद्गंगां साधयित्वा तस्याः
कुले तस्थुषः प्रजोर्नव निधयः प्रादुर्बद्भवुः. कथंभूताः? मंजूषाकृतयः, द्वादशयोजनायामाः, नवयो-
जनविस्तृताः, नवयोजनोच्चाश्चक्रवर्तिजोग्योपस्थिताश्च. यथा—निसर्पः १ पांडुकश्चैव २ । पिंगलः
३ सर्वस्तनकः ४ ॥ महापद्मः ५ कालः ६ महा—कालौ ७ माणव ८ शंखकौ ९ ॥ १ ॥ तत्र स्कं-
धावारपुरादीनां निवेशः प्रथमे १, सर्वेषां धान्यादीनामुत्पत्तिर्द्वितीये २, महिलानां नराणां च हस्ति-

धर्म-
मंजूषा
८०

नां वाजिनां चाजरणविधिः सर्वस्तृतीये ३, चतुर्दशापि स्नान्युत्पद्यन्ते चतुर्थे ४, वस्त्राणां रंगादीनां च संज्ञवः पंचमे ५, कालत्रयज्ञानं षष्ठे ६, स्वर्णरूप्यमणीनां प्रवालानां च संज्ञवः सप्तमे ७, युद्ध-
नीतिः सर्वप्रहरणानि योधानां तनुत्राणादि चाष्टमे ८, समस्तानि तूर्यांगानि, चतुर्विधं काव्यं, ना-
ट्यनाटकयोर्विधिश्चेति नवमे ९. तेषु निधिषु निधानसमनामानः पट्योपमायुष्काः कुलदेवताः प-
रिवसन्ति. गंगायाः पूर्वनिष्कुटमपि स तथैवात्मवशीचकार.

एवं षट्स्वम् जस्तक्षेत्रं साधयित्वा महामहेन हस्तिनापुरे ससैन्यः शांतिजिनः समागात्. द्वा-
त्रिंशन्महीपालसहस्रैश्च तस्य द्वादशवार्षिकश्चक्रवर्त्यजिषेको विदधे. राज्याभिषेकादनंतरं प्रत्यहमे-
कैको राजा स्वामिने प्रचुरं द्रव्यं रूपनिर्जितसुरांगने च द्वे द्वे कन्यके ददौ. एवं विनोश्चतुःषष्टिसहस्रा-
णि प्रिया अजवन्. सेनापतिप्रभृतीनि चतुर्दश स्नानानि यक्षसहस्रेणैकेन समधिष्ठितानि ज्ञवन्ति.
चतुरशीतिलक्षाणि करिणां, चतुरशीतिलक्षाणि वाजिनां, चतुरशीतिलक्षाणि रथानां, द्विसप्ततिस-
हस्राणि पुराणां ऋद्धिशालिनां, षण्णवतिकोट्यः पदातीनां ग्रामाणां च, द्वात्रिंशत्सहस्राणि देशानां
ऋजुजां द्वात्रिंशद्भूतारुणीनाटकानां च, विंशतिः सहस्राणि स्नाकराद्याकराणां, अष्टचत्वारिंशत्सह-

धर्मः
मंजूषा
७१

स्त्राणि पत्तनानां. एवमसमां चक्रिपदवीं पालयतस्तस्य पंचविंशतिवर्षसहस्राणि ययुः. अत्रांतरे लो-
कांतिकानां देवानां सारस्वतादीनामासनानि चलंतस्मिन्. ते विभोर्व्रतसमयं ज्ञात्वा स्वाम्यंतिके स-
मागत्य जिनं नत्वा जयजयेत्याशिषं दत्वा तीर्थं प्रवर्तयेत्युक्त्वा स्वस्थानमगमन्. स्वाम्यप्यवधिज्ञाने-
न व्रतसमयं ज्ञात्वा याचकेभ्यो यथारुचि सांवत्सरं दानं ददौ. ततो निजं तनयं चक्रायुधं राज्ये
निवेश्य जगवान् दीक्षाग्रहणार्थं समुद्यतो बभूव. अत्रांतरे चलितासनाः सर्वेऽपि सुराधीशाः शान्ति-
नाथस्य निःक्रमणोत्सवं कर्तुमाययुः. श्रीशान्तिनाथो देवमनुजकृतां सर्वार्थसंज्ञां शिविकामारुरोह.
देवैः शिरसि धृतातपत्रश्चामरैर्वीज्यमान एवंविधसामग्र्या शनैः शनैर्नगरान्निर्गत्य सहस्राग्रवनाभिधा-
नमुद्यानप्रवरं प्राप. तत्र गत्वा शिविकायाः समुत्तीर्याजरणानि मुक्त्वा जिनेश्वरः पंचभिर्मुष्टिभिः के-
शानुच्चखान. तान् केशान् सौधमैद्रो वस्त्रांचले गृहीत्वा क्षीराब्धौ चाक्षिपत्. ज्येष्टासितचतुर्दश्यां ज-
रणीगते शशांके सिद्धनमस्कारं कृत्वा प्रभुश्चास्तिमाददे. तत्क्षणोत्पन्नमनःपर्यवज्ञानः कृतपष्टपा नृ-
पसहस्रेण सार्धमात्तसामायिकः प्रभुर्महीतले विजहार.

स्वामिनः प्रथमपारणकं सुमित्राख्यगृहस्थेन कस्मिंश्चित्सन्निवेशे परमात्रेण न कारितं. चतुर्ज्ञान-

धर्म-
मंजूषा
७२

धरो विदुर्महीतलेऽष्टौ मासान् विहृत्य पुनर्हस्तिनापुरे समाययौ. ततो विदुः पत्रपुष्पफलाढ्ये नन्दि-
वृक्षतले तस्थौ. प्रज्ञोस्तदा शुक्लध्याने वर्तमानस्य कृतपष्टस्य शुद्धायां नवमीतिथौ भरणीस्थे चंद्रे
क्षीणे कर्मचतुष्टये समुज्ज्वलं नित्यं केवलज्ञानमुत्पन्नं. समागता देवा देव्यो नरा नार्यश्च. कृतं स-
मवसरणं, पूर्वसिंहासने स्थितो जगवान् मधुक्षीरासवलब्धियुक्त्या सर्वज्ञाणानुगया वाण्या धर्मदेश-
नां विदधे. सहस्रायुधादयः प्रेमपरायणास्तां देशनां शृण्वन्ति. यथा—निर्जिताः शत्रवो लोके । म-
हाराज त्वमी त्वया ॥ नाद्यापि निर्जिता देहे । स्निग्धस्त्विन्द्रियाह्वयाः ॥ १ ॥ शब्दरूपरसगंध—स्पर्श-
शाख्या विषयाः खड्ग ॥ अजितेष्विन्द्रियेष्वेते । महानर्थविधायिनः ॥ २ ॥ वितत्य कर्णौ ज्याधस्य
। गीताकर्णनतत्पराः ॥ हरिणा मरणं यांति । श्रोत्रेन्द्रियवशंवदाः ॥ ३ ॥ शलभः कनकाकारां । प्र-
दीपस्योद्धसन्निखां ॥ पश्यन् प्रविश्य तत्राशु । म्रियतेऽनिर्जितेक्षणः ॥ ४ ॥ मांसपेशीरसास्वाद—
बुब्धः कैवर्तवश्यतां ॥ यात्यगाधजलस्थोऽपि । मीनो रसनया जितः ॥ ५ ॥ भृंगः कस्मिन्दाघ्राण-
बुब्धः प्राप्नोति पंचतां ॥ दुःखं वा सहते नागो । घाणेन्द्रियवशः खड्ग ॥ ६ ॥ हस्तिनीवपुषः स्पर्श-
—बुब्धोऽथ करिपुंगवः ॥ आलानबंधनं तीक्ष्णां—कुशघातं सहते ज्ञोः ॥ ७ ॥

धर्म-
मंजूषा
८३

एवमिन्द्रियस्वरूपं साधुश्रावकव्रतरूपं धर्मे च श्रीशांतिजिनोदितं श्रुत्वा सकला सज्जामृतसिक्ते-
व वनूव. अत्रांतरे चक्रायुधमहीपतिः समुह्वाय जिनं नत्वा कृतांजलिः प्रष्टुं विज्ञापयामास हे प्रभो !
समस्तसंशयध्वांतनिर्नाशनदिवाकराय तुभ्यं नमोऽस्तु. हे प्रभो मम दुःकर्मनिगमान् ज्ञेत्वा राग-
द्वेषाररीनुद्घात्य जवगुप्तिगृहान्मां निस्सारय ? स्वामिनोक्तं नो नरेन्द्र ! धर्मे प्रमादो न विधेयः. ततो
गृहे गत्वा पुत्रप्रदत्तराज्यः पंचत्रिंशन्नृपान्वितश्चक्रायुधो धरापतिर्जिनैन्द्रेण दीक्षितः. ततस्तेषां सा-
धूनां जिनेन त्रिपद्यारोपिता, ते मुनयो गाढप्रज्ञावंतस्त्रिपद्या अनुसारेण क्षणाद् द्वादशांगानि वि-
दधिरे. ते सर्वे द्वादशांगीं विधाय जिनसन्निधौ समागताः, जगवांस्तानागतान् विज्ञाय सिंहासना-
दुत्तस्थौ. अत्रांतरे सहस्राक्षः सङ्गधवासपूरितं विशालं स्थालं समादाय शांतिनाथपुरतस्तस्थौ. जि-
नेश्वरः समस्तसंघस्य गंधानर्पयामास. ततस्ते साधवः प्रभुं परितः प्रदक्षिणात्रयं ददिरे. तदुत्तमांगे-
षु ससंघो जिनो गंधवासानक्षिपत्. जिनेनैवं तेषां गणधरपदस्थापना विनिर्मिता. ततो जिननाथेन
बहवः पुरुषाः स्त्रियश्च दीक्षिताः. ततो जिनस्य साधुसाध्वीपस्वितारः समजायत. तथा ये नरा नार्य-
श्च यतिधर्मासमर्थास्ते स्वाम्यंतिके श्रावकत्वं प्रपदिरे. एवं चतुर्विधः संघः शांतिजिनस्य प्रथमे स-

धर्म-
मंजूषा
८४

मवसरणे समुत्पन्नः. प्रथमपौरुष्यंते समुह्याय जिनेश्वरो द्वितीयप्राकारमध्यस्थे देवहृन्दके श्रमापन-
यनार्थं विश्राम, ततो जिनेन्द्रस्य पादपीठे प्रथमो गणी चक्रायुधो निषण्णो द्वितीयपौरुष्यां तस्याः
सदसः पुरो व्याख्यानं चक्रे, यथा—जिनधर्मस्थिरीकार—कारिणीमघहारिणीं ॥ संघस्य कथयामा-
स । सौतरंगकथामिमां ॥ १ ॥ तथाहि—

अत्र मनुष्यलोके क्षेत्रे शरीरे नगरे बलवान् मोहनामा महीपालः स्वेहया विलसति, तस्य
मायानाम्नी प्रियास्ति, तत्पुत्रोऽनंगनामा, लोचनामा महामात्यः, क्रोधनामा योधश्चास्ति, रागद्वेषाव-
तिरथौ मिथ्यात्वनामा मंडलेश्वरश्चास्ति, मोहराजस्य वाहनं मानगजेंद्रोऽस्ति, इंद्रियाश्चमारूढा वि-
षयास्तस्य सेवका वर्तते. एवं मोहराजस्य सैन्यमतिदुर्धरं वर्तते, तत्र नगरे कर्मसंज्ञाः कृषीवलाः,
प्राणाः प्रौढवणिजो, मानसनामा रक्षकश्च वसन्ति. गुरूपदेशदानेन मानसे ज्ञेदिते ससैन्यो धर्मरा-
जस्तत्र सैन्ये प्रविवेश, तस्य मनोहराचारवतीनाम्नी पट्टराज्यस्ति, संतोषनामा महामात्योऽस्ति, स-
म्यक्त्वनामा मंडलेश्वरोऽस्ति, महाव्रतनाम सामंताः, अणुव्रतादयः पत्तयः, वाहनं च मार्दवनामा ग-
जेंद्रोऽस्ति, उपशमादयो योधारो वर्तते, सचास्त्रिस्थारूढः श्रुतनामा सेनानीर्वर्तते, तेन धर्मराजे-

धर्म-
मंजूषा
८१

नासौ मोहराजो निर्जित्य शरीरपुरान्निष्कासितः, पश्चाद्धर्मराजः सर्वेषां लोकानामिमामाज्ञां ददाति,
नो भो लोकाः ! मोहराजस्यावकाशो केनापि न देयः, एवं कृतेऽपि यः कश्चिन्मोहस्यावकाशं दा-
स्यति स पुनः कर्मपरिणत्या संसारपथि संस्थाप्यते. एवं गणधरेण प्रवरा धर्मदेशना कृता, स्वयं
निर्मिता द्वादशांगी च कथिता, तथा साधूनां च दशविधा सामाचारी प्रकटिपता, साधूनामशेषकृत्यं
चामुना श्रुतकेवल्लिना सर्वं समुपदिष्टं. ततः शांतिजिनवरो महीतले ज्ञव्यान् प्रतिबोधयन् विजहार,
केचिज्ज्ञाना जगवतः पार्श्वे प्रव्रज्यां जगृहुः, केचिद् गृहस्थधर्मं शुभजावतः प्रपेदिरे, केचन विरतिं,
केचन सम्यक्त्वं च प्रपेदिरे, जिनज्ञास्करे उदिते सर्वस्यापि पापतमो नष्टं, परं कौशिकानां यथा-
धत्वं न नश्यति, तथाऽज्ञव्यानां जिनेनापि सिद्धिर्न जायते. श्रीमहांतिजिनश्चतुस्त्रिंशदतिशयैर्वि-
राजमानः पंचविंशद्वाग्गुणैर्विबुधितो ज्ञव्यान् प्रतिबोधयन् मह्यां विहरतिस्म, चक्रायुधगणधरः शुश्रू-
षां कुर्वाणः शांतिजिनेन्दुना सह नृत्ये विचचार. पृथिव्यां विहरता शांतिनाथेन षट्त्रिंशद्गणधरैः
संयुक्ता द्वाषष्टिसहस्राणि मुनिपुंगवा दीक्षिताः, षट्शतैरधिकान्येकषष्टिसहस्राणि शीलशोभितानि
प्रभुदीक्षितानां श्रमणीनामनूयन्, श्रीशांतिनाथेन बोधितानां शुद्धसम्यक्त्वधारिणां श्राद्धानां नवति-

धर्म-
मंजूषा
८६

सहस्रयुक्ता लक्ष्मणी जाता, शुद्धसम्यक्त्वधारिणीनां श्राद्धीगुणैरलंकृतानां श्रीजिनप्रतिबोधितानां त्रिनवतिसहस्राधिकत्रीणि लक्षाणि श्राद्धीनां चाभवन्. जिनानां जिनसदृशानां चतुर्दशपूर्वभूतामष्टसहस्राणि चाभवन्. शांतिजिनस्य सहस्रवितयमवधिज्ञानिनामभवत्, मनःपर्यवज्ञानिनां सहस्रचतुष्टयी जाता, केवलज्ञानयुक्तानां मुनीनां त्रिशताधिकचतुःसहस्राणि बभूवुः. वैक्रियलब्धिमतां षट्सहस्राणि, चतुःशताधिके द्वे सहस्रे वादिनां, तथा वैयावृत्यकरः संघप्रत्यूहहरः शांतिजिनेशितुस्तीर्थरक्षाकरो गरुडनामा यक्षोऽद्भुत्, शांतिनाथतीर्थरक्षाकारिणी निर्वाणीनाम्नी विश्रुता शासनदेवता जज्ञे, तथा शांतिनाथस्याष्टौ प्रातिहार्याण्यशोकादीनि जज्ञिरे.

एवं श्रीशांतिनाथः पंचविंशतिवर्षसहस्राण्यनगारतां पालयन् पृथिव्यां विहरतिस्म, तत्राष्टौ मासांश्चन्द्रस्थित्वेन, शेषाणि च केवलित्वेन विचचार, प्रज्ञोः कौमारत्वे पंचविंशतिवर्षसहस्राणि, तावन्ति वर्षसहस्राणि मंमलिकत्वे, पंचविंशतिवर्षसहस्राणि चक्रित्वे, पंचविंशतिवर्षसहस्राण्यणगारत्वे, एवं च प्रज्ञोर्वर्षलक्षं सर्वायुरभवत्. अथ जगद्गुरुः स्वस्य निर्वाणसमयमासन्नं ज्ञात्वा स्वयं सम्मेतशिखरे आरुरोह, स्वाम्यासः निर्वाणं ज्ञात्वा सर्वे सुरेश्वराः समन्येत्यातिमं समवसरणं चक्रुः, जगवां-

धर्म-
मंजूषा
७७

स्तत्रोपविश्यांतिमायां देशनायां सर्वज्ञावनामनित्यतां समाचख्यौ. अत्रांतरे चक्रायुधगणधरः पाद-
प्रणामपूर्वकं सिद्धशिलास्वरूपं सिद्धस्वरूपं च पप्रह, भगवानपि तयोः स्वरूपं प्रोवाच यथा—पंच-
चत्वारिंशद्वक्त्राणि योजनानां विस्तृता श्वेतोत्तानह्रत्संस्थिता सकललोकस्योपरि प्रतिष्ठिता पिंडेऽष्टौ
यौजनानि क्रमात् संक्षिप्तांते मक्षिकापत्रतन्वी सिद्धशिला वर्तते, तस्योपरि योजनस्य षडंशकेऽनं-
तसौख्यसमन्विताः सिद्धाः प्रतिष्ठिताः, तत्र तेषां सिद्धानां जन्मजरामरणरोगशोकाशुपद्रवो नास्ति,
तत्र निरुपमं सौख्यं सिद्धानां वर्तते. यतः—जं च कामसुहं लोए । जं च दिवं महासुहं ॥ वीय-
रायसुहस्सेहिं । अणंतजागंपि नग्घइ ॥ १ ॥ एवमंतिमां देशनां समाख्याय जगवांस्ततः स्थानात्
समुत्थाय महीभृतः कापि प्रधानशिखरे आरोह. केवलज्ञानिनां साधूनां नवजिः शतैः सार्धं तत्रै-
कमासिकमनशनं व्यधात्. तस्मिन् समये सपरिवारः सर्वेऽपि सुरेंद्राः परमप्रीतिसंपन्नाः प्रभुपर्युपास-
नां चक्रिरे. ज्येष्ठस्यामत्रयोदश्यां निशाकरे जरणीस्थे शुक्लध्यानस्य चरमं जेदं ध्यायन् प्रभुः शांति-
जिनः सिद्धिं ययौ. ते सर्वेऽपि साधवः केवलज्ञानिनोऽनशनिनः स्वामिना सह मोक्षं ययुः. सि-
द्धिगतं नाथं ज्ञात्वा देवासुरमनुजगणाः साश्रुपूर्णादाः प्रजोर्गुणान् स्मारं स्मारं विलपंतस्मि. हा

धर्म-
मंजूषा
८८

नाथ ! संशयध्वांतविभेदनदिवाकर ! अस्माननाथान् मुक्त्वा त्वं क्व गतोऽसि ? जवंतं विना स्वनाथा-
परिणामामाह्लाददायिनीं धर्मदेशनां कः कर्ता नविष्यति ? इत्यादिविलापान् कृत्वा श्रीशांतिजिने-
शितुः शरीरं क्षीरोदध्यादिवारिणा स्नापयामासुः. ततो नंदनवनसमुहगोशीर्षचंदनेनानुलिप्य, देव-
दृष्यवासांसि परिधाप्य मुखे कर्पूरं दत्वा, चंदनादिभिः पूजयित्वा, वस्त्रनिर्मितायां शिबिकायां क्षि-
प्त्वा, ततः समुत्पाद्य चंदनदारुकृतचितामध्ये तज्जिनेन्द्रवपुरक्षिपन्. शेषानगाराणां शरीराणि वैमा-
निकामरास्तथैव चंदनादिभिः संपूज्य शिबिकायां समारोप्य चितायामक्षिपन्.

ततोऽमिकुमारा देवा मुखेऽग्निं ददुः, वायुकुमारा देवा वातं ववुः. एवमग्नौ प्रदीप्ते दग्धे मांस-
शोणिते. ततो मेघकुमारेण सुरभिशीतलं वारि मुक्तं, निर्वापिता चिता. ततश्चोर्ध्वस्थां दक्षिणां
दंष्ट्रामाद्यवासवेंद्रो जग्राह, अधःस्थितां चमरेंद्रो, वामामुपरिस्थामीशानेंद्रोऽधःस्थां बलींद्रश्च. शेषा-
ष्टाविंशतिदंतास्तसंख्यैः शेषवासवैर्जग्रहिरे. शेषार्थीनि पुनर्देवैर्जग्रहिरे. जगद्गुरोश्चितान्सर्व विद्या-
धरनरैः सर्वोपद्रवरक्षार्थं जगृहे. एवं विहितसंस्काराः सुरेंद्रास्तद्गृह्णन् स्वर्णरत्नमयं स्तूपं चक्रुः. तस्यो-
परि जगद्गुरोः स्वर्णमयीं प्रतिमां कृत्वा देवेंद्राः पूजयामासुः. ततो नंदीश्वर्यात्रां कृत्वा ते स्वं स्वं

धर्म-
मंजूषा
८९

स्थानं प्रति ययुः. चक्रायुधो जगवान् जग्यान् प्रतिबोधयन् महीपीठे विजहार. पृथिव्यां विहरतश्चक्रा-
युधमुनेः केवलमुत्पन्नं. सोऽपि केवली चक्रायुधो गणभृद्गुहसाधुपरिवृतः कोटिशिलायां शिवं प्रय-
यौ. सर्वोपसर्गाः स्मरणेन यस्य । व्रजंति यः कामितकल्पवृद्धः ॥ जग्यांगिनां यो वरदानदक्षः । स
शांतिनाथः प्रकरोतु शांतिं ॥ १ ॥ इत्थं यः सकलोपसर्गहरणः कल्याणकृद्देहिनां । ख्यातो द्वादश-
चिन्नेवैर्गुणवतां पूज्यो जगत्त्रायकः ॥ भीतो येन जिनेन कंपितवपुः पारापतो रक्षितः । स श्री-
शांतिजिनो जगत्त्रयपतिर्नृणां शांतये ॥ २ ॥ इति श्रीशांतिनाथचरित्रं संक्षेपतः समाप्तं. शां-
तिचरित्रेण दिग्मात्रदर्शितेन 'करुणाश्चिन्नदाणो' इति प्ररूपितं. अथ साधूनामन्नादिदानफलमाह—
॥ मूलम् ॥—पंचसयसाहुजोऽथ्यण—दाणावज्जिअसुपुण्णपभारो ॥ अन्नरियचरिअरिन्ति ।
जरहो जरहाहिवो जातु ॥ १ ॥ व्याख्या—एकादशभवे बाहुसाधुर्जरस्तजीवः 'पंचसएत्ति' पंच-
शतसाधूनां 'जोऽथ्यणत्ति' जोजनमन्नपानादि, तद्दानेनावर्जितः सुपुण्यप्राग्भारो येन स तथा
'अन्नरियत्ति' आश्चर्यकारि यच्चरितं तेन भूतः 'जरहोत्ति' जरतः प्रथमचक्रवर्ती 'जरहाहिवो-
त्ति' जरताधिपः षट्संमनायको जात इति गाथाद्वयार्थः. विस्तरार्थस्तु कथानकादवसेयः, तत्कथा

धर्म-
मंजूषा
९०

चेयं—ऋषजदेवैकादशजने वैद्यपुत्रजीवानंदजीवो १, राजपुत्रमहीधरजीवो २, मंत्रिपुत्रसुबुद्धिजीवः ३, श्रेष्ठिपुत्रगुणाकरजीवः ४, सार्थपतिपूर्णजद्रजीव ५ श्रैते पंचापि परममैत्र्या अच्युतकल्पे त्रिदिवश्रियं वृत्त्वा द्वाविंशतिसागराण्यायुः परिपाठ्य च्युत्वा जंबूद्वीपे पूर्वमहाविदेहे लवणवारिधेस्तटे पुष्कलावतीविजये पुंडरीकिण्यां नगर्यां वज्रसेनस्य राज्ञो धारिण्यां पट्टराइयां कुक्षौ ते पंचाप्यनुक्रमेण पुत्रत्वेनोत्पन्नाः. तेष्वद्यो जिषग्जीवो वज्रनाजनामा चतुर्दशस्वप्नसूचितो विशिष्टसाम्राज्यवैज-
वो जातः १. द्वितीयो बाहुनामा २, तृतीयः सुबाहुनामा ३, चतुर्थः पीठनामा ४, पंचमो महापीठ-
नामा ५ चेति. पंचापि परमबांधवाः परमवशंवदाः क्रीडया काळं गमयामासुः. वज्रसेननृपस्यान्यदा
लोकांतिकामरैः समागत्य दीक्षासमयो ज्ञापितः. स्वाम्यपि लोकांतिकोक्तं श्रुत्वावधिज्ञानेन च ज्ञा-
त्वा वज्रनाजं ज्येष्ठपुत्रं राज्ये न्यवेशयत्. सांवत्सरिकदानं दत्त्वा सुमुहूर्ते देवैः कृतमहो जगवान् व-
ज्रसेनो बहुपश्चिारपश्चितः संयममशिश्नयत्. तत्क्षणादेव चास्त्रिसंपदा साकं तुर्यं मनःपर्यायज्ञान-
मासदत्. स जगवान् वज्रसेनो जिनो मह्यां विहरन् संयमं पालयामास. कतिपयवर्षांते वज्रनाजम-
हीपती राज्यं पालयन् चक्रस्तनोत्पत्तिवर्धपनिकया वर्धितः, तथा तस्मिन्नेव दिने समकाळं वज्रसेन-

धर्म-

जिनपतेः केवलोत्पत्तिवर्धनिकयापि वर्धितः.

मंजूषा

ए१

ततो राज्ञा वज्रनाभेन वज्रसेनजिनस्य केवलमहिमानं विधाय ततोऽष्टाह्निकोत्सवश्चक्रस्य विदधे, चक्रानुगो वज्रनाभश्चक्री पुष्कलावतीविजयषट्खं विजित्य प्राप्तचक्रपदः कामं धर्मार्थकामान् साधयन्नास्ते. एवं बहूनि वर्षाणि यावत्कृतराज्यो वृत्तचक्रवर्तिनोगः समुत्पन्नवैराग्यः सुतं राज्ये न्यस्य सर्वबंधुसहितो नृपस्तातपादांते दीक्षां जग्राह. वज्रनाभो राजर्षिः स्थविरोपांते द्वादशांगान्यधीत्य सूरिवरो जातः. तेषां सूरिणां चत्वारो बांधवा एकादशांगधरा बभूवुः, ते च गुरुपांते वैयावृत्यपराः संयमं पालयामासुः. कियता कालेन वज्रसेनप्रज्ञौ जवोपग्राहिकर्माणि कथं नीत्वा निवृत्तिं प्राप्ते वज्रनाभो गणभृच्छरायां विजहार. वज्रनाभस्य साधोः सकला लब्धयः सिद्ध्यश्च समागत्य पादपीठांतिके ब्रुब्रुवुः, तस्यान्ये बांधवाश्चत्वारोऽप्येकादशांगधराः क्षमासागरा धर्मधुराधौरेया निर्मलं संयमं पालयामासुः. वज्रनाभमुनीन्द्रोऽर्हद्भक्त्यादिजिर्विशतिस्थानकैस्तीर्थकृत्कर्म निर्ममे. बाहुसाधुः पंचशतसाधूनां प्राशुकान्नपानादिदानेन चक्रपदवीं समुपार्जयत्. सुबाहुमुनिवरः पंचशतसाधूनां विश्रामणादिवैयावृत्यमकरोत्. तेन पुण्येन स चक्रवर्तिनोऽपि बलाधिक्यमार्जयत्. वज्रनाभमुनीश्वरस्तयोः

धर्म-
मंजूषा
९२

प्रशंसां करोति. पीठमहापीठौ महामुनी एकांते स्थितौ तपसि लीनौ वैयावृत्तप्रविमुखावीर्ष्यावंतौ मायामिथ्यात्वयोगतः स्त्रीगोत्रकर्म बंधतुः. क्रमात्ते पंचापि चतुर्दशपूर्वलक्षाणि दीक्षां पालयित्वा युरंते मृत्वा सर्वार्थसिद्धिश्रियमशिश्रियन्.

अस्मिन् जंबूद्वीपे दक्षिणार्धजरते गंगासिंधुमध्यवर्तीद्वाकुलमौ तृतीयास्कपर्यंते चतुरशीतिपूर्व-
लक्षेषु शेषेषु किंचिदधिकेषु श्रीवज्रनाभस्य जीवः सर्वार्थसिद्धिविमानस्रयस्त्रिंशत्सागरोपमसंमिता-
युर्भुक्त्वा कृष्णाषाढचतुर्थ्या नाभिकुलकरमरुदेवाकुक्षौ समवातरत्. प्रजोस्तत्राद्भुतेऽवतारे भुवनत्रयं
क्षणध्वस्तध्वांतं शांतदुःखं चाभूत्. तथा सा मरुदेवा जगवती जिनजन्मसूचकांश्चतुर्दश महास्वप्ना-
नद्राक्षीत्. ततः परिपूर्णेऽपि दिनेषु श्यामचैत्राष्टमीदिने उत्तराषाढास्थिते चंद्रे सा मरुदेवी युगलध-
र्मेण सुतरत्नमसूत. समागता देवा देव्यः, कृतो जन्ममहः, वृषजलांठनत्वाद्बृषज इति नाम पितरौ
चक्रतुः. सुरस्त्रीभिः पाव्यमानोऽसौ वृष्टिं दधौ. ततो देवदेवीपरिवृतः स उत्तरकुरूद्वैर्दिव्यैः फल-
जोजनैरप्रीयत, नंदनवने कटपपादपेऽव ववृधे. क्रमेण स रूपसौभाग्यलावण्यपावनं यौवनं ययौ.
ततः सुनंदा १ सुमंगला २ चेत्युज्जे रतिप्रीतिनिज्ञे कन्यके शक्रेण परिणयिते. स्वाम्यपि त्र्यशीति-

धर्म-
मंजूषा
ए३

पूर्वलक्षाणि यावन्नोगफलोदयमवधिज्ञानेन ज्ञात्वा परिणीतवान्. स्वामिनो जन्मतः षट्पूर्वलक्षेषु गतेषु तौ बाहुपीठयोर्जीवौ सर्वार्थसिद्धितश्च्युतौ सुमंगलागर्जे समागतौ. सा सुमंगलादेवी च चतुर्दश स्वप्नानडाकीर्त. सुनंदापि तदानीं तौ सुबाहु १ महापीठजीवौ दिवश्च्युताबुदरे दधौ. ते द्वे अपि पत्न्यौ प्रीते युग्मं प्रसूते. सुमंगलायाः सुतस्य जस्त इति, पुत्र्या ब्राह्मीति, सुनंदायाः सुतस्य बाहुबलीति, पुत्र्याश्च सुंदरीति नामानि दत्तानि. पुनरेकोनपंचारुत्पुत्रयुग्मानि सुमंगलासूत. एवं क्रमेण विंशतिपूर्वलक्षेषु गतेषु सौधमैडेण स राज्ये स्थापितः. ततस्त्रिषष्टिलक्षपूर्वाणि स राज्यश्रियं बुभुजे. ततो जस्तस्य राज्यं दत्वा, सांवत्सरिकं दानं च दत्वा स्वामी दीक्षां जग्राह. ततः प्रदुरप्यनार्यदेशेषु विहृत्य वर्षसहस्रांते पुरिमतालारुयेज्योध्यापुर्यासन्नशाखापुरे शुक्रध्यानधनः केवलज्ञानमवाप. तदासनकंपेन वासवास्तत्र समीयुः. तैश्च चमत्कारिसमवसरणमकारि. ऋषिजिनः पूर्वद्वारेण प्रविश्य तीर्थं नत्वा सिंहासनं जेजे, सज्जालोकेषु यथास्थानं निविष्टेषु वासवो जिनं प्रदक्षिणीकृत्य स्तोत्रैः स्तुत्वा कृतकृत्यः प्रन्नोरुपासनाहेतोरसन्नस्थानमासदत्. इतश्च जस्तो जक्तिभरतो जगवंतं नंतुमनास्तत्रागतः, सुधारससोदरां स्वामिनो देशनां श्रुत्वा स्वगृहमागत्य चक्रस्याष्टाह्निकोत्सवं कृत्वा

धर्म-
मंजूषा
९४

षट्स्वम् साधयितुं प्राचलत्. ततः षष्टिवर्षसहस्राणि देशान् साधयन्नेकं वर्षसहस्रं गंगाया गृहे स्थितः, तथा सह च जस्तो दिव्यान् जोगान् बुभुजे. ततो देशान् साधयित्वा स गृहे समागात्. एवमसमां चक्रिपदवीं पालयतो भरतस्य किञ्चिद्व्यूनानि पंचलक्षपूर्वाण्यतीतानि.

एकस्मिन् दिने जस्तदृषाढो जोजनानंतरं कृतशृंगार आदर्शगृहे स्ववपुरालोकनकृते गतः, पतितमुद्रिकामंगुलीं विरूपां दृष्ट्वा ततोऽन्यान्यप्याजरणान्यपनीय यावता विरूपं स्वं वपुरालोकयति तावता जावनारूढो जगवान् जस्तः संसारासारतां चिंतयति, यथा—नित्यमित्रसमो देहः । स्वजनाः पर्वसन्निजाः ॥ नमस्कारसमो ज्ञेयो । धर्मः परमबांधवः ॥ १ ॥ यत्प्रातः संस्कृतं धान्यं । मध्याह्ने तद्धिनश्यति ॥ तदीयरसनिष्पन्ने । काये का नाम सारता ॥ २ ॥ सुखादूनन्नपानानि । क्षीरेक्षु विकृतीरपि ॥ युक्तानि यत्र विष्टायै । तत्तरीरं कथं शुचि ॥ ३ ॥ अन्यक्तोऽपि विलिप्तोऽपि । धौतोऽपि घटकोटिभिः ॥ न याति शुचितां कायः । शुभाघट इवाशुचिः ॥ ४ ॥ इदं शरीरं परिणामदुर्बलं । पतत्यवश्यं श्लथसंधिजर्जरं ॥ किमौषधैः क्लिश्यसि मूढ दुर्मते । निरामयं धर्मरसायनं कुरु ॥ ५ ॥ इत्यादिजावनां जावयन् स केवलज्ञानमवाप, समागता देवाः, समर्पितः साधुवेषः, अन्य-

धर्म- नं पूर्वलक्षं केवलित्वे विहत्याष्टपदे स मोक्षमगमत्. इहं मुनिवरदानं । पूर्वजवे जस्तचक्रिणा द-
मंजूषा- त्तं ॥ प्रवरं पुण्यनिदानं । मोक्षार्थं कुरुत गो जविकाः ॥ १ ॥ इति दानविषये जस्तेश्वरकथानकं
समाप्तं. मुनीनामथौषधदानफलमाह—

ए५

॥ मूलम् ॥—मुह्यं विणावि दानं । गिलाणपडिअरणजोगवत्थूणि ॥ सिद्धो अ रयणकंबल
—चंदणवणिज्जवि तंमि जवे ॥ ७ ॥ व्याख्या—‘ मुह्यं विणेत्ति ’ राजपुत्रादिभ्यो मूढ्यं विनापि,
अथापिस्वधारणार्थः, तेन मूढ्यं विनैवेत्यर्थः, ‘ दानं ’ दत्त्वा कानि ग्लानप्रतिचरणयोग्यवस्तूनि,
ग्लानो गलत्कृमिकुष्ठव्याप्तदेहो मुनिस्तत्प्रतिचर्यायोग्यवस्तूनीत्यर्थः, ‘ सिद्धोत्ति ’ सिद्धः शिवं प्राप्तः,
‘ रयणकंबलत्ति ’ रत्नकंबलचंदनदानोपलक्षितो वणिगित्यर्थः, इति गाथार्थः ॥ ७ ॥ विस्तरार्थस्तु
कथानकादवसेयः, तत्कथा चेयं—

कृष्णदेवजीवो नवमजवे जंबूद्वीपे विदेहक्षेत्रमंडने क्षितिप्रतिष्ठितपुरे सत्कर्मकर्मठः सुविधेर्वै-
द्यस्य जीवानंद इति नाम्ना सूनुर्बन्धुव, तन्नगराधीशेशानचंद्रस्य राज्ञः कान्तायां कनकवत्यां जातो म-
हीधरनामा पुत्रोऽस्ति १, तत्रैव नगरे सुनासीरस्य मंत्रिणो लक्ष्म्यां पत्न्यां जातः सुबुद्धिनामा मं-

धर्म-
मंजूषा
९६

त्रिपुत्रोऽस्ति १, तत्रैव नगरे धन्यश्रेष्ठितन्यां शीलवत्यां जातो गुणाकरनामा पुत्रोऽस्ति ३, तत्रैव नगरे सार्थपतेः सागरदत्तस्याज्ञयमत्यां पत्न्यां जातः पूर्णभद्र इति नामा पुत्रोऽस्ति ४, तत्रैव नगरे ईश्वरदत्तस्य श्रेष्ठिनः केशवनामा सुतोऽस्ति ५. एतेषां पंचानामपि समानगुणशालिनां जीवानंदेन वैद्येन समं मैत्र्यमनृत. एकस्मिन् दिने ते पंचापि मित्राणि वैद्यगृहे संगताः क्रीमंतिस्म, तावता कश्चित्साधुर्माधुकरीं जिह्वां कुर्वस्तेषां नेत्रपथं ययौ, तं कुष्ठिनं साधुं वीक्ष्य महीधरो राजपुत्रो जीवानंदं वैद्यपुत्रं तिरस्करोति. यथा निषजां जन्म धिगस्तु, ये लोचग्रहग्रस्ता धनांधितधियो धनिनामेव प्रतिक्रियां कुर्वति, न चेदृशां साधूनामुपकारं कुर्वति, एतद्वचनं श्रुत्वा जीवानंदो जगाद, हे राजेंदुनंदन ! त्वं युवापि वृद्धबुद्धिर्वर्तसे, त्वया युक्तमुक्तं, परं कथं क्रियते वैयावृत्यं ? वस्तुत्रयं प्रत्येकं दीनारलक्ष्णेण लक्ष्यते, तेषु वस्तुषु लक्षपाकार्थं तैलं मद्गृहेऽस्त्येव, परं गोशीर्षचंदनं रत्नकंबलं च नास्ति, एतद्वैद्यवचनं श्रुत्वा ते पंचापि मित्राणि हृष्टश्रेण्यां गत्वा कंचिन्महेन्द्र्यश्रेष्ठिनमूचिरे, नोः श्रेष्ठिन् ! दीनारलक्ष्यां गोशीर्षचंदनं रत्नकंबलं च देहि ? श्रेष्ठिनोक्तं नो कुमारकाः ! आन्यां जवंतः किं कर्तुमिच्छवः ? तैरुक्तं रोगिणो मुनेश्चिकित्सां कर्तुकामा वर्तामहे. तेषां कुमाराणा-

धर्म-
मंजूषा
९७

मेतद्वचनं श्रुत्वा विस्मयस्मेरमानसः श्रेष्ठी सादरं जगाद. ज्ञोः कुमारकाः! यूयं धन्याः, ये कुष्ठरोगा-
जिघृतस्य मुनेर्वैयावृत्यं कुरुथ, मुनेर्वैयावृत्यं राज्येनापि न लभ्यते. यतः पुण्यनिदानानि दाना-
नि कोटिशः संति, तानि सर्वाणि दानान्यारोग्यदानस्य समानतां न लज्जते. ज्ञो कुमारकाः! त-
स्मात्कारणाद्यूयं मूढ्यं विनैवौषधं गृह्णीत? श्रुत्युक्त्वा श्रेष्ठी रत्नकंबलचंदने तेभ्यः समर्पयामास. त-
तस्ते कुमारकाः शुभशकुनैः प्रेर्यमाणा जीवानंदेन वैद्येन समं मुनेस्तुपदं ययुः. स साधुर्न्यग्रोवद-
रुद्धाधोनागे बाह्योद्याने गत्वा ध्याने तस्थौ. ततो वैद्यपुत्रो जीवानंदो मुनिमनुज्ञाप्य सर्वेषां पश्यतां
तेनौषधेन चिकित्सां करोति. तावदादौ मुनिवपुस्तैलेनान्यंग्य रत्नकंबलमवेष्टयत्. तैलतापेन व्या-
कुलास्तन्मुनिशरीरान्निःसृताः कृमयः शीतलत्वाद्रत्नकंबले व्यलगन्. ततस्तान् कृमीन् मृतकगोकलेव-
रे दयापरो जीवानंदः पातयामास. ततो गोशीर्षचंदनस्पंदैः शीतलैः शमिनस्तापं शमयामास. एवं
त्रीन् वारान् विधाय मांसास्थिगतान् जीवान्निःकास्य जीवानंदो गोशवे पातयामास. कैश्चिद्भिः सा-
धुश्चामीकरसमहविर्जातः. तैः क्षमितो नववपुः स साधुः स्वस्थचित्तो विहारायान्यत्र ययौ. श्रेष्ठ्यपि
त्रैषज्यदानप्रज्ञावैजवात्तस्मिन्नेव ज्ञेयकृत्केवली दृत्वा मोक्षं ययौ. ते कुमारकाः शेषकंबलगोशीर्षच-

धर्म-
मंजूषा
९८

दने विक्रीय तैः कांचनैः स्वेन लक्षद्वयेन च सम्यग् जिनप्रासादं कारयामासुः. कियता कालेन सं-
यमं प्राप्य सम्यग्जावनां जावयंतस्ते षडप्यच्युते कट्टपे द्वात्रिंशत्सागरायुषस्त्रिदशश्रियं शिश्रियुः. इ-
हं चंदनकंबल—दायकवणिजाशु केवलं लब्धं ॥ साधुजनेभ्यो नविका । दत्तं दानं नवेन्निवदं ॥
॥१॥ इत्यौषधदानविषये चंदनकंबलदायकवणिकथानकं समाप्तं. अथ साधुभ्यः परमान्नदानफलमाह—
॥ मूलम् ॥—दाक्षिण क्षीरदाणं । तवेण सुसिञ्चंगसाहुणो धणिञ्चं ॥ जणजणिञ्चमत्कारो
। संजानं सालिजहोवि ॥ ९ ॥ व्याख्या—‘ दाक्षिणत्ति ’ दत्त्वा क्षीरदानं परमान्नदानं, कस्मै? त-
वेण सुसिञ्चंगत्ति तपसा षष्ठाष्टमाद्यनेकभेदेन शोषितांगसाधवे, अत्र चतुर्थ्यर्थे षष्ठी, ‘ धणिञ्चंति ’
अतिशयेन तेन क्षीरदानपुण्येन द्वितीयजवे सालिजद्रोऽपि संजातः, अपिशब्दः समुच्चये, कथं नृ-
तः? ‘ जणजणिञ्चत्ति ’ जनजनितचमत्कारो जनानां जनित उत्पादितश्चमत्कारो येन स तथेति
गाथार्थः. ॥ ९ ॥ विस्तरार्थस्तु कथानकादवसेयः, तत्कथा चेयं—

काचिदुद्विन्नवंशका धन्येति नाम्ना योषित्संगमकनाम्ना बालेन समं राजगृहासन्नशालिग्रामे
समाययौ, स धन्यासुतः संगमको बालको ग्रामलोकानां वत्सरूपाण्यचारयत्, यतो रोश्वालानामियं

धर्म-
मंजूषा
९९

मृडुजीविका. अथान्यदा सोऽर्जकः कस्मिंश्चिदुत्सवे संजाते गृहे गृहे पायसं जुज्यमानमपश्यत्, सोऽपि बालो गृहे गत्वा जननीपार्श्वे पायसं ययाचे, जननी जगाद नो पुत्रक! अहं दस्मिस्मि, अतो मद्गृहे पायसं कुतो जवति? तेन बालेन पुनः पुनर्याच्यमाना सा निजं भर्तारं पूर्वसंपदं च स्मरंती तारं तारं रुरोद, तां रुदंतीं वीक्ष्य प्रातिवेशिकीनार्यो दयार्द्धहृदयाः समागत्य दुःखकारणं पप्रच्छुः, सा संगमजननी तान्यो गद्गदाक्षरं दुःखकारणमभ्यधत्त, यथा बालोऽयं पायसं याचते, किं करोम्यहमज्ञाया? तत् श्रुत्वानुकंपातस्ता नार्यो दुग्धादिसर्वं तस्यै ददुः संगमजननी द्वैरेयीं निष्पाद्य स्थालं भृत्वा संगमकस्यार्पयित्वा केनचित्कार्येण गृहांतर्गता. अथ संगमकः प्रकृष्टं परमान्नं परिवेशितं कदाचिदपरिबृत्तं हस्तप्राप्तं दृष्ट्वात्युत्कृष्टपुण्यप्रेरितश्चितयति, मम पुण्यप्रेरितो यदि कश्चित्साधुः समन्येति, तदाहं तस्य तद्वत्वा शेषान्नं जुंजे तदा वरं, एवं स यावता चिंतयति तावता कश्चित्साधुर्मासमुपोषितः पारणकार्यं संगमकस्य गृहे मूर्तिमान् धर्म इव समागत, स चिंतयति ममाद्य ज्ञायं फलितं, यन्मम गृहे एष साधुः समागतः, यतः—साधु साधु महासाधु—मद्भाग्यैस्यमाययौ ॥ कुतोऽन्यथा वराकस्य । ममेदृक्पावसंगमः ॥ १ ॥ ज्ञायोदयेन केनापि । ममाद्य समप-

धर्म-
मंजूषा
१००

द्यत ॥ चित्तं वित्तं च पात्रं च । त्रिवेणीसंगमो ह्ययं ॥ १ ॥ इति शुद्धजावनां जावयन् संगमकः
पायससंभृतं स्थातुं समुत्पाद्य समुत्तस्थौ, साधुरप्यनुग्रहबुद्ध्या पात्रं दधौ, सोऽपि निस्तीर्णोऽस्मीति
बुद्ध्या साधवे सर्वं ददौ, करुणापरो मुनिस्तदन्नं गृहीत्वा वने ययौ, पारणकं कृत्वा च स्वस्थमना-
स्तस्थौ, समागता धन्या, मेने भुक्तमनेन, तत्पुनः पायसं ददौ, सोऽप्यतृप्तः पायसमाकंठं यावद् बु-
भुजे, परं तदन्नं तस्य यामिन्यां न जीर्णं, ततो विशूचिका जाता, स संगमः साधुदानं स्मरन् व्य-
पद्यत. तेन साधुदानप्रभावेण राजगृहे नगरे गोज्ञद्विश्रेष्ठिनो जार्याया जद्राया जदरे स पुत्रत्वेना-
जवत. ततः सा शालिक्षेत्रं सुनिष्पन्नं स्वप्नेऽपश्यत्. तं स्वप्नं च सा जर्तुः शशंस. जर्त्रोक्तं तव वरी-
यान् पुत्रो जावी.

ततः सा जद्रा गोमद्रश्रेष्ठिना संपूर्यमाणदोहदा पूर्णं काले जडकरं ह्युतिद्योतितदिङ्मुखं त-
नयस्नमसूत. सुनिष्पन्नशालिक्षेत्रस्वप्नानुसारेण तस्य सूनोः शुभे दिने पितरौ शुभां शालिजद्र इ-
त्यग्निधां चक्रतुः. स पंचजिर्धावीजिः परिपाद्यमानः क्रमाद्वृधे. क्रमात्किंचिद्दूनाष्टवर्षीयः पित्रा क-
ला द्यध्यापितः. क्रमेण मित्रैः सह क्रीडन् संप्राप्तयौवनो युवतीजनमनोनयनानंदकरो मेरुदुमौ क-

धर्म-
 मंजूषा
 १०१

दृपशाखीव स ववृधे. अथैकदा तत्पुरश्रेष्ठिनो निजा द्वात्रिंशत्कन्याः शालिजद्राय प्रदातुं गोचद्रश्रे-
 ष्ठिनं ययाचिरे. तेषां श्रेष्ठिनां वचनं श्रुत्वा प्रहृष्टो गोचद्रः शालिजद्रेण सार्धं ताः कन्यका महाम-
 हेन पर्यणाययत्. शालिजद्रो विमानसदृशे मंदिरे तान्निः सार्धं विललास. देववधूभिः समं देव-
 इव स शालिजद्रः सर्वानंदमग्नो रात्रिदिवसयोरंतरं न विवेद. यतस्तस्य जोगसामग्रीं स्वयं तत्पित-
 रावपूरयतां. एकस्मिन् दिने श्रीमन्महावीरवाणीं श्रुत्वा संजातवैराग्यः श्रेष्ठी गोचद्रो वीरपादमूले व्रतं
 गृहीत्वा सम्यगाराध्य प्रांते विधिनानशनं कृत्वा देवलोकं जगाम. अत्र धिज्ञानतो गोचद्रश्रेष्ठिदेवः
 शालिजद्रं निजात्मजं ज्ञात्वा तत्पुण्यावर्जितः पुत्रवात्सल्यतत्परोऽभूत्. तेन सोऽनुवासरं कट्टपशाखीव
 दिव्यानि वस्त्रनेपथ्यसुगंधकर्पूरादीनि सचार्यस्य शालिजद्रस्यार्पयामास. इदं पूर्वदत्तफलं, यतः—
 श्रीनाम्नेयजिनेश्वरो धनभवे श्रेयः श्रियामाश्रयः । श्रेयांसः स च मूलदेवनृपतिः सा नंदना चंदना
 ॥ धन्योऽयं कृतपुण्यकः शुद्धमनाः श्रीशालिजद्रस्तथा । सर्वेऽप्युत्तमदानदानविधिना जाता जगद्भि-
 श्रुताः ॥ १ ॥ अन्नदातुरधस्तीर्थ—करोऽपि कुरुते करं ॥ तच्च दानं जवेत्पात्र—दत्तं बहुफलं यतः
 ॥ २ ॥ एवंविधं सुपात्रे दत्तं दानं फलितं शालिजद्रस्य, यत्किंचिद् गृहोचितं कार्यं जवति तत्सर्वं

धर्म-
मंजूषा
१०२

जद्रकारिणी जद्रा करोति, शालिभद्रः केवलं पूर्वदानफलमेव भुंक्ते.

अन्येभ्यः केचन वणिजो रत्नकंबलविक्रयार्थं श्रेणिकदूपाय तन्मूढ्यं कथयित्वादर्शयन्. श्रेणि-
कोऽपि तान् महर्घ्यान् ज्ञात्वा नाग्रहीत्. ततस्ते वणिजः शालिजद्रनिकेतनं जग्मुः. तांश्च रत्नकंब-
लांस्तदुक्तमूढ्येन जडाग्रहीत्. एतद् वृत्तांतं ज्ञात्वा श्रेणिकपट्टराज्ञी चेद्धणा श्रेणिकपार्श्वं रत्नकंबलं
ययाचे. स्वामिन् महामूढ्योऽपि कंबलो मद्योग्य एको गृह्यतां? ततो राज्ञा यथोक्तमूढ्येन वणिजां
पार्श्वं एको कंबलो मार्गितः. तैरुक्तं ते सर्वेऽपि कंबला भद्रया गृहीताः, ततो राज्ञा चिंतितं जद्रया
वणिज्यार्थं गृहीता च विष्यन्ति, अतोऽहं तत्पार्श्वदेकं गृहीतमूढ्येन समानयामीति विमृश्य श्रेणि-
क एकं प्रवीणपुरुषं मूढ्यदानात्कंबलादानहेतवे जडापार्श्वं प्राहिणोत्, तेन गत्वा जडा याचिता,
जो जडे रत्नकंबलं देहि? राज्ञा मूढ्यदानेन मार्गितमस्ति, जद्रोचे जो जद्र! ते तु रत्नकंबलाः
षोमशापि द्विधा द्विधा कृत्वा शालिजद्रप्रियापादप्रौढनीकृत्य त्यक्ताः, तत्त्वं राज्ञोऽतिके गत्वा कथय?
यदि तेन कार्यं भवति तर्हि राजानं पृष्ठामून् गृहाण? तेन गत्वा राज्ञोऽग्रे तथैव विज्ञप्तं. एतद्वच-
नं श्रुत्वा चेद्धणा राजानं कथयति, राजन्नस्माकं वणिजां चांतरं पश्य रीरीहेम्रोस्वि? चिंतितं राज्ञा

धर्म-
मंजूषा
१०३

तं शालिजडं जद्राकृतिं पश्यामि. ततो राज्ञा तन्माता जद्रा समाकारिता, समागता जद्रा, प्रोक्तं राज्ञा नो जड्रे ! तव पुत्रं शालिमडं दर्शय ? तयोक्तं राजेंद्र ! ममात्मजः शालिजद्रः कदाचिदपि बहिर्न याति, गृहांतरे क्रीडति, अतो हे देव ! गृहागमनेन ममानुग्रहः क्रियतां ? श्रेणिकोऽपि कौतुकविलोकनकृते तत्तथा प्रत्यपद्यत, कियत्कालावधिं विधाय जद्रा गृहं गता, ततः सा जद्रा स्वगृहाडाजगृहं यावद्विचित्ररत्नमणिमणिक्यमंमितां हर्म्यश्रेणिं दृष्टुशोभां च विधाय राजानमाकारयामास, तयाहूतो राजा मंत्र्यादिभिः परिवृतो मार्गे गृहादृशोभां मार्गशोभां चालोकयन् शालिजद्रवे-
श्म ययौ. तत्कीदृशं ?—स्वर्णस्तंभोपरि प्रेक्ष—दिंद्रनीलाश्मतोरणं ॥ मौक्तिकस्वस्तिकश्रेणि—दंतुरद्वारद्वतलं ॥ १ ॥ दिव्यवस्त्रकृतोद्धोचं । सुगंधद्रव्यधूपितं ॥ नृवि दिव्यविमानानां । प्रतिमानमिव स्थितं ॥ २ ॥ वीशामीशः श्रेणिको विस्मयस्मेरलोचनस्तद्वेश्म विवेश, क्रमेणैकां नृमिकां समारूढः, एवं द्वितीयां तृतीयां यावच्चतुर्थीं नृमिं गत्वा सिंहासने उपाविशत्. ततो जद्रा सप्तभ्यां भुवि शालिजडांतिके गवैवमवोचत्, हे पुत्र ! श्रेणिक इहायातोऽस्ति, त्वमागत्य तं विलोकय ? ततः शालिजद्रः श्रेणिकनामकं क्रेतव्यं वस्तु भावीति मत्वा मातरमुवाच, हे मातस्त्वं यन्मूढ्यं जानासि

धर्म-
मंजूषा
१०४

तत्कारय ? अत्रार्ये त्वमेव प्रमाणं, किं मम प्रश्नेनेति. ततो जद्राप्येवमुवाच, हे वत्सेदं वस्तु केतव्यं नास्ति, किंत्वसौ सर्वलोकनाथो विश्वविख्यात आचर्योः स्वामी श्रेणिको राट्, तत् श्रुत्वा सविषादः शालिजद्र एवमचिंतयत्, धिक् सांसारिकं सुखं ! यन्ममाप्युपरि राजान्यो वर्तते, ततो मया किं त-
पस्तप्तं ? अथाहं श्रीवीरचरणांतिके दीक्षां गृहीष्यामि, अलं पारवश्यविवशैर्भोगादिभिः, दुःखानुवि-
ष्टैः सांसारिकैः सुखैरिति.

एवं संवेगयुक्तोऽपि मातुरूपरोधतो नार्यासंहितो राजानमन्येत्य विनयान्वितोऽनमत्, राज्ञा श्रेणिकेन शालिजद्रोके निवेश्य सखजे, श्रेणिकोऽसंगसंस्थं बालं शालिजद्रमभिसंयोगे मदनपि-
डमिव विलीयमानं वीक्ष्य राजानंप्रति जडा जगाद् देवायं मुच्यतां ? यतोऽयं मनुष्योऽपि मानुष्य-
माव्यगंधेन बाध्यते, यतो देववृमौ गतोऽस्य जनकः सनार्यस्यास्य दिव्यनेष्यवस्त्रांगरागादि प्रति-
वासरं दत्ते. ततो राज्ञा विसृष्टः शालिजद्रः सप्तमृमिकां ययौ, जद्रया प्रोक्तो नृपः स्वामिन्नद्यात्रैव
नोक्तव्यमिति. जद्रादाक्षिण्यतस्तत्प्रतिपन्नवान्. ततस्तत्रैव गृहवाण्यां स्नानं कृतवतो नृपस्य हस्तादंगु-
लीयकं वाप्यंजसि पपात, नृपतिस्तदितस्ततो यावदन्वेषयामास तावज्जद्रा दासीं समादिशत्, नो स

धर्म-
मंजूषा
१०५

खि ! वाप्यंजोऽन्यत्र त्यज्यतां ? यथा राज्ञो मुद्रिका प्रकटीभवति, दास्या तथैव कृते दिव्याभरणम-
ध्यगमंगाराजं स्वांगुलीयं वीक्ष्य राजा विसिष्मिये, किमेतदिति राज्ञोक्ते दास्यवोचत, यथा—न ऋ-
तं देवदेवस्य । न ऋतं यच्च चक्रिणः ॥ सुवर्णमपि निर्माद्यं । नान्यस्य मत्प्रभुं विना ॥ १ ॥ हे
राजेंद्र ! सत्तार्यस्य शालिज्जडस्येह निर्माद्यं निधीयते. तान्याजरणानि समालोक्य राजा चिंतय-
ति, एष शालिज्जडो धन्यः, अहमपि धन्यो यस्य राज्ये व्यवहारिण ईदृशाः संति. ततः श्रेणिक-
स्तत्र सपरिवारो बुभुजे. नोजनानंतरं जद्रया स वस्त्रालंकरणादिभिः सत्कारितः, पुष्पादिभिः पूजि-
तः स्वगृहं ययौ. वैराग्यवासनया वासितः शालिज्जडो यावता गृहे तिष्ठति तावता धर्ममित्रेणागत्य
विज्ञप्तं हे मित्र ! चतुर्ज्ञानधरः सुरासुरनमस्कृतो मूर्तिमान् धर्म इव धर्म द्योतयन् धर्मघोषाभिधो मु-
निर्मह्यां विचरन्निहोद्याने समागतः. ततः शालिज्जडो हर्षादुह्वसितरोमकूपो रथं समारुह्य गुर्वतिके
गत्वा प्रदक्षिणां दत्वा वंदित्वा यथावग्रहे समुपाविशत्. धर्मघोषगुरुरपि तं शालिज्जडं धर्माहं ज्ञात्वा
धर्मदेशनां करोति, यथा—अथिरेण थिरो समलोण । निम्मलो पखसेण साहीणो ॥ देहेण ज-
इ विदण्णइ । धम्मो ता किं न पज्जात्ते ॥ १ ॥

धर्म-
मंजूषा
१०६

इत्यादिदेशनां श्रुत्वा शालिजडो धर्मघोषाचार्यमपृच्छत्, जगवन्! केन कर्मणा प्रचुरन्यो न जायते? जगवानुवाच ज्ञो महाज्ञाग! ये जना जगवद्दीक्षां गृह्णन्ति यथाविधि च पालयन्ति तेऽन्य-जन्मन्यशेषस्यापि जगतः स्वामिन्नावं जजन्ति, यद्येवं तर्हि हे नाथाहं गृहे गत्वा निजां मातरमापृच्छ्य त्वदंतिके व्रतं ग्रहीष्यामीत्युक्त्वा यावता गृहे याति तावता मुनिनोक्तं ज्ञो जड! एतदर्थे नो प्रमादो विधेय इति निश्चय्य शालिजडो गृहे ययौ, मातरं नत्वा च स विज्ञपयति हे मातर्मया धर्मघोषाचार्यसमीपे विश्वदुःखविमोचको मोक्षसुखदायकश्च जिनोक्तो धर्मः श्रुतः, एतद्वचनश्रवणानंतरं जद्रा बजाषे हे भद्र! त्वं साध्वकार्षीः, त्वं तस्य पितुर्नदनोऽसि, इति स्तुतिं कृत्वा जद्रा यावता स्थिता तावता पुनः शालिजडो जगाद, हे अम्ब! मयि प्रसीद, तवाज्ञयाहं व्रतं ग्रहीष्यामि, साप्यवादीद्वत्स! तवैतद्युक्तं यत्त्वं तातानुपदिको जवसि, परमत्र निरंतरं मदनदंतैर्लोहमयाश्रणकाश्र्वणीयाः, अतः प्रकृत्यातिसुकुमारो दिव्यैर्जोगैश्च लालितस्त्वं व्रतभारं कथं बोद्धुं समर्थो नविष्यसि? तदा शालिजडो मातरंप्रत्युवाच हे मातर्जोगलालिताः कष्टसहाः कातरा एव, नेतरे, अतो मामनुमन्यस्व? यथाहं दीक्षाग्रहणाय सज्जो जवामि, पुनर्जद्रा बजाषे वत्स! यदि तव व्रतेष्वा जव-

धर्म-
मंजूषा
१०९

ति तर्हि शनैः शनैरेकैकां पुष्पशय्यां सस्त्रीकां त्यज ? पश्चाद् व्रतं गृहीयाः. तद्दिनादारभ्य शालि-
जद्रः प्रत्याहमेकैकां शय्यां चार्यासहितां त्यजति.

इतश्च तस्मिन्नगरे धन्यनामा महाधनः शालिजद्रकनिष्ठजग्गिनीपतिर्वर्तते. सा शालिजद्रस्वसा
साश्रुर्धन्यं स्तपयन्ती धन्येन पृष्टा, भोः सुबु ! किं रोदिषि ? तव किं दुःखस्य कारणं ? गद्गदाहारं सा
जगाद हे स्वामिन् ! मे ब्राता व्रतं गृहीतुकामो दिने दिने सतृलिकामेकैकां चार्यां त्यजति. ध-
न्येनोक्तं तव ब्राता फेरुखि जीरुर्हीनसत्वश्च, यत्समंतात्सर्वं न त्यजतीति. एतद्वचनं श्रुत्वा शालि-
जद्रस्वसा धन्यं प्रत्याह हे नाथ ! व्रतं चेत्सुकरं जवति तर्हि स्वयं किं न करोषि ? एवं सहासमन्या-
जिरपि चार्याजिर्जगदे. धन्योऽप्युचे अत्रार्थे जवत्य एव विघ्नरूपाः, पुण्ययोगतो जवतीतिश्चानुमतं,
अथाहं दुतं प्रव्रजिष्यामि. ता अप्युचुः स्वामिन्निदमस्मान्निर्मणोदितं, मास्मत्त्याक्षीः श्रियोऽस्मां-
श्च. धन्येनोक्तं स्त्रीधनाद्यनित्यं नित्यपदेहया त्याज्यमेव. अतोऽहमवश्यं प्रव्रजिष्यामीत्यालपन् धन्य
उद्धितः. ताः स्त्रियोऽपि धन्येन सार्धं प्रव्रजितुकामास्त्वया समं प्रव्रजिष्याम इत्युक्तवन्त्यो धन्येनानु-
मताः. तस्मिन् समये वैज्जारगिरौ श्रीवीरः समवासत्. वीरं समवसृतं ज्ञात्वा धन्यः सचार्यो जगव-

धर्म-
मंजूषा
१०८

दंतिके दीक्षामग्रहीत्. तत् श्रुत्वा शालिजद्रोऽपि शिविकारूढो दत्तदानः सचार्यः श्रीमहावीरपादम्-
ले उपेत्य व्रतमग्रहीत्. ततः सपरिवारः सिद्धार्थनंदनः श्रीवीरो विहरन्नन्यतो ययौ. तौ धन्यशालि-
जद्रौ साधूपांते पठंतौ बहुश्रुतौ जातौ, खड्गधारासहोदरं व्रतं पालयंतौ चतुर्थषष्ठाष्टमपक्षक्षपणमास-
क्षपणद्विमासक्षपणत्रिमासक्षपणचतुर्मासक्षपणादितपः कुर्वाणौ शरीरनिरपेक्षौ पारणं चक्रतुः. तौ
साधू तेन महत्तपसा निर्मासरुधिरांगकौ चर्मजस्त्रोपमौ समजायतां.

अन्येद्युः श्रीमहावीरस्वामिना सह विहरंतौ तौ महामुनी निजां जन्मवृत्तं राजगृहं पुरमाज-
ग्मतुः, ततो राजगृहपुरात्समवसरणस्थितं जगत्पतिं नंतु जना ईयुः. अथ मासक्षपणपारणके धन्य-
शालिजद्रौ जिदार्थं गंतुकामौ जगवंतं प्रणोमतुः, ततः स्वामिना प्रोक्तं मातृपार्श्वं तेऽद्य पारणं न-
विष्यतीति. इहामीति जणन् शालिजद्रो धन्ययुतो ययौ, तावुन्नावपि जडागृहद्वारि गत्वा तस्थतुः,
तौ तपः क्षामतया केनापि नोपलक्षितौ, भद्रापि श्रीवीरं शालिजद्रं धन्यं च वंदितुं गंतुमत्युत्सुका
व्याकुला तौ नाज्ञासीत्. तत्र तौ क्षणमेकमवस्थाय प्रतिजग्मतुः, तदानीं तस्मिन् पुरे प्रतोव्यामुखे
दधिसर्पिषी विक्रेतुं यांती शालिजद्रस्य प्राग्जन्ममाता पुरोऽज्जवत्, सा शालिजद्रं प्रेक्ष्य संजातप्रस-

धर्म-
मंजूषा
१०९

वस्तनी ज्ञक्त्या तच्चरणौ वंदित्वा हान्यामपि दधि ददौ, तौ च वीरस्यांतिके गतौ, तदालोच्य शा-
लिजद्रो मुनिखदत्, स्वामिन्! मातृतः पारणं कथं जातं? पारणार्हं दधि त्वानीयां दत्तमिति. स्वा-
मिनोक्तं हे शालिभद्रमहामुने! एषा तव प्राग्जन्ममाता धन्या, एतदेव सत्यं जानीहि? नान्यथे-
ति. एतद्वीरवाक्यं श्रुत्वा दध्न उजावपि पारणकं कृत्वा स्वामिनमापृच्छ वैजाराडिं तौ धन्यशालि-
भद्रौ ययतुः, एकस्यां शिलायां प्रतिलेखितायां तौ धन्यशालिजद्रौ पुनर्व्रतारोपणालोचनपूर्वं पा-
दपोषगमं नामानशनमाश्रयतां, तदा भद्रा तन्माता श्रेणिकश्च नरेन्द्रस्तावुजावपि जक्तियुक्तौ श्रोत्री-
स्चरणान्तिके समाजग्मतुः, स्वामिनं नत्वा जद्रा बजाषे, हे स्वामिंस्तौ धन्यशालिजद्रमुनी मदगृहे
जिज्ञार्थं कथं नागतौ? सर्वज्ञो बजाषे, तौ मुनी त्वद्देश्मनि समागतौ, परं जवत्येहागमनव्यग्रचि-
त्तया तौ न ज्ञातौ, प्राग्जन्ममाता धन्याजीरी पुरंप्रति यांती तयोर्दधि ददौ, तेन च तौ पारणं च-
क्रतुः, ततस्तौ महासत्वौ जवं त्यक्तुकामौ सत्वरौ वैजारागिर्षर्वते गत्वानशनं चक्रतुः, श्मां वीर-
गिरं श्रुत्वा जद्रा श्रेणिकेन समं वैजाराडिं ययौ, जद्रा शालिजद्रजननी तौ तथास्थितौ पाषाणघ-
टिताविव निश्चलावपश्यत्, जद्रा तत्पूर्वसुखानि स्मरंती पुत्रस्य तत्कष्टं च पश्यंती तरुनपि रोदयंस्य-

धर्म- रोदीत्, हे पुत्र! त्वं गृहमागतोऽपि मया मंदजाग्यया न ज्ञातः, अथैकवारं ममाभिमुखं पश्य? एवं
 मंजूषा बहु बहु प्रोच्यमानोऽपि शालिजद्रो जडाभिमुखं नापश्यत्. अथोचे श्रेणिको हे जडे! हर्षस्थाने
 ११० सृतं विषादेन, धन्या त्वं यतोऽसौ तव पुत्रो जगत्स्वामिशिक्षानुरूपं तपस्तपते. मुग्धे! किं त्वया
 स्त्रीस्वजावतो मुधानुतप्यते? एवं बोधिता जद्रा तावुजौ मुनिवरौ प्रपन्नानशनौ नत्वा विमनस्का
 निजं धाम जगाम, श्रेणिकोऽपि स्वस्थचित्तः स्वस्थानमागमत्. तावुजौ मुनिवरौ प्रपन्नावसानौ स-
 र्वार्थसिद्धिविमाने देवावधृतां, त्रयस्त्रिंशत्सागरायुष्कौ तौ द्वावपि ततश्च्युत्वा मोक्षं यास्यतः. इत्थं
 श्रीशालिजद्रेण । क्षीरदानप्रजावतः ॥ लब्धं सौख्यं महोत्कृष्ट—मिहामुत्र सुखप्रदं ॥ १ ॥ यत्सुखं
 न हि देवस्य । देवदेवस्य यन्न हि ॥ सुवर्णमपि निर्माद्यं । शालिजदं विना न तत् ॥ २ ॥ इ-
 ति दानविषये शालिजद्रकथ्यानकं समाप्तं. पुनर्दानफलमाह—

॥ मूलम् ॥—जम्भन्तरदाणान् । उद्धसियापुवकुसलजाणान् ॥ कयवन्नो कयपुष्पो । जोगा-
 णं जायणं जान् ॥ १० ॥ व्याख्या—एकस्माज्जन्मनोऽन्यजन्म जन्मांतरं, जन्मांतरे दानं जन्मां-
 तरदानं, तस्मात्, कथंभृतात्? ‘ उद्धसियत्ति ’ उद्धसितमपूर्वं कुशलध्यानं यत् तस्मादिति. ‘ कय-

धर्म-
मंजूषा

१११

वन्नोत्ति ' कृतपुण्यनामा व्यवहारिपुत्रः, कथं नृतः? कृतपुण्यः, कृतं दानपुण्यं येन सः, ' जोगाणां-
ति ' जोगानां जाजनमास्पदं जात उत्पन्न इति गार्थः. ॥ १० ॥ अस्या अपि विस्तरः कथान-
कादवसेयः, तच्चेदं—

मगधदेशमंमनं राजगृहं नाम नगरमस्ति, तन्नगरनायकः क्षायिकसभ्यत्त्वधारकः श्रीवीरशास-
नोन्नतिकारको महाराजाधिराजः श्रेणिको नाम राजास्ति, स श्रेणिको न्यायमार्गेण पृथ्वीं पालयन्
विचरति. तस्य श्रेणिकस्य सुनंदेति नाम्ना पट्टदेव्यस्ति. तयोर्बुधिसागरश्चतुर्दशविद्यापारंगो द्वासप्त-
तिकलाकुशलश्चतुर्बुधिसागरोऽन्यकुमारनामा पुत्रोऽस्ति. स एव मंत्रिश्रेष्ठोऽप्यस्ति. तेन मंत्रिणा
सुखसागरमग्नः श्रेणिको राट् गतमपि कालं न जानाति. तस्मिन्नगरे नृस्थिनो धनदोषमो धनेश्वरा-
जिधानः सार्थवाहोऽस्ति. तस्य सार्थवाहस्य सङ्गीतशालिनी दयादानतत्परा सुनन्देति नाम्ना प्रिया-
स्ति. तयोः पुत्रो गुणस्त्नरोहणगिरितुव्यः पुण्यात्मा कृतपुण्यनामास्ति. तन्नगरनिवासिश्रीदत्तश्रेष्ठि-
नः पुत्रीं धन्यानाम्नीं महामहेन पितृभ्यां कृतपुण्यः परिणायितः. परं साधुसंगात्साधुवद्विषयविमुखो
धर्मपरायणो धर्मेणैव स कालं निर्गमयामास. ततो मातापितृभ्यां चिंतितमेष कदाचिद्दीक्षां ग्रहीष्य-

धर्म-
मंजूषा
११२

ति तदास्माकं का गतिर्भविष्यतीति विचिंत्य तान्यां पुत्रः कृतपुण्यको ललितगोष्ठीमध्ये क्षिप्तः. त-
तो नटविटपुरुषैः सर्वाण्यपि व्यसनानि तस्य शिक्षितानि, यथा—चूतं १ च मांसं २ च सुरा ३
च वेश्या ४ । पापर्हि ५ चौरा ६ परदारसेवाः ७ ॥ एतानि सप्त व्यसनानि लोके । घोरातिघोरे
नरके नयंति ॥ १ ॥ स कृतपुण्योऽपुण्यकसंयोगात्तादृशो जातः, यतः—अंबस्स य निंबस्स य ।
दुन्नंपि समागयाइं मूलाइं ॥ संसग्गीअविण्णो । अंबो निंबत्तणं पत्तो ॥ १ ॥ एवं कृतपुण्यकोऽपि
तेषां विटपुरुषाणां संसर्गतो व्यसनी जातः. अथ तैर्मित्रैः स तन्नगरनायिकानंगसेनागणिकापार्श्वे
नीतः. तथा गणिकया च स तथा मोहितो यथा तस्याः समीपं क्षणमपि मोक्तुं न शक्नोति. ग-
णिकासक्तः सन् स मातापितरावपि न स्मरति. मातापितरौ च धनादिकं यत्किंचिद्विलोकयते तत्सर्वं
प्रेषयतःस्म. तत्र तस्य तिष्ठतो द्वादशाब्दानि क्षणवद्गतानि. मातापित्रादिजिराह्वयितोऽपि स नाया-
ति, अहो कीदृशं कामविलसितं ! यतः—

विकलयति कलाकुशलं । हसति शुचिं पंक्तिं विमंभवति ॥ अधरयति धीरपुरुषं । क्षणेन
मकरध्वजो देवः ॥ १ ॥ एवं स कृतपुण्यको विमंभितः. मातापित्रोश्च धनं प्रेषयतोः सर्वं धनं नि-

धर्म-
मंजूषा
११३

ष्टितं. अथाकस्मादुत्पन्नतीव्रज्वरौ मातापितरौ मृत्वा स्वर्गे जग्मतुः. अन्येद्युः सा कुट्टिनी धनानय-
नार्थं स्वां चेटीं कृतपुण्यकगृहे प्रेषयामास. चेटी तत्र गता तादृशं शठितं पतितं कथितं शून्यं तद्-
गृहं विलोक्य कृतपुण्यकप्रियांतिके गत्वा जगौ, हे कट्याणि! तव कांतेन प्रेषितास्मि धनानयना-
र्थं, अतो ममार्पय धनं. तस्या वचनविलासं श्रुत्वा कृतपुण्यकपत्नी धन्यातीवप्रसन्ना जगौ, हे सुंद-
रि! त्वमत्र धनार्थं यदागास्तद्धरं, मया तस्याज्ञा मस्तके कृता, अद्याहं तस्य वार्तया कृतार्था जाता-
स्मि. परं तौ श्वश्रूश्चशुरौ स्वर्गं गतौ, अथाहं मंदभाग्या किं करोमि? कुतो वा धनं प्रेषयामि? द्वा-
दशवर्षेभ्यः सर्वं धनं निष्ठितं, मम पार्श्वे किमपि नास्ति, परमधुना मत्पार्श्वे मत्पित्रार्पितमाचरणमेकं
विद्यते तद्गृहीत्वा गच्छ? तत्र तेन दूषणेन च मत्कांतं प्रमोदय? तदाभरणमादाय दासी कृतपु-
ण्यकपार्श्वे आगता, अर्पितं तदाचरणं तस्मै, प्रोक्तं च गृहस्वरूपं, ततः कृतपुण्यकः खिन्नः. तदाच-
रणं च तेन तस्मै वेश्यायै दत्तं. चेष्ट्या च कुट्टिन्या अपि कृतपुण्यकगृहस्वरूपं प्रोक्तं. तत एकांते
कुट्टिन्या नन्दिषेणा गणिका प्रोक्ता. हे पुत्रि! एष कृतपुण्यः केनचिदुपायेन गृहान्निष्कासनीयः.
ततस्तस्याः कुट्टिन्या आदेशाद्वास्यादिभृत्यजनः कृतपुण्यकाभिमुखं धूलिप्रक्षेपादि कुरुते. तदानीम-

धर्म-
मंजूषा
११४

नंगसेना मातुरग्रे जट्पति हे मातरेष गुणवानेतावंति वर्षाण्यत्र स्थितोऽद्वत्, अस्य बहु धनं चावा-
न्यां चक्षितं, कथमधुनैवंविधा विम्बना क्रियते? कुट्टिनी जगावात्मनः कुलाचार एवंविधो वर्तते,
यावत्कामुकस्य गृहे धनं जवति, मार्गितं च लभ्यते तावत्स मन्यते नान्यथेति. एवंविधां तद्वार्ता
निशम्य कृतपुण्यको दध्यौ—

मनस्यन्यद्वचस्यन्यत । क्रियायामन्यदेव हि ॥ यासां साधारणस्त्रीणां । ताः कथं सुखहेतवः ॥
॥ १ ॥ कुट्टिनोऽपि स्मरसमान् । पश्यंतीं धनकांक्षया ॥ तन्वतीं कृत्रिमस्नेहं । निःस्नेहां गणिकां त्य-
जेत् ॥ २ ॥ मांसमिश्रं सुरामिश्र—मनेकविट्चुंबितं ॥ को वेश्यावदनं चुंबे—दुष्पिष्टमिव भोजनं
॥ ३ ॥ अत्रज्ञाया तृणामिश्र । खले प्रीतिः स्थले जलं ॥ वेश्यारागः कुमित्रं च । षडेते बुद्बु-
दोपमाः ॥ ४ ॥ इत्यादि चिंतयन् कृतपुण्यको विमनस्कः स्वगृहगमनाय चत्तल. यावता स गृहा-
न्यर्णं समायाति तावता पतितप्रायं गृहं विलोक्य बहुस्त्रिभ्रंशितयति धिग्मम जीवितं, येन मया
मातापितोर्महद्दुःखं दत्तं, पितुर्धनं विनाशितं, अहो ! मम गृहस्य कीदृगवस्था समागता? एवं चिं-
तयन् स गृहमध्ये यावता याति तावत्तत्पत्नी कांतमागन्तं वीक्ष्य हृष्टचित्ता जलभृतजाजनं करे कृ-

धर्म-
मंजूषा
१११

त्वाचमनमादाय सन्मुखमागत. ततः कृतपुण्यको योजितकरकमलया तथा वितीर्णमाचमनं गृही-
त्वा गृहमध्येऽन्येत्य प्रियामुक्तासने उपविष्टः. ततः प्रियया नोजनसामग्री कृता. कृतपुण्यकः कृत-
स्नानो देवगृहे जिनमर्चयित्वा वर्यपुष्पैः स्तोत्रेण स्तुत्वा च बुभुजे. ततः कृतपुण्यस्य कांतस्य सवा-
ऽपि गृहवृत्तांतः प्रियया प्रोक्तः. ततस्तेन चिंतितमहोऽहमज्ञाग्यशिरोमणिर्यतो मातापितोर्मया सुख
न दत्तं. तेन पुत्रेण जातेन च किं? यो मातापितोः सुखं न ददाति. मया तु पित्रोः कुलं विना-
शितं, यतः—ईक्षुक्षेत्रं वंशजाली । कदलीविषपादपाः ॥ फले जाते विनश्यति । दुःपुत्रेण कुलं
यथा ॥ १ ॥ पितरौ यन्मयागाधे । क्षिप्तौ दुःखमहार्णवे ॥ धनं निधनमानीतं । पितृपर्यायसंचितं
॥ २ ॥ एवं स चिंतयन् प्रियया प्रोक्तः—यद्वा वि तद्भवति नित्यमयत्नतोऽपि । यत्नेन वापि महता
न जवत्यज्ञावि ॥ एवं विधातृवशवर्तिनि जीवल्लोके । किं शोच्यमस्ति पुरुषस्य विचक्षणस्य ॥ १ ॥
गते शोको न कर्तव्यो । जविष्यन्नैव चिंतयेत् ॥ वर्तमानेन कालेन । वर्तयंति विचक्षणाः ॥ २ ॥
इत्यादि प्रियावचः निशम्य स्वस्थः सन् शोकं त्यक्त्वा समाधिना कृतपुण्यो गृहेऽस्थात्. पत्न्या दत्त-
धनेन स किंचिद्व्यापारं करोति. क्रमात्तया समं सुरतसुखमनुभवतः पत्न्याः कुदावाधानमनृत. स

धर्म- यथावस्थं व्यापारं कुर्वाणो लोकैरुच्यते स एष कृतपुण्यकः पुत्ररूपेण शत्रुसन्निभो येन जातेन मा-
 मंजूषा तापितरौ दुःखिनौ भूत्वा मृतौ, तथा धनं च निधनं गतं.
 ११६ एवंविधानि लोकवचनानि श्रुत्वा गृहे गत्वा स प्रियांप्रत्याह, हे प्रिये! तवाङ्गयाहं वाणिज्या-
 र्थं देशांतरं यामि. प्रियावोचत् हे प्राणेश त्वं खेदं मा कुरु? दीनारसद्वयमेकं मेऽस्ति. तेन त्वं
 व्यवसायं कुरु? तेनोक्तं स्वल्पद्रव्येणात्र व्यवसायं कर्तुं न शक्नोमि. अतोऽहं दूरदेशांतरे यास्या-
 मि. नार्योक्तं तर्हि तव पंथानः कुशलिनः संतु. तस्मिन् वसरे कश्चित्सार्थवाहो दूरदेशात्समागतः,
 दूरदेशं गंतुकामश्च तत्र स्थितः. अथ तेन दीनारसद्वयेण कृतपुण्यको बहुमूढ्यं स्वल्पं क्रयाणकं
 लात्वा तस्मिन् सार्थे कचिद्देवकुले खट्वायां शंबलमोदकयुतः पत्न्या शायितः, स सुप्तस्ततो गृहं ग-
 ता पत्नी. इतश्च तस्मिन्नेव नगरे बहुधनवान् धनदनामा व्यवहारी वसति, तस्य पत्नी रूपवती, त-
 योर्धर्मं कुर्वतोः कालेन जिनदत्ताग्निधः पुत्रोऽभूत्. जिनदत्तो वृद्धिं गतो यौवनस्थः पित्रा धनदेन
 चतस्रः अन्यपुत्रीर्महामहेन परिणयितः. ततो धनदः कियता कालेनायुषः क्षयेण निधनं गतः. जि-
 नदत्तः पितुरुर्ध्वदेहिकं कृत्वा नार्याग्निः समं विलसति, सुखेन च कालो याति. एकस्मिन् दिने

धर्म-

मंजूषा

११९

विधौ विपरीते स्वद्वपदुःखेनैव रात्रौ जिनदत्तोऽपि मृतः. ततस्तया रूपवत्या स्थविरीभृतया सर्वा व-
 धूराकार्यं प्रोक्तं, हे वध्वो यदि युष्माकं जर्तारमपुत्रकं मृतं राजा श्रोष्यति तदात्मीयाः सर्वाः श्रियो
 ग्रहीष्यति, तेन जवन्तीजिर्न रोदितव्यं, अस्मै जर्ता प्रह्वन्नं नृमिमध्ये क्षेप्यश्च यथा कोऽपि न जा-
 नाति, अहमपि न रुदिष्यामि. तावच्चान्यः कश्चित्पुरुषो जवन्तीजिः सेव्यो यावत्पुत्रा भवतीनां ज-
 वन्ति. ततस्ता वध्वः पतिं नृमिगतं कृत्वा स्नानं विधाय श्वश्रूसहिता गृहान्निर्गत्य देवकुलोपांतस्थकृ-
 तपुण्यकसमीपे गताः. तदूपेण मोहिता वध्वः श्वश्रूवचनात्तथावस्थं तं शनैरुत्पाद्य स्वगृहे समानी-
 य मुमुचुः. कृतशृंगारास्ताश्चतस्रोऽपि वध्वः शय्यासन्नाः स्थिताः, स्थविराऽपि समीपे स्थिता, तावता
 जागरितः कृतपुण्यकः. स्नुषाचतुष्टयस्यापि पश्यतो निस्त्रपा स्थविरा कृतपुण्यककंठमालंब्य रुदंत्येवमु-
 वाच, यथा—हा वत्स बहुवात्सव्यां । विहाय निजमातरं ॥ एतावन्ति दिनानि त्वं । क्व यातोऽसि
 क्व वा स्थितः ॥ १ ॥ निरालंबशयाद्बुद्धत्वं । तवांवास्मि न संशयः ॥ त्वं पुत्र जातमात्रोऽपि । हतः
 केनापि पाप्मना ॥ २ ॥ श्रुत्युक्त्वा रुदती जरती प्राह—श्रुदानीं तावकीनस्य । ज्येष्ठबंधुर्विपत्तितः ॥
 तव संपत्तितश्चास्मि । शोकहर्षसमाकुला ॥ १ ॥ बंधुवध्वश्चतस्रोऽसृ—स्मृश्च विपुलाः श्रियः ॥ एता

धर्म-
मंजूषा
११८

नद्य इवांजोधि—मगाधं त्वामुपस्थिताः ॥ १ ॥ अतः परं पुत्र त्वयान्यत्र कुत्वापि न गंतव्यं स्वे-
च्छयात्रस्थ आर्जिर्वधूमिः समं त्वं जोगान् भुंक्ष्व? कृतपुण्यो दध्यौ किं स्वप्नो लभ्यमानोऽस्ति? अ-
थवा काचिद्देवमायास्ति, अथवा यद्वा वि तद्भवतु, सांप्रतं तु स्वर्गसुखमेवमुपस्थितं. एवं ध्यात्वा कृ-
तपुण्योऽवगमातर्मम सर्वं विस्मृतं, अधुना त्रागां शुचिकर्मोदयात्. एवमुक्त्वा मातुरानंदमुत्पाद्य स चि-
त्ते चिंतयति—श्रीयोगः सुदृशां योगः । स्वयंवरमिव द्वयं ॥ उपस्थितमतो व्योम—प्रसृतैः किं वि-
कल्पनैः ॥ १ ॥ मातर्मया त्वदीयाज्ञा । देवशेषेव सुंदरा ॥ पालनीया सदा यत्ना—दिहामुत्र सु-
खप्रदा ॥ २ ॥ क्रमाच्चतस्रो नार्यो गर्ज्ज दधुः, चतसृणां नार्याणां चत्वारः पुत्रा जाताः, तेषां जन्मो-
त्सवः कृतः, तस्य तत्र तस्थुषो द्वादशवत्सराः सुखनिमग्नस्य द्वादशघटिका इव गताः.

ततोऽन्यदा वृद्धया प्रोक्तं, जवतीनां चत्वारः पुत्रा बभूवुः, तेन राजात्मनः श्रियं न गृहीष्यति,
ततोऽसौ यतः स्थानादानीतस्तत्र स्थाने मुच्यते, तान्जिरुक्तं मातः कथमयमात्मनां लक्ष्म्यादिवर्धको
मुच्यते? वृद्धयोक्तं युष्माकं वरो रुचितो मोक्तुं न शक्यते. तान्जिरुक्तं हे मातस्त्वया कारापितो व-
रः कथं मुच्यते? जरत्योक्तं नो मूढाः ! न ज्ञायते पुरुषस्वरूपं, कदाचिदसावात्मनां श्रियं बलाद्

धर्म-

मंजूषा

११९

ग्रहीष्यति तदात्मनां का गतिः? अतोऽयं स्वस्थाने मुच्यते यथावयोर्लक्ष्मीग्राहकोऽयं न जवति. ए-
 तद्वचनं स्थविराप्रोक्तं श्रुत्वा वधून्निरनिष्टमपि तद्वयेन सर्वं प्रतिपन्नं. ततस्तार्जिर्वधून्निस्तामेव खट्वां
 सज्जीकृत्य स शायितः, स्नेहतः शंबलार्थं मध्ये रत्नानि क्षिप्त्वा मोदकाश्चत्वारो वस्त्रांचले बद्धाः.
 ततो वृद्धा तं तत्र सुप्तं निडापस्वशमुत्पाठ्य निशि यतो गृहीतस्तैव स्थाने मुमोच. अत्रांतरे स
 एव सार्थवाहो द्वादशवर्षाणि देशांतरे ब्रांत्वा तस्मिन्नेव दिने तस्मिन्नेव स्थानकेऽवततार. कृतपुण्य-
 कप्रिया सार्थवाहं समागतं ज्ञात्वा प्राणप्रियविलोकनकृते सपुत्रा तत्रागता, यत्र देवकुले पूर्व कृत-
 पुण्यकः शायितः. प्रजातं जातं, परं पतिं सुप्तं दृष्ट्वा सा पार्श्वे स्थिता, तावत्कृतपुण्यको जागरितः,
 तावदग्रे स्थितां सपुत्रां स्वां पत्नीं ददर्श. कृतपुण्यकश्चितयति किमेतत्? तद्गृहं क? ताः स्त्रियश्च
 क गताः? तद्धनं क गतं? किमेतदिंद्रजालं? किं वा मे मतिभ्रमः? किं वा देवेनोत्पाद्यात्र स्था-
 नेऽहं मुक्तः? इत्यादि चिंतयन् स चार्यया ज्ञापितः स्वामिन्नेहि गृहं, तवैष पुत्रः, अतस्त्वमेनं सं-
 ज्ञापय? निजोत्संगे च स्थापय? तेनापि पुत्रो निजोत्संगे आलिंगनं दत्वा स्थापितः. तत उन्नितः
 पुत्रमग्रे कृत्वा पत्नीसहितः कृतपुण्यकः स्वगृहे समागात्. स्त्रिया च ज्ञप्त्या गौरवितः स्नानाद्यन्नपा-

धर्म-
मंजूषा
१२०

नदानतः, पत्न्या च जर्तुः पुस्तः पुत्रोत्पत्तिस्वरूपं प्रोक्तं, पृष्ठं च स्वामिंस्त्वया दूरदेशे गत्वा किमुपा-
र्जितं? किमानीतं? तन्निवेदय? इति प्रियावचनं श्रुत्वा स लज्जितोऽधोमुखो नृत्वा स्थितः. ताव-
ता पुत्रः समागत्य पितुरुसंगे निविष्टः. पुत्रेण पितुः पार्श्वे मोदको मार्गितः, पित्रा दत्तः, पुत्रेण
लेखशालायां गत्वा भक्षितः, तन्मध्याद्रत्नं निर्गतं, बालेनायं मम घुंठको जविष्यतीति कृत्वा रक्षितं.
तं घुंठकमादाय कांदविकगृहे स पट्टिकामार्जनाय गतः. तत्र पट्टिकां मार्जयतस्तस्य स घुंठकोऽक-
स्माज्जलभृतज्ञाजने पतितः, तदा तज्जलं द्विधा भूतं. कांदविकेन तत्तथावृतं दृष्टं, कांदविको द-
ध्यौ नूनमयं प्रस्तरो जलकांतरत्नं बहुमूढ्यं, तेन कामपि सुखभक्षिकामस्मै वितीर्येदं गृह्यते मया त-
दा वरं. एवं ध्यात्वा कांदविकस्तस्मै वर्यमोदकद्वयं दत्त्वान्यं घुंठकं च दत्वा तं प्रस्तरं ललौ. स बाल-
कस्तां सुखभक्षिकां प्रक्षयित्वान्यघुंठकेन पट्टिकां घुंठयति. एवं दिनानि यांति. कांदविकेन तद्गुप्ती-
कृत्य रक्षितं. कृतपुण्यकेनापि ते मोदका प्रक्षयार्थं कर्षिताः. तेन्यश्च बहुमूढ्यानि रत्नानि निर्ग-
तानि. तानि दृष्ट्वा मोहितः कृतपुण्यकश्चित्तयति, अहो! मे मंदज्ञाग्यस्य ज्ञाग्यं फलितं! सुप्रसन्ना
मे श्रीजिनपादाः, फलितं मे प्राचीनं कर्म, यतः—

धर्म-

मंजूषा

१२१

कर्मणो हि प्रधानत्वं । किं कुर्वति शुभा ग्रहाः ॥ वशिष्टदत्तलमोऽपि । रामः प्रव्रजितो वने ॥
 ॥ १ ॥ यदुपात्तमन्यजन्मनि । शुभाशुभं वा स्वकर्मपरिणत्या ॥ तद्वक्तव्यमन्यथा नैव । कर्तुं देवा-
 सुरैरेव ॥ २ ॥ एवं चिंतयन् कृतपुण्यकस्तेन मोदकस्तनद्रव्येण पितुरधिको बभूव. एकस्मिन् दिने
 श्रेणिकद्रूपतेः सेचनको हस्ती गंगानद्या मध्ये जलं पिबन् स्नानं कुर्वन् तंतुजीवेन निरुद्धः. अ-
 नेके उपचाराः कृताः, गजो न बहिर्निर्याति. ततः खिन्ने द्रुपतावज्ञयकुमारो बुद्धिवानुवाच, तंतुजी-
 वेन हस्ती गृहीतोऽस्ति, यदि जलकांतो मणिर्जलधिमध्ये गजपार्श्वे मुच्यते तदा जलं द्विधा जव-
 ति, तंतुजीवश्च गजं मुक्त्वा जलमध्ये याति. ततो द्रुपेनोक्तं जाम्बागारादानीयतां जलकांतो मणिः,
 अज्ञयकुमारस्ततो जाम्बागारं विलोक्य प्राह स्वामिन् जाम्बागारे जलकांतमणिर्नास्ति, तेन पुरमध्ये
 पटहो वाद्यते, यथा यः कश्चिज्जलकांतमणिमानयिष्यति तस्मै राज्यार्थयुता स्वपुत्री दास्यते मया.
 ततो द्रुपादेशादनुगैः पटहो वाद्यमानः पुरमध्ये स्थाने स्थाने ब्रमन् कांदविकगृहोपांते गतः, तदा
 तेन कांदविकेन स पटहः स्पृष्टः. ततः कांदविको राजपार्श्वे आनीतो राजपुरुषैः, राजा मुमुदे. बहु-
 लोकयुतो राजा नदीतटे गतः, स जलकांतमणिरानीय च गजपार्श्वे मुक्तः, तदैव तज्जलं द्विधा द्र-

धर्म-
मंजूषा
१२२

तं, तंतुजीवश्च नष्टः, गजश्च मुत्कलोऽभूत्. हृष्टेन राज्ञा जेरीमृदंगादीनि बहूनि वादिवाणि वादिता-
नि. सन्मानितः कांदविकः. वाद्यमानेषु बहुषु वादित्रेषु सेचनकगजारूढो राजा तुरंगमारूढाजयकु-
मारकांदविकसहितो नानाप्रकारं दानं याचकेभ्यो विश्राणयन् स्वगृहमाजगाम. कांदविकश्च सन्मा-
नितः सन् स्वमणिमादाय गृहे गतः.

इतो राजाजयकुमारमाकार्यं रहस्यवक्त्रोः पुत्राजयकुमार ! राजपुत्रवरयोग्यात्मनः पुत्री कां-
दविकस्य कथं दास्यते मनोस्मानाम्नी ? अजयोऽवग् स्वामिन् खेदो नानेतव्यः, यस्य जलकांतर-
त्नमिदं जविष्यति तं बुद्ध्या प्रकटीकरिष्यामि, ततः सर्वं युष्मन्मनोऽभिमतमेव भविष्यति. यत ई-
दृशं जलकांतरत्नं राजगृहे जवति, अथवा व्यवहारिगृहे जवति, परं कांदविकादिनीचगृहे तु कदा-
पि न जवति. यतः—पीयूषं रजनीकरे वरतरा जासश्च सूर्यैर्बुधौ । स्नानां निचयो मरुत्तरुगणो
मेरौ ग्रहा अंबरे ॥ स्वर्गे स्वर्गिगजस्तथा सुरहयो गीर्वाणगौर्मुजला । चक्रं चक्रिनिकेतने जवति
वै नान्यत्र तिष्ठेत् क्षितौ ॥ १ ॥ तथा वर्याणि वस्तूनि । स्नादीनि च भूतले ॥ जवंति मेदिनीपा-
ल—महेन्यामात्यसन्नसु ॥ २ ॥ तेन कस्यापि व्यवहारिणो स्तनमिदं जविष्यति, यस्य जविष्यति

धर्म-
मंजूषा
१२३

तस्मै हि राज्यार्थं सुता च दास्यते, ततो राजा हृष्टः. अज्ञानयकुमारेण स्वजनपरिवारपरिवृतः कांदविकः समाकाशितः. कांदविको हृष्टः स्वजनपरिवारपरिवृतो वर्यवस्त्राजरणानि परिधाय राजाग्रे समागतः. अज्ञानयकुमारेण सन्मानितः पृष्ठं च भो कांदविक! त्वयेदं स्तनं क्व प्राप्तं? तेनोक्तं मम गृहे क्रमागतमस्ति. ततोऽज्ञानयकुमारेण पूर्वशिक्षितान् स्वसेवकानाकार्यं प्रोक्तमस्य राज्यार्थं कन्यायुतं दीयतां? ततस्ते राजपुरुषा मंत्रिप्रेस्ताः कंबादिभिस्तं तथाताडयन् यथा क्षणमेकं स निश्चेष्टः कष्टीकृतः, पुनरपि क्षणेन स स्वस्थीकृतः. पुनरयज्ञयोऽवगन्तो कांदविक! सत्यं ब्रूहि? त्वयेदं जलकांतरत्नं क्व लब्धं? यदि सत्यं न कथयिष्यसि तदाधुनामृजिः कंबाभिस्ताम्नान्मृत्युमवाप्स्यसि. मरणभयात् कांदविकेनामूलचूलतो स्तनप्राप्तिवृत्तांतः सर्वः प्रोक्तः. ततो राज्ञाज्ञानयकुमास्वचनेन कृतपुण्याय राज्यार्थसहिता मनोरमा दत्ता. ततोऽज्ञानयकुमारो ग्रामैकसहितामेकां कांदविककुलोत्पन्नां कन्यां तस्मै कांदविकाय भूपादेशाद्दापयामास. यतो राज्ञोक्तं निष्फलं न भवति. ततोऽसौ वर्यचारुदं कृतपुण्यं मनोरमाप्रियायुतं वादित्रवादनपुरस्सरं गृहे प्रेषयामास.

अज्ञानयकुमारं तदा लोकाः स्तुवंतिस्म, धन्य एषोऽज्ञानयकुमारो येन सदृशः संयोगो मिलितः.

धर्म-
मंजूषा
१२४

यथा कंदर्पस्य रत्या प्रीत्या वा, यथा शर्च्येन्द्रस्य, यथा श्रिया कृष्णस्य, यथा गौर्या जवस्य, तथा मनोरमया कृतपुण्यस्येति. ततोऽभयकुमारेण सह कृतपुण्यस्य प्रीतिर्जाता. अथैकदा रहस्यजयकुमारग्रे कृतपुण्येन स्वसंजवपुत्रचतुष्टयोत्पत्तिस्वरूपं निरूपितं, अस्मिन् पुरे मम चतुःपुत्रसंयुताश्चतस्रः पत्न्यो वर्तन्ते, परं तन्मंदिरं न वेद्मि. अजयकुमारेण हास्यपूर्वं प्रोक्तमहो तव चातुर्यं! यत्र द्वादश वर्षाणि स्थितस्तद्गृहं न ज्ञायते! कृतपुण्येनोक्तं सुप्त एव तथा वृद्धया सप्तभूमिधवलगृहे नीत्वा सप्तमन्त्रम्यामहं स्थापितः, तत्र द्वादश वर्षाण्यतीतानि, तत उत्तार्य पुनस्तस्मिन्नेव स्थाने मुक्तः. अतोऽहं तद्गृहं कथं जाने? अजयकुमारेणोक्तं ये तव पुत्राः संति ते त्वामुपलक्षयन्ति न वा? कृतपुण्यकेनोक्तं ते मम श्मश्रु करेणाकर्षयंतोऽब्रुवन्. ममांके उपविश्य तात तातेति जडपंतश्चाब्रुवन्, अजयोऽवदत्त्वं ताः पत्नीरुपलक्षयसि न वा? तेनोक्तं सम्यगुपलक्षयामि, अजयोऽवक्तास्ते पत्नीः पुत्रयुता अहं प्रकटीकरिष्यामि.

अथाजयकुमारेण द्विद्वारो महान् प्रासादः कारितः, एकेन द्वारेण प्रविश्यते, द्वितीयेन द्वारेण च निर्गम्यते, तत्र कृतपुण्यकरूपतुल्या यक्षप्रतिमा स्थापिता. ततोऽजयो नगरे पटहं वादयामा-

धर्म-
मंजूषा
१२५

स, या या स्त्री सा सर्वाप्यपत्ययुता पंचपंचमोदकान्विता यद्गं नत्वा द्वितीयद्वारेण निर्गच्छतु, तस्या-
श्च कुशलं न विष्यति, नो चेन्मरणं न विष्यति, अग्रेतनचतुर्दश्यां चागंतव्यं. ततश्चतुर्दश्यामनयकु-
मारः कृतपुण्यकयुतः प्रासादपार्श्वेऽभ्येत्योपविष्टः, तदानीं सर्वा नगरनार्यः स्वापत्ययुता मोदकैः स्था-
लं भूत्वा एकद्वारेण प्रासादमध्ये प्रविश्य मोदकांश्च दौकयित्वा यद्गं प्रणम्य द्वितीयद्वारेण निर्यीति.
इतश्च सा वृद्धा चतुर्वधूचतुःपुत्रयुता यद्गं नंतुमागात्, तदा कृतपुण्यकोऽनयंप्रत्याह, नो अजय !
एषा सा वृद्धा, एताश्च मे वध्वः, एते च मे पुत्रा इति. यावता सा स्थविरा वधूयुता मोदकस्था-
लं पुरो मुक्त्वा प्रणमति तावता ते चत्वारः पुत्रा यद्गपार्श्वे गताः, यतः—तात तातेति जडपंतः ।
प्रमोदोत्फुल्ललोचनाः ॥ यद्गांकपालिपट्यंक—मध्यासुस्तनयास्तदा ॥ १ ॥ तदा कश्चिद्यद्गस्य श्म-
श्रूणि विलग्नः, कश्चिच्छुदरे, कश्चिन्मस्तके च, तदाजयेन तत्रैत्योक्तममी ते चत्वारः पुत्राः, एता च-
तसस्तव पत्न्यः, एषा च सा वृद्धेति. ततः सा वृद्धा वधूसहिता गृहे गता, अजयेन पृष्टे स्वसेवकान्
मुक्त्वा तद्गृहं ज्ञातं. ततोऽनयकुमारेण सर्वं तद्गृहसारं कृतपुण्यकाय दत्तं, किञ्चिदन्नं दत्वा वृद्धा
च पृथक्कारिता. अथ सानंगसेना वेश्यापि तत्राकारिता. एवं कृतपुण्यकस्य सप्त प्रिया बन्धवुः. अ-

धर्म-

मंजूषा

१२६

न्येष्टुर्जगद्व्यः श्रीवीरस्वामी ज्ञानजीवान् प्रतिबोधयन् वैचारिगिरौ समवासापि, तदा श्रेणिकनृपति-
रजयकुमारकृतपुण्यकादिपस्विारयुक्तः श्रीवीरं वंदितुं ययौ, श्रीवीरोऽपि धर्मोपदेशं कथयति, यथा—
धर्मः कटपट्टमः पुंसां । धर्मः सर्वार्थसिद्धिदः ॥ धर्मः कामदुग्धा घेनु—स्तस्माद्धर्मो विधीयतां ॥१॥
धर्मदेशनांते कृतपुण्यः कृतांजलिकः पप्रह, जगवन् ! केन कर्मणांतरांतरा संपदश्च विपदश्च मेऽद्भव-
न् ? श्रीवीरेणोक्तं सर्वं पूर्वजवार्जितमेतत्, तथाहि—

पूर्वजवे श्रीपुरे त्वं गोपालदारको वत्सपालकोऽस्य, परं निर्धनः, एकस्मिन् दिने परमान्नं गृहे
गृहे निष्पाद्यमानं वीक्ष्य मातरंप्रति जगौ, हे मातर्मह्यं परमान्नं देहि ? अथा रुदती जगौ हे पुत्र !
मम गृहे किमपि नास्ति, कथं परमान्नं ददामि ? यतः—अन्नं नास्ति जलं नास्ति । नास्ति मुद्गा
युगंधरी ॥ धान्यं सलवणं नास्ति । तन्नास्ति यच्च लुज्यते ॥ १ ॥ ततस्तां रुदंतीं बालं च रुदंतं वी-
क्ष्य प्रातिवेशिमकीनार्यस्तंरुलदुग्धघृतशर्करादि तस्यै ददुः, तेन च तथा परमान्नं निष्पादितं, पुत्राय
च परमान्नं परिवेश्य सा कस्मैचित्कार्याय प्रातिवेशिमकीगृहे ययौ, इतो मासकपणपारणके साधुद-
यं तत्र विहर्तुमागतं, साधुदयं कृषरीरं चारित्रपात्रं च वीक्ष्य दध्यौ गोपालबालः, यथा—अहो मे

धर्म-

मंजूषा

१२७

सफलं जन्म । दिनोऽयं रुचिरोऽद्य मे ॥ यामोऽयं सुंदरो मेऽद्य । वेलेयं मेऽद्य शर्मदा ॥ १ ॥
 यतोऽधुना समायातं । वर्यं साधुद्वयं स्फुटं ॥ प्रतिलाभ्य न विष्यामि । कृतार्थोऽहं तमोहरं ॥ २ ॥
 एवं स गोपालबालको हृष्टचेताः स्वस्थानादुद्धाय प्रणम्य वज्रापे, हे जगवन् ! मम भाग्यं फलितं,
 यद्युष्मत्पादानामत्रागमोऽनृत, ममानुग्रहं विधायायं शुद्धाहारोङ्गीक्रियतां, ततः स परमान्नस्यैकजागं
 ददौ, पुनश्चित्तमेकेन किं जवति ? ततो द्वितीयजागं, ततस्तृतीयजागं, एवं त्रीन् वारान् कृत्वा प-
 रमान्नं तस्मै कृतपुण्यको ददौ, साधुद्वयं तदन्नं गृहीत्वान्यत्र ययौ. ततो गते यतिद्वये मात्रा तस्य
 पुनरपि परमान्नं परिवेशितं, ततः कालक्रमेण गोपालको मृत्वा त्वं कृतपुण्यकोऽभूः, पुरा जवे त्व-
 या त्रिवारं विजज्य यतिभ्यां यद्दानं दत्तं, तेन त्रिधा तवांतरांतरा सुखमनृत, आकर्ण्यैवं स्वं पूर्वज-
 वं कृतपुण्यकः समुत्पन्नवैराग्यो ज्येष्ठपुत्रे गृहज्जामारोप्य सप्तक्षेत्र्यां च स्वधनमुत्त्वा श्रीवीरपार्श्वे दी-
 दामादाय पंचमस्वर्गसुखजागनृत, ततश्च्युतः स्वर्गं गमिष्यति. इहं महामुनेर्दानं । देयं ज्ञो न वि-
 का मुदा ॥ कृतपुण्यकवद् दृष्ट्वा । जवांतरसुखप्रदं ॥ १ ॥ इति कृतपुण्यककथानकं समाप्तं ॥ अथ
 तपोलब्धिमाहात्म्यतो दानविशेषमाह—

धर्म-
मंजूषा
१२७

॥ मूलम् ॥—वयंपूषवत्पूषा । महरिसिणो दोषलेसपरिहीणा ॥ लघ्नीश्च सयलग्नो—व-
गहणा सुगहं पत्ता ॥ ११ ॥ व्याख्या—घृतेन कृत्वा सकलं गहं पुष्पाति पोषयतीति घृतपुष्पः,
एवं वस्त्रेण कृत्वा सकलं गहं पुष्पाति पोषयतीति वस्त्रपुष्पः, ते घृतपुष्पवस्त्रपुष्पद्विविधारका इत्य-
र्थः, 'महरिसिणो' महर्षयः, किं लक्षणाः? दोषलेसेन परिहीना रहिता इत्यर्थः. पुनः कीदृशाः?
लब्ध्या सकलग्नोपग्रहकाः सकलग्नोपकारकारका इति यावत्. तेन सुकृतेन 'सुगहं पत्ता' इ-
ति सद्गतिं प्राप्तास्ते च श्रीआर्यरक्षितसूरिगण्डे प्रसिद्धा इति गायार्थः. तत्र पूर्वं तावदार्यरक्षितप्रबंधः
कथ्यते, तदनंतरं तद्विषयघृतपुष्पवस्त्रपुष्पयोः संबंधः कथयिष्यते, तत्रार्यरक्षितप्रबंधो यथा—दशपु-
रनगरे सोमदेवो नाम द्विजोऽभूत्, तस्य पत्नी रुद्रसोमा, सा च जिनधर्मज्ञाक्, तयोरुभौ सुता-
वार्यरक्षितफट्गुरक्षितनामानावद्भूतां. तौ सुतौ पितुः पार्श्वे यावती विद्यादृत्तावतीं पठतःस्म. ततोऽ-
धिकविद्यार्थी आर्यरक्षितः पाटलीपुरे ययौ. तत्र सर्वविद्याविशारदो भूत्वा स्वपुरसमीपे समागात्. तं
सर्वविद्यापारगं मत्वा तन्नगराधीशः संमुखमेत्य तं गजारूढं कृत्वा महोत्सवपुरस्सरं पुरमध्ये आनि-
नाय. तं राज्ञा सन्मानितं ज्ञात्वा पंक्तिं च मत्वा सर्वे लोकाः पंडिताश्च मानयन्ति. सोऽपि गृह्णा-

धर्म-
मंजूषा
१२९

रदेशे उपस्थानशालायां स्थितो वरासने बंदिजिः स्तूयमानः सुखेनास्थात. तस्य स्वजनास्तमागतं
ज्ञात्वा तोरणस्वस्तिकादीनि मंगलानि चक्रुः. अन्येऽगुरार्यरक्षितो दध्यावहो चतुर्दशविद्यापारंगं मां
मत्वा राजप्रभृतयः सर्वे लोकाः संतुष्टाः, परं मम माता न तुष्टिमापन्ना, अथ तत्करोमि येन मम
जननी तुष्टिमाप्नोतीति मत्वा मध्ये गत्वा मातृपादौ नत्वा मातरं जगाद. हे मातरहं शास्त्राण्यधीत्य
समागतः, परं तव तुष्टिर्न जाता तत्किं? नो वत्स! त्वं दीर्घायुर्भवेत्याद्याशिषं दत्वा माता जगाद.
हे वत्स! अनया महत्यापि विद्यया किं क्रियते? येन संसारो वर्धते. यतोऽथ त्वं सकलशास्त्रपार-
गो यागान्नरकहेतून् जीवहिंसादिकारकान् प्रवर्तयिष्यसि, अतोऽहं किं तोषं यामि? ज्ञानस्य त्वेत-
देव प्रामाण्यं यत्परपीडा न कर्तव्या, यतः—किं ताए पढियाए । पयकोमीए पल्लवद्वयाए ॥ जं
झत्तिअं न नायं । परस्स पीडा न कायवा ॥ १ ॥ तत् श्रुत्वा पुत्रो मातरं प्राह, हे मातस्तव केन
शास्त्रेण पठितेन हर्षः स्यात्? माताह हे वत्स! यदि मातुर्जक्तोऽसि तदा दृष्टिवादं मुक्तिसुखदम-
धीष्व? पुत्रेण दृष्टीनां वादो दृष्टिवाद इति शब्दार्थमात्रं विचार्य चिंतितं यद् दृष्टिवादः स्वल्प एव
नविष्यति, अतोऽहं स्तोकैरेव दिनैस्तमधीत्य मातरं तोषयामि. पुनर्मातरं प्रत्याह हे मातस्तद्भासं

धर्म-

मंजूषा

१२०

कुत्र द्रव्यते? कस्य वा पार्श्वे पठ्यते? माता प्रोक्तं मम भ्राता तव मातुलस्तोसलिपुत्रनामाचार्यो-
ऽस्मिन्नगरोपांत ईक्षुवाटकेऽस्ति, स त्वां पाठयिष्यति, त्वं तत्र याहि? तत्र गत्वा च पठनं कुरु? तत्
श्रुत्वा स प्रातर्मातापितरावापृच्छ चचाल. स पुरान्निर्गहन्नार्यरक्षितः केनचिद्विप्रेण पृष्टः कोऽसि त्वं?
सोऽवगहमार्यरक्षितः, ततस्तेन पुरुषेणालिङ्ग्येदमुक्तं, शाखापुराश्रयोऽहं त्वत्पितृमित्रं महाद्विजो गृ-
हचिंताजरमग्र एतावन्ति दिनानि नागां, अथ प्रातरिमा ईक्षुयष्टीः सार्धा नव गृहीत्वा तव मिलना-
यागतोऽस्मि, तत्त्वमिमा गृहाण? ततस्ता ईक्षुयष्टीर्गृहीत्वा जगौ, अहमग्रतः कार्यार्थी यातास्मि, अ-
त इमा गृहीत्वा त्वयेक्षुयष्ट्यर्पणवृत्तांतो मम मातुस्रे प्रोक्तव्यः. एममुक्त्वार्यरक्षितोऽग्रतश्चचाल. वि-
प्रेणागत्येक्षुयष्टीः पुरो मुक्त्वार्यरक्षितस्वरूपं प्रोक्तं. रुद्रसोमा माता दध्यौ मत्सुतः सार्धानि नव पू-
र्वाणि लप्स्यते, सार्धनवेक्षुयष्टिप्राप्तेरिदमेव फलं.

अथार्यरक्षित ईक्षुवने गुर्वासन्ने गतः. गुरुभिः पाठ्यमानानां साधूनामालापकं श्रुत्वा तत्र गु-
रूणां मंडतारं मधुरस्वरं श्रुत्वार्यरक्षितो मुमुदे. विधिनोपाश्रये प्रविश्य यावता स विलोकयति ताव-
ता महाधार्मिको ढढरो नाम श्रावकस्तलागात्. स चागत्य नैषेधिकीत्रयज्ञणपूर्वं मध्ये प्रविश्य 'इ-

धर्म-

मंजूषा

१३१

हामि खमासमणो ' इत्युक्त्वा गुरुन् वंदित्वा परान् साधून् च वंदित्वा ऋमिं प्रमार्ज्य पुरो निषण्णः द-
 ढरश्रावककृतं वंदनकं वीक्ष्यार्यरक्षितस्तथैव गुरुन् वंदित्वा सर्वान् साधून् त्वा गुर्वतिके वस्त्रांचलेन ऋमिं
 प्रमार्ज्य पुरो निविष्टः. पृष्ठं च गुरुणा तव को गुरुः ? सोऽवक् ममायमेव श्राद्धो गुरुर्वेनास्य पार्श्व-
 न्मयैवं सर्वं शिक्षितं. ततः पृष्ठं गुरुणा त्वं कः कस्य पुत्रः ? किमर्थं चागतोऽसि ? तेनोक्तमहमार्य-
 रक्षितनामा सोमदेवरुद्रसोमापुत्रो जवदंतिके दृष्टिवादमध्येतुं चागतोऽस्मि. तोसल्लिपुताचार्यः प्राह
 दृष्टिवादः परिव्रज्यां विनाध्येतुं न शक्यते, सोमदेवसूनुः प्राह तर्हि मह्यं संयमं देहि ? संयमं द-
 त्वा च दृष्टिवादं पाठय ? गुरुस्तं योग्यं ज्ञात्वा पात्रं च मत्वा दीक्षां दत्वाग्रतो विजहार. आर्यरक्षि-
 तमुनिगुरुपार्श्वे पठन् स्तोकैरेव दिनैरेकादशांगीमंगीचकार, तथा यावान् दृष्टिवादो गुरुपार्श्वे वर्तते
 तावानेष गुरुभिः पाठितः, ततः प्रोक्तं वत्स ! यद्यधिक्यदृष्टिवादजणनेह्यस्ति तदा वज्रस्वामिपार्श्वे ग-
 त्वा दृष्टिवादमधीष्व ? तत आर्यरक्षितो महापुरीं प्रत्यचलत्, मार्गे चोज्जयिन्यां नद्रगुप्ताचार्यसन्नि-
 धौ गतः, तत्र गुरवो वंदिताः, गुरुक्षिरुपलब्धोक्तं वत्स ! वर्षं कृतं यद्वाह्यणमुन्मुच्य श्रामण्यं गृही-
 तं, अहं वृद्धोऽऽवृवं, तेनाद्यैवानशनं ग्रहीष्यामि, त्वं मम निर्यामको जव ? इत्युक्त्वा श्रीनद्रगुप्तगुरु-

धर्म-
मंजूषा
१३२

एणानशनं गृहीतं. गृहीतानशनः श्रीजद्रगुप्तसूरिवादीत्, जो आर्यरक्षित! वज्रपार्श्वे गत्वा दृष्टिवादं पठता त्वया पृथगुपाश्रये स्थेयं, पृथगुपाश्रये जोक्तव्यं च, येन तत्र कारणमस्ति, येन मुनिना वज्रस्वामिमंडव्यां भुक्तं तेन वज्रस्वामिना सार्धमनशनं गृहीतव्यमेव, अतो मंडव्यां न जोक्तव्यमिति. गुरुवचः प्रतिपद्य निर्यामणां च गुरोः कृत्वार्यरक्षितो वज्रस्वामिपार्श्वे दृष्टिवादं पठितुमचासीत्, तदानीं वज्रस्वामिना स्वप्नो दृष्टो यथा—

वज्रः स्वप्नमितोऽद्राहीत् । कोऽप्यागत्य मदंतिकात् ॥ पपौ दृष्टिरं क्षीर—मवशिष्टं किमप्यभूत् ॥ १ ॥ स्वप्नस्यार्थं प्रगे वज्रः शिष्याणामग्रे प्राह, जोः साधवः ! कोऽप्यपूर्वस्तादृक् शिष्यः समेष्यति यः किंचिन्मूनां दशपूर्वामस्तपार्थं गृहीष्यति. अस्मिन्नवसरेऽकस्मादार्यरक्षितो नैषेधिकीकरणपूर्वं वसतिमध्ये प्रविश्य श्रीवज्रस्वामिनं वंदे, स पृष्ठः श्रीवज्रस्वामिना किमागमनकारणं ? आर्यरक्षितः सर्वं जगौ श्रीभद्रगुप्ताचार्योक्तं, पृथगुपाश्रये स्थित्यादि च निवेदितं. श्रीवज्रस्वामिनोक्तं वरं. ततः पृथगुपाश्रये स्थित आर्यरक्षितो वज्रस्वाम्यंतिके पठति, वज्रस्वाम्यपि तं पाठयति. एवमार्यरक्षितो नवपूर्वीं पाठित्वा दशमपूर्वस्य विषमं यमकव्रजं पठति. तस्मिन् समये तस्य मातापित्रोर्दोषः स-

धर्म-
मंजूषा
१३३

मागतः, तस्मिन् लेखे एवं लिखितमासीत् हे वत्स ! त्वां विना वयं दुःखिता जातास्तेनावागमने-
नास्माकं सुखं कुरु ? तत्पितृलेखं ज्ञात्वार्यरक्षितस्त्वस्तिमध्येतुं प्रवृत्तः. एवं लेखप्रेषणेऽप्यनागतं पुत्रं
ज्ञात्वा तमाह्वातुं पित्रा लघुपुत्रः फट्गुरक्षितः प्रेषितः. इतः फट्गुरक्षितोऽनुजोऽन्येत्यार्यरक्षितं सहो-
दरंप्रति जगौ, यदि तव मातापितृविषये वात्सल्यमस्ति तदा तत्रागत्य मातापित्रादिवंधून् प्रमोदय ?
केचित्स्वजना बांधवाश्च प्रव्रज्यार्थिनो वर्तन्ते, तेषां स्वजनानां तत्रागत्य दीक्षां देहि ? तत् श्रुत्वार्य-
रक्षितोऽवगहं स्तोकदिनांते तत्रागमिष्यामि, तथापि कथ्यते हे बांधव ! यदि तव दीक्षा रोचते त-
र्हि दीक्षां गृहाण ? संसारे हि किमपि सुंदरं नास्ति, यतः—जीर्णं जलविंदुसमं । संपत्तीर्णं तरंग-
लोलान् ॥ सुविणयसमं च पिप्पलं । जं जाणिसु तं करिज्जासु ॥ १ ॥ णायामिसेण कालो । स-
यलजिअणं उल्लं गवेसंतो ॥ पासं कहवि न मुंचइ । ता धम्मं उज्जमं कुणह ॥ २ ॥ इत्यादि-
धर्मोपदेशं निशम्य फट्गुरक्षितोऽपि दीक्षां जग्राह. गृहीतदीक्षः फट्गुरक्षितः पुनर्भ्रातरंप्रत्याह, जो
बांधव ! मातापितृमिलनाय त्वस्ति गम्यते, सज्जो नव ? विलंबं मा विधेहि ? फट्गुरक्षितेन वारंवा-
रमित्युक्तं आर्यरक्षितो वज्रस्वामिनंप्रत्याह हे स्वामिन् ! दशमपूर्वं मया कियदधीतं कियदवशिष्यते

धर्म-
मंजूषा
१२४

चेति कथ्यतां. गुरुनिरुक्तं नो कस ! त्वया दशमपूर्वबुधेरेको बिंदुरधीतोऽस्ति, ततः स विशेषं प-
ठन् दशमपूर्वार्धं यावत्पपाठ, महद्यत्नेऽपि ततोऽधिकं नायाति. ततश्चित्तितमार्थरक्षितेन पुरान्निर्गह्यतो
मम जनकमित्रेण सार्धां नवेक्यष्टयो दत्ताः, तेनाधिकं नायास्यतीति, अग्र किं मुधा प्रयासः कि-
यते ? ततः पठने मंदादरं मातापितृमिलनोत्सुकं च तं ज्ञात्वा श्रीवज्रस्वामिना स सूरिपदे स्थापि-
तः. प्राप्तसूरिपद आर्यरक्षितो ब्रातृयुतो गुरुं प्रणम्य चक्षितः. क्रमाद्दशपुरं च समागात्, महामहेन
च स पुरीं प्रविवेश. आर्यरक्षितो नृपादिसर्वलोकपुरतो धर्मोपदेशं दत्तवान्. यथा—

संबुप्रह किं न बुप्रह । संबोही खड्ग पेच दुद्धहा ॥ नो हू वणमंति रार्हन् । नो सुलहं पु-
णरावि जीवियं ॥ १ ॥ महरा बुद्धा य सहा । गण्णहावि चयंति माणवा ॥ सणे जह वद्धयं हरे ।
एवं आनृत्तं च खयंमि तुट्टु ॥ २ ॥ इत्यादिदेशनां गुरुमुखात् श्रुत्वा सर्वलोका राजादयस्तं वा-
रंवारं प्रशंसन्तिस्म, अहोऽस्मान्निरीदृशो धर्मोपदेशो न कुत्रापि श्रुत इति. राजा श्राद्धो जातः, तथा
बहवो लोका अपि श्राद्धा जाताः. ततः स्वकुटुंबं प्रतिबोध्य तेन श्राद्धीकृतं. रुद्रसोमा माता जगि-
नी च बहुपरिवारयुता संयमं ग्राहिता. सोमदेवो जनको दीक्षां पालयितुमशक्तः श्रीआर्यरक्षितादि-

धर्म-
मंजूषा
१३५

कुटुंबस्यानुरागेण तेन समं ग्रामे ग्रामे पुरे पुरे वने वने च गच्छति, न पुनः सोमदेवो लज्जया रजोहरणादि गृह्णाति. यदा श्रीआर्यरक्षितो दीक्षार्थं पितुः कथयति तदा सोमदेवो वक्ति, अत्र म-
म स्वजनाः संति तेनाहं स्वजनमध्ये लज्जे. ततो ममांबरयुगं कुंडिकां ढत्रकोपानहौ यज्ञोपवीतं च यद्यनुजानीथ यूयं तदाहं दीक्षामंगीकरोमि. गुरुनिरुक्तमेवं जवतु. ततो विप्रवेषयुतः प्रव्रज्यां ग्रा-
हितः सोमदेवः, ततो गुरुनिरनुज्ञातो धौतिकांबरादिसहितोऽसौ दीक्षां पादयामास. अन्यदा गुरवो देवान्ब्रंतुं चैत्यालये गताः, तत्र पूर्वशिक्षिताः शिशवः सोमदेवं विना सर्वान् साधून् वंदिरे. तदै-
केन शिशुना प्रोक्तमेष साधुः कथं न वंद्यते? तदापरैरुक्तं नैष साधुर्गृहस्थवेषधारकत्वात्. ततः सो-
मदेवः ऋजुस्वन्नावः सर्वान् श्राद्धान् प्रति प्राह यूयमेतान् साधून् वंदध्वे, मां च कथं न नमय? किं नाहं साधुः? तैरुक्तं त्वं कथं साधुः? तव तु वस्त्रयुगं गृहस्थतुल्यं वर्तते. ततस्तेन शिरस्त्राणं पृथु-
प्रावरणपटी चेति द्वयं तेन त्यक्तं. ततस्तैः श्राद्धैः स वंदितः, एवं कुंडिकोपानढत्रकं यज्ञोपवीतं चे-
ति सर्वं त्याजितं. परं स सोमदेवविप्रो धौतिकमेकं न मुंचति, बहुशो बालकपार्श्वार्द्धाङ्गद्विपतोऽपि न त्यजति सोमदेवः. ततो गुरुनिरनुज्ञातोऽसौ धौतिकं परिधानवस्त्रं दधाति.

धर्म-

मंजूषा

१३६

इतस्तत्रैकः साधुस्तीव्रतपस्कारी भक्तप्रत्याख्यानं चकार. तदानेके जनाः श्राद्धाश्च तस्य साधो-
 रनशनमहोत्सवं चक्रुः, साधुजिश्च तस्य सम्यग्विर्यामणा कृता. स साधुर्जिनेन्द्रध्यानपरो मृत्वा स्वर्गं
 जगाम. तदा सोमदेवस्य धौतिकमोचनार्थमाचार्यैर्ज्ञेयं य एनं मृतं साधुं वहते तस्यासंख्यपुण्यं
 मुक्तिगमनयोग्यं भवति. तदानीं पृथक्पृथक् सर्वेऽपि साधवो जट्पत्यहमेनं साधुं वहामि. तदा सो-
 मदेवोऽपि जगादाहमपि साधुमेनं वहामि. तदा गुरुजिरुक्तं मृतं साधुं वहतां साधूनां देवा विघ्नं
 कुर्वन्ति, यदा ते साधवो न क्षुण्ण्यन्ति तदा तेषां देवाः प्रसन्ना भवन्ति. तदा पुनः सोमदेवो जगाव-
 हमेनं साधुं वहामि यथा ममासंख्यं पुण्यं भवति. पुनर्गुरुवो जगुस्त्र बालकादिकृता विघ्ना बहवः
 समुत्पद्यन्ते तेऽपि सोढव्याः. सोमदेवेनोक्तमहं सर्वानुपसर्गान् सहिष्ये. गुरुभिरुक्तं तर्हि सज्जो भ-
 व? सोमदेवः साहसं विधाय तमुत्पादयितुं सज्जो जातः. तदानीं गुरुजिः शिक्षिता बालकास्तवा-
 न्येत्याकस्मात्तस्य सोमदेवस्य साधोः परिधानांशुकं धौतिकं कर्षयामासुः. तदा गुरुजिः प्रोक्तं नो
 साधवः? एकं चोलपट्टवस्त्रमानयत? तदा सोमदेवो जगौ यस्मिन् दृष्टे त्रपाभूत् तत्तुष्टमेवेति. एवं
 जट्पतः सोमदेवस्य चोलपट्टं परिधापयामासुः साधवः. ततः सोमदेवः सत्यः साधुरमृत. तस्य सा-

धर्म-
मंजूषा
१३९

धोरभिसंस्कारे कृते यदा गुखो देवगृहे देवान्नंतुं समागतास्तदा सर्वान् साधून् सोमदेवं च श्राद्धा वंदंतेस्म. अथ सोमदेवो लज्जया जिह्मार्थं श्राद्धगृहे न गच्छति. एकदा श्रीगुरुजिरासन्ने ग्रामे गच्छद्भिः साधूनामुक्तं नोः साधवः! युष्माजिरेव शुद्धान्नमानीय नक्षितव्यं, परं सोमदेवस्य न दातव्यं. अथ श्रीगुरुषु ग्रामं गतेषु साधुजिर्गुरुक्तं कृतं.

एवं द्वितीये दिने गते तृतीये दिने गुखः समागताः. गुरुजिरुक्तं सोमदेवेन किं कृतं? शिष्यैर्यथा तथोक्तं. गुखः प्राह नो शिष्याः! अस्मत्पितुरर्थं भक्तं कथं नानीतं? ते पूर्वशिदिताः साधवो जगुरयं स्वयमेव विदुर्तुं कथं न याति? गुरुजिरुक्तं नोः सोमदेव! त्वमत्रासन्नगृहे गत्वाहारादिकं कथं नानयसि? किं परलाजनेन? परलाजात् स्वलाभो महान्, अतः स्वयमेवाहारार्थं गम्यते. एवं गुरुजिरुत्साहितो जाजनानि गृहीत्वा कस्यापि महेन्यस्य गृहबिडिकायां प्रविश्य गृहांगणे गतः. श्रेष्ठिन्योक्तं हे यते! त्वं बिडिकायां कथं प्रविष्टः? साधुः प्राह लक्ष्मीबिडिकायामपि प्रविष्टा वरा. हृष्टः श्रेष्ठी सोमदेवस्य मुनेर्द्वात्रिंशन्मोदकान् ददौ. हृष्टः सोमदेवोऽहं लब्धवानिति तान् गुरुणामदर्शयत्. गुरुजिरुक्तं साधुन्य एतान् मोदकान् ददस्व? सोऽवक्साधुभ्यो न ददामि, यैरहं वि-

धर्म- गोपितः. गुरुजिरुक्तं ज्ञोः स्थविर ! मैवं वादीः, एते साधवो महान्तः पूज्याः, अमीषां पादरजोऽपि
मंजूषा हि वंद्यं. एवं गुरुक्तं श्रुत्वा साधुज्यस्तान् मोदकान् ददौ. दत्त्वा पुनर्लाजोदयकर्मयोगात्स परमान्नं
१३० विहृत्यागात्, पारणं च चक्रे. एवं लज्जां मुक्त्वा स सदा विहृत्यायाति. ततः स सोमदेवसाधुः षष्ठा-
ष्टमादिपारणके स्वयमानीताजिर्निर्दिष्टाणि पारणकं करोति. श्रीआर्यरक्षितसूरयो ज्ञव्यजीवान् प्रति-
बोधयंत एकस्मिन् समये पाटलीपुरपत्तने समाययुः. तत्र चंद्रनरेश्वरो जैनधर्मपरायणो धर्मं श्रोतुं
समागात्. पंचविधाभिगमेन गुरुन् वंदित्वा स समीपे समुपाविशत्. गुरुजिरपि धर्मोपदेशो दत्तः,
यथा—धर्मो जगतः सारः । सर्वसुखानां प्रधानहेतुत्वात् ॥ तस्योत्पत्तिर्मनुजाः । सारं ते नैव मानु-
ष्यं ॥ १ ॥ इत्यादिधर्मोपदेशं निशम्य स विशेषतस्तदंतिके धर्मं प्रपेदे. ततस्ते आर्यरक्षितसूरयो
बहुपरिवारा मह्यां विहरंतः शत्रुंजयोक्त्यंतादियावां कृत्वा पुनः पाटलीपुरमाजग्मुः. आयुरंते चाराध-
नां कृत्वा स्वर्गलोकं ययुः. इत्यार्यरक्षितः सूरिः । सर्वसूरिगुणालयः ॥ यो गुरुः साधुधौरेयः । सह-
स्रघृतपुष्पयोः ॥ १ ॥ इति श्रीआर्यरक्षितसूरिसंबंधः समाप्तः. श्रीआर्यरक्षितसूरिगण्डे घृतपुष्पवस्त्रपु-
ष्पौ जातौ, अतः श्रीआर्यरक्षितसूरिसंबंधः प्रोक्तः, अथ प्रस्तुत एव घृतपुष्पवस्त्रपुष्पयोः संबंधः क-

धर्म- थ्यते, यथा—

मंजूषा
१३९

घृतेन कृत्वा गह्वपोषकः साधुर्वृतपुष्पमिवो घृतमुत्पादयति, कोऽर्थः? जिज्ञासा स घृतमानय-
ति, तस्य चेदृशी लब्धिः—द्रव्यतो घृतमुत्पादयति जिज्ञासा १, क्षेत्रतोऽवस्थां गतस्तत्र घृतं दुःप्रापं
२, कालतो ज्येष्ठाषाढमासयोः, यतस्तस्मिन् काले विशेषतो घृतं दुःप्रापं जवति ३, जावत एका द्वि-
जातिगृहिणी गर्जवती, तस्या जत्रां भिक्षया स्तोकं स्तोकं मेलयित्वा षड्भिर्मासैर्घृतस्य गरुडुको भू-
तः, यदासौ पुत्रं प्रसविष्यति तदैतद्घृतस्योपयोगो जविष्यतीति स्थापितः. एवं दुःप्रापमत्यंतं सोप-
योगमपि तस्य विप्रस्य गृहे जिज्ञार्थं घृतपुष्पे गते सत्यन्यघृताजावे तद् घृतं हृष्टा सती सा दद्या-
त्, यदि सापि तद्दुःप्रापं घृतं दद्यात्तर्ह्यन्येषां धनवतां घृतदाने किं कथ्यते? ते तु ददत्येव परि-
माणतो यावन्मात्रं सकलगह्वस्योपयोगे समेति तावन्मात्रं समानयति, यथा स च साधुर्जिज्ञार्थं
निर्गह्वं पृच्छति नो साधवः! भवतां कियन्मात्रेण घृतेन कार्यं? ते यावन्मात्रं मार्गयन्ति तावन्मात्रं
गृहस्थगृहादानीय स यच्छति. घृतपुष्पस्यैवैव लब्धिः, इत्येको घृतपुष्पसाधुः. अथ वस्त्रपुष्पलक्षण-
माह—तथा वस्त्रेण कृत्वा गह्वपोषकः साधुर्वस्त्रपुष्पमिवो वस्त्रमुत्पादयति. द्रव्यतो वस्त्रमुत्पादयति १,

धर्म-
मंजूषा
१४०
क्षेत्रतश्चेदिदेशे तथा मथुरायां वा २, कालतो वर्षाकाले शीतकाले वा ३, जावतो यथा कयापि वृ-
क्षया, रंडिकया, क्षुधया म्रियमाणयातिदुःखेन स्तोकं स्तोकं सूत्रं प्रत्यहं कर्त्तयित्वैका शाटिका नि-
ष्पादिता, तथा चिंतितं कष्टे एषा शाटिका परिधास्यते, यतोऽहं नशास्मि.

एतस्मिन्नवसरे सा शाटिका वस्त्रपुष्पेण मुनिना याचिता, सा स्थविरा हृष्टा तुष्टा सती तां शा-
टिकां तस्मै ददाति, ईदृशी निर्नाथा यदि वस्त्रपुष्पमुनये वस्त्रं ददाति, तर्हि धनवतां किमुच्यते ?
ते तु विशेषतो मार्गितं वस्त्रं ददत्येव, वस्त्रपुष्पः साधुर्भिक्षार्थं निर्गन्तुं साधूनां पृच्छति, नो साध-
वः ! जवतां कियन्मात्रेण वस्त्रेण कार्यं ? यावन्मात्रं ते मार्गयन्ति तावन्मात्रं गृहस्थगृहादानीय स य-
च्छति, वस्त्रपुष्पस्यैषैव लब्धिः. एवं घृतपुष्पवस्त्रपुष्पौ सकलगृहस्योपग्रहकारकौ नृत्तिकारकौ च. घृ-
तपुष्पवस्त्रपुष्पौ । महामुनी प्रवर्त्तन्विशेषतः ॥ श्रीरक्षितगुरुशिष्यौ । देयास्तां परमसौख्यानि ॥१॥
इति घृतपुष्पवस्त्रपुष्पयोः संबंधः समाप्तः ॥ अथ जिननृत्तिपूजाकृते दानमाह—

॥ मूलम् ॥—जीवंतसामिपडिमाह । सासणं विश्ररिज्जण भत्तीए ॥ पवइज्जणं सिद्धो । उ-
दाइणो चरमरायरिसी ॥ १२ ॥ व्याख्या—जीवत्स्वामिप्रतिमायै, जीवति स्वामिनि श्रीवीरे विद्य-

धर्म-
मंजूषा
१४१

माने सति तत्प्रतिमा जीवत्स्वामिप्रतिमा, तस्यै इत्यर्थः, 'सासणंति' ग्रामं, 'विश्रिञ्जणत्ति' वित्तीयं दत्वेत्यर्थः, 'जत्तीएत्ति' जत्तितः, 'पवइज्जणंति' प्रव्रज्य दीक्षां कक्षीकृत्य सम्यक्परिपाद्य सिद्धो मोक्षं गतः, 'उदाणोत्ति' उदायननामा चर्मराजर्षिः, यत् उदायननाम्नो राज्ञः पश्चात्केनापि राज्ञा दीक्षा नांगीकृता, अतश्चर्मराजर्षिरिति गार्थार्थः ॥ १२ ॥ विशेषार्थस्तु कथानकादवसेयः, तच्चेदं—

सिंधुसोवीरदेशे वीतजयं नाम पुरमस्ति, तत्तगराधीश उदायननामा राजास्ति, वीतजयादित्रिषष्ट्यधिकत्रिंशतिनगरनायकः सिंधुसोवीरप्रभृतिषोडशदेशाधिपो महासेनादिदशकिराट्टिनृपनायको महाराजाधिराजो महीं पालयन्नस्ति, तस्य राज्ञः सकलांतःपुरमुख्या प्रजावतीनाम्नी पट्टदेव्यस्ति, तस्य राज्ञः प्रजावतीजन्मा यौवराज्यधुरंधरोऽजीचिनामा पुत्रोऽस्ति, तथा तस्य राज्ये राज्यधुराधरणधौरेयः केशीति नामा जागिनेयोऽयस्ति. इतश्चंपायां नगर्यामाजन्मस्त्रीलंपटो धनवान् कुमारनंदिनामा स्वर्णकारोऽस्ति, स स्वर्णकारो यां यां चारुरूपां कन्यां शृणोति पश्यति वा तां तां स्वर्णपंचशतीं दत्वा परिणयति. एवं तस्य क्रमात्पंचशतानि पत्नीनां बभूवुः, स ईर्ष्याद्वुरेकस्तंजसौधे ताज्जिः

धर्म-
मंजूषा
१४२

सद्वारंस्त, तस्य सुवर्णकारस्यातिवह्वन्नो नागिलो नाम मित्रमस्ति, स नागिलः पंचाणुवतधरः शुद्ध-
श्रमणोपासको वर्तते. एकदा पंचशैलद्वीपवासिन्यौ व्यंतरस्त्रियौ शक्राज्ञया नंदीश्वरद्वीपयात्रायै प्रा-
स्थितातां, तत्पतिः पंचशैलद्वीपनायको विद्युन्माद्रीनामा तदानीं मार्गे च्युतः, ततस्तस्य पत्न्यौ ते
हासाप्रहासानाम्न्यौ दध्यतुरथास्मान्यां कोऽपि पुमांस्तादृग्व्युद्ग्राह्यो यादृगस्माकं पतिर्भवेत्, तत-
स्ताभ्यां स्वेह्यया प्रयांतीभ्यां चंपापुर्यां पंचशतैः पत्नीनां सह क्रीम्न् स कुमारनंदी स्वर्णकारोऽदृश्य-
त. ततस्ते पत्नीह्यया व्युद्ग्राहार्थं तत्समीपेऽवातरतां, कुमारनंद्यपि ते दृष्ट्वा प्रोचे, के युवां? किमर्थं
चागते? ते प्रोचतुर्देव्यावावां हासाप्रहासानाम्न्यौ जवदर्थं समागते, ते पश्यन् कुमारनंदी मोहमा-
प, काममोहितश्च स जोगार्थं प्रार्थयांचक्रे, ते ऊचतुस्त्वं पंचशैले द्वीपे समागच्छे, तत्रावयोः संयो-
गो भावीत्युक्त्वा ते तूत्पतिते, स्वर्णकारो भूभुजे स्वर्णं दत्वेति पटहोद्घोषणामकारयत्, यो मां पं-
चशैले द्वीपे नेता स द्रव्यकोटिं लप्स्यते, एकेन निर्यामकस्थविरेण स पटहो धृतः, कोटिधनं चा-
ददे, तद्धनं पुत्रेभ्यो दत्वा यानयात्रं सज्जीकृत्य जोजनादिसामग्रीं गृहीत्वा कुमारनंदिना सार्धं स
स्थविरो यानारूढोऽध्विवर्त्मनि दूरदेशे गत्वा कुमारनंदिनमित्यूचे, नो कुमारनंदिन्! पश्यसि त्वं

धर्म-
मंजूषा
१४३

किंचित्सन्मुखं? तेनोक्तं कंचिद्बृद्धं पश्यामि, नाविकेनोक्तमब्धिकूले शैलपादजातोऽयं वटो दृश्यते, यदास्याधो यानपात्रं याति, तदास्य शाखायां त्वं विलगेः, तत्र चारंडपक्षिणो निशायां पंचशैलद्वी-
पाद्वासार्थं समेष्यति, तेषां स्थानं तत्रास्ति, तेषु सुप्तेषु त्वं तस्य पादे पटेन स्वं बध्वा दृढमुष्टिना विलगेः, पश्चात्ते त्वां पंचशैलद्वीपे नेष्यति, तव पश्यतश्चैतद्यानपात्रं महावर्ते पतित्वा विनंदयति, जर्याज्जिह्वतोऽहमविलग्नो वटे निनंदयामि, अहो जरा पुरुषं विमंथयति, यतः—

गात्रं संकुचितं गतिर्विगलिता दंताश्च नाशं गता । दृष्टिर्ब्रस्यति रूपमेव द्रसते वक्रं च ला-
लायते ॥ वाक्यं नैव करोति बांधवजनः पत्नी न शुश्रूषते । धिक्कष्टं जर्याज्जिह्वतपुरुषं पुत्रोऽप्यव-
ज्ञायते ॥ १ ॥ स्वर्णकृत्या चक्रे, पक्षिपादे च विलग्नः, पक्षिणा तत्र निन्ये, पंचशैले गतः कुमा-
रनंदी हासाप्रहासाभ्यां दृष्टः, तेनापि ते दृष्टे, जोगार्थं प्रार्थिते च, ताभ्यां प्रोचेऽनेनांगेनावयोः सं-
गमो न भवति, किंत्वग्निप्रवेशादिना कृतनिदानेन पंचशैलाधिपत्वं लभ्यते, तेन चिंतितमय किं
कश्चिन्ने? ह्यमपि गतं. एवं स्वर्णकारं चिंतामग्नं दृष्ट्वा ताभ्यां पाणिपुटे कृत्वा स चंपोद्याने विमु-
क्तः, स स्वर्णकारो लोकेनोपलक्षितः, पृष्ठं च त्वं कुत्र गतोऽहः? तत्र गत्वा च त्वया किं कृतं? त-

धर्म-
मंजूषा
१४४

दा तेन स्वर्णकारेणामूलचूलतः स वृत्तांतः कथितः, परं देवमायया मोहितः स्वर्णकारः कुत्रापि र-
तिं न प्राप्नोति. यतः—संमोहयंति मदयंति विम्वयंति । निर्भर्त्सयंति रमयंति विषादयंति ॥ ए-
ताः प्रविश्य सदयं हृदयं नराणां । किं नाम वामनयना न समाचरंति ॥ १ ॥ हासाप्रहासास्त्रेहमो-
हितो विस्मृतस्वग्रहस्त्रेहोऽसावमिसाधनं प्रारेजे. नागिलमित्रेण स एवं प्रबोधितो नो महाभाग !
दुःप्रापं मानुष्यं जन्म तुल्यभोगफलार्जनकृते मा मुधा हारय ? कापुरुषोचितं तव न युक्तं, को रत्नं
दत्त्वा वराट्किं क्रीणाति ? यदि तव जोगेह्वा वर्तते तर्हि जैनधर्मे रतो भव ? जगवद्दीक्षां चांगीकु-
रु ? येन हासाप्रहासादिभ्योऽप्यधिका देवस्त्रिय ऋषयश्च ते जविष्यंति, यो धर्मश्च जवांतरे मोक्ष-
सौख्यप्रदोऽपि भविष्यति.

एवं वारंवारं नागिलमित्रेण वार्यमाणोऽपि कुमारनंदी स्वर्णकारो न विरराम, किंत्विंगिनीमर-
णं कृत्वा पंचशैलाधिपोऽभवत्. नागिलोऽपि स्वमित्रस्यापंमितमरणमालोक्य निर्वेदमापन्नः सर्वसंग-
परित्यागं कृत्वा पस्त्रिज्यामुपाददे. सम्यक्पस्त्रिज्यां पालयित्वाऽच्युते कटपे द्वाविंशतिसागरोपमायुः
स सुरोऽद्भुत. स देवस्तं सुवर्णकारसुहृदं पंचशैलाधिपमवधिज्ञानेन ददर्श. तस्मिन् समये श्रीनंदी-

धर्म-
मंजूषा
१४९

श्रयात्वायै प्रस्थितैर्देवैः सह ते हासाप्रहासे चलिते, देवानामाज्ञया च ते पुरो गातुं प्रवृत्ते. तदा पटहग्रहणे तान्यां विद्युन्माली देवः प्रवर्तितः. अहं किमेतेषां देवानां सेवकोऽस्मि? ममापि किं कश्चिन्नायकोऽस्ति? यस्याग्रेऽहं पटहं वादयामि, इत्यहंकारहंकारस्पृष्टस्यापि पूर्वकृतकर्मैव पटहस्तस्य गले व्यलगत. हस्तपादादिवदंगे सहचरि तेन गलादुत्तार्यमाणोऽपि नोत्तारयितुं शेके. तदानीं हासाप्रहासाभ्यामूचे हे प्राणेश! त्वं त्रपां मा कुरु? कंठे पटहं स्थापय? इह जन्मिनामिदमेव फलमिदमेव च कर्म, कुलोचितं कुर्वतां काचिद्वज्रा नास्ति, त्वमपि मा लज्जास्व? ततो हासाप्रहासान्यां मार्गे गायंतीभ्यां समन्वितो विद्युन्मालीदेवो गले पटहं धृत्वा पटहं वादयन् त्रिदिवौकसां पुरश्चाल. स देवो यात्रायां संगतो हासाप्रहासापतिं विद्युन्मालिनं निजं पूर्वजवमित्तमवधिना दर्श. नागिलदेवेन विद्युन्माली देवो नाषितः, नो नष्ट! जानासि त्वं मां? तं ह्युतिद्योतितदिङ्मुखमग्निवज्जानुमंतमिव तेजसा दीप्यमानं समालोक्य स जगौ नो तेजस्विन्नाहं जाने त्वं कोऽसि? तेनोक्तं नो पाटहिक! त्वं किं मां नोपलक्षयसि? इत्युक्त्वा स नागिलश्रावकरूपं कृत्वा हासाप्रहासारमणंप्रत्यबोधयत्, हे सखे! मयोक्तमर्हद्दर्ममनाश्रयन्नस्मृत्युं च कृत्वा त्वमनयोः पतिर्जा-

धर्म- तः, अहं तु जिनधर्मेऽस्तुदैव जैनीं प्रव्रज्यां लात्वा सम्यगाराधनापरो मृत्वाच्युतदेवल्लोके महामह-
 मंजूषा र्ष्टिको देवो जातः, सोऽहं देवोऽस्मि. तत् श्रुत्वा पंचशैलेश्वरः सुरो नागिलसुरेश्वरमेवमवदत्, नो
 १४६ मित्र ! किमथाहं करोमि ? नागिलदेवेनोक्तं गार्हस्थ्ये चित्रशालायां कायोत्सर्गस्थितस्य श्रीमहा-
 वीरस्य मूर्तिं त्वं कारय ? अर्हत्प्रतिमायां कारितायां च तवान्यस्मिन् जन्मनि महाफलं बोधिवीजमु-
 त्पत्स्यते. यतः—

रागद्वेषमोहजितां । प्रतिमां श्रीमदर्हतां ॥ यः कारयेत्तस्य हि स्या—छर्मः स्वर्गापवर्गदः ॥१॥
 जिनार्चाकारकाणां न । कुजन्म कुगतिर्न च ॥ न दारिद्र्यं न दौर्भाग्यं । न चान्यदपि कुत्सितं ॥
 ॥ २ ॥ विद्युन्माली देवस्तस्याङ्गामुरीकृत्य क्षत्रियकुम्भग्रामे श्रीवीरजिनं प्रतिमास्थमपश्यत्. ततः स
 देवो महाहिमवति पर्वते गत्वा गोशीर्षचंदनं ऋत्वा यथादृष्टं तन्मूर्तिं सालंकारां चकार. जात्यचंद-
 नदारुणिः स्वयं घटितामेकां पेट्रीं कृत्वा विद्युन्माली देवस्तां प्रतिमां कपिलकेवल्लिपार्श्वे प्रतिष्ठाप्य
 निधानमिव तस्यां चिक्षेप. तदानीं पयोराशौ कस्यचित्सांयात्रिकस्य पोतस्योत्पातयोगतो भ्रमतः ष-
 एमासी गता, विद्युन्माली देवश्च तं ददर्श. ततस्तमुत्पातं संहृत्य सांयात्रिकाय तं प्रतिमागर्ज्जं समुद्र-

धर्म-
मंजूषा
१४७

कर्मर्पयित्वैवमुवाच, अथ तव निरुपद्रवं सुखं जातं, त्वं सिंधुसोवीरदेशे वीतभयपत्तने चतुष्पथे स्थित्वा घोषणामिमां कुर्वीथाः, इमां देवाधिदेवप्रतिमां गृह्यतां गृह्यतामिति. ततः स सांयात्रिकः प्रतिमाप्रज्ञावतो नदीमिव नदीनाथं समुत्तीर्य तटमासदत्. स सांयात्रिकः सिंधुसोवीरदेशे वीतजये पुरे गत्वा चतुःपथे स्थित्वा तथैवोद्घोषणां चक्रे. तामुद्घोषणां श्रुत्वानेके ब्राह्मणास्तापसाश्च समागताः, तथोदायिनृपोऽपि तत्रागात्. ते विष्णुजक्ताद्या लोकाः स्वेष्टदेवान् स्मृत्वा स्मृत्वा उद्घाटयन्ति, परं दिव्यानुज्ञावतः सा पेय नोदघटति. ततो राज्ञा कुठारेणापि स्फोट्यमाना लोहनिर्मितेव नास्फुटत्. एवं दिनमुखादारभ्य मध्याह्नं यावदुद्घाटिता, तथापि सा पेय नोदघटत्. राज्ञो जोजनातिक्रमं ज्ञात्वा प्रभावती राज्ञी पतिजक्ता दासीं संप्रेष्य जोजनाय राजानमाह्वयत्. राज्ञापि यथास्थिते प्रोक्ते प्रज्ञावती तत्रागात्. देवाधिदेवो जगवान् परमेश्वरो जिनोऽर्हन्, न त्वन्ये ब्रह्मादय इति ज्ञात्वा स्नानं कृत्वा निर्मलधौतिकान् परिधाय चंदनादिजिस्तत्संपुटमजिषिच्य पुष्पांजलिक्षेपपूर्वं प्रभावती प्रणम्योचे, यथा—गतरागद्वेषमोहः । प्रातिहार्याष्टकावृतः ॥ देवाधिदेवः सर्वज्ञो—ऽर्हन् देयाद्दर्शनं मम ॥ १ ॥ इति प्रज्ञावत्योक्ते स प्रतिमास्थानसंपुटः स्वयमेवोद्घटितः प्रगे कमलकोशवत्, तन्मध्ये-

धर्म-

मंजूषा

१४८

ऽस्नानमाद्यां सर्वांगसंपूर्णां देवनिर्मितां गोशीर्षचंदनमयीं सर्वालंकारसंपूर्णां कायोत्सर्गस्थां जिनप्रतिमां प्रज्ञावती मुदैक्षत. ततः प्रज्ञावती राज्ञी सम्यक्त्वपूतात्मा तां प्रतिमां पूजयित्वास्तवीदिति, यथा—सोमदर्शन सर्वज्ञा—ऽपुनर्जव जगज्जुरो ॥ अर्हन् जव्यजनानंद । विश्वचिंतामणे जय ॥१॥ इत्यादिश्लोकैः स्तुत्वा सा तं सांयात्रिकं सत्कृत्य बंधुवच्च सन्मान्य विसर्जयामास. अथ सा प्रज्ञावती तां प्रतिमामंतःपुरे नीत्वा चैत्यगृहं कारयित्वा तत्र च तां प्रतिमां न्यस्य स्नानपूर्वं त्रिसंध्यं पूजयामास. तां प्रतिमां पूजयित्वा प्रज्ञावती तदग्रे गीतनृत्यादि प्रचक्रे, प्रज्ञावतीप्रेमानुविष्टो राजा च वीणामवादयत्.

एवं काले यात्येकस्मिन् समये जिनपूजाकरणानंतरं कृतश्रृंगारा प्रज्ञावती देवी प्रीता जिनपुरतो लास्यतांडवपूर्वकं ननर्त, राजा च तत्प्रेमानुविष्टो वीणामवादयत्. तदा महीपतिः प्रज्ञावत्या नृत्यंत्याः क्षणाद्विरो न ददर्श, किंतु नृत्यंतं तत्कबंधं ददर्शाजिकबंधवत्. अरिष्टदर्शनात् कुजितो महीपतिः, तेन तत्कराद्बीणागलत्, तदानीं तालच्युता राज्ञी कुपितावदत्, हे प्राणेश ! तव कराद्बीणा कथं गलिता ? सत्यमाख्याहि ? स्त्रीकदाग्रहो बलवान्, वारंवारं पृष्टो महीपालः सत्यमाख्यत्, हे

धर्म-
मंजूषा
१४९

प्रिये ! तव नृत्यंत्या मया तव कबंधं दृष्टं, तेन व्यग्रत्वान्मम कराद्वीणा गल्लिता. राश्यूचे हे प्राणेश ! अनेन दुर्निमित्तेन ममायुरल्पमेव ज्ञायते. पुनरन्यदा कृतस्नानविलेपनांगरागा प्रजावती देवार्चाहाणि श्वेतानि वासांसि दास्या हस्तेनानाययत्. दास्या समानीतानि श्वेतवासांसि, परं ज्ञाव्यनिष्ठवशात्तानि राक्षी रक्तान्युदैक्षत. ततः कोपावेशवशाद्वाङ्मी तामादर्शेन जघान, सा तु मर्मणि हतत्वान्मृता, मृत्योर्विषमा गतिः. ततस्तानि वस्त्राणि प्रजावती श्वेतान्येव ददर्श. ततः सैवमर्चिंतयत्, धिग्मम जीवितेन, मया व्रतं खंभितं, अन्यस्यापि पंचेंद्रियस्य वधो नरककारणं, किं पुनः स्त्रीविघातः ? अनेन दुर्निमित्तेन ममायुरल्पमेवास्ति, अतो मे व्रतमेव श्रेय इति विचिंत्य सा राज्ञे जगौ, हे नाथ ! ममानुजानीहि ? तवाङ्ग्याहं दीक्षामंगीकरोमि, यतस्त्वं माममौलिमद्राक्षीः, अहमपि वस्त्रवर्णपरावर्तमडाक्षं, ततो ममायुरल्पमेव संज्ञायते, अतः प्रसन्नो भूत्वा प्रव्रज्याग्रहणे ममांतरायं मा कृथाः.

एवमुक्तो वसुधाधवस्तदाग्रहं मत्वेत्युवाच, हे देवि ! देवत्वमाप्तया त्वयाहं सम्यग्धर्मो बोधनीयः, मत्कृतोऽपराधस्त्वया सोढव्यः. ततः सा सर्वविरतिरूपं सम्यक् चारित्रं प्रपद्यानशनं कृत्वा सम्यगाराध-

धर्म-
मंजूषा
१५०

नां विधाय विपद्य प्रथमे कट्ये महर्द्धिको देवोऽनृत. अथ तामंतःपुरचैत्यगां देवाधिदेवप्रतिमां दे-
वदत्ताख्या कुब्जिका दास्यपूजयत्. प्रभावतीदेवेन बोध्यमानोऽप्युदायनो राट् नाबुध्यत, ततस्तेना-
वधिज्ञानेन ज्ञात्वायमुपायो व्यधीयत, यथा—तापसीनृप्य सोऽन्येष्टु—रुदायननृपंप्रति ॥ दिव्या-
मृतफलापूर्ण—पात्रपाणिरुपाययौ ॥ १ ॥ तानि फलानि भुक्त्वा सोऽवर्णयत्, अहो! ईदृशानि
स्वादुफलानि काप्यदृष्टपूर्वाण्यश्रुतपूर्वाणि अस्वादितपूर्वाणीति. एवं तैः फलैर्मोहितो महीपालस्तं
मुनिमपृष्ठत्, ओ मुने! केदृशानि फलानि संति? मह्यं तत्स्थानं दर्शय? तपस्व्यूचे हे राजन्नस्य
पुरस्य नातिदूरे ईदृग्फलजन्मभूर्दृष्टिविश्रामो ममाश्रमो वर्तते, राज्ञोक्तं मुने! तमाश्रमं मम दर्श-
य? मुनिनोक्तं मया सहैहि? दर्शयामि तमाश्रमं, देवो राजानमेकाकिनं कृत्वा किञ्चिद्गत्वा तादृग्फ-
लमनोरममनेकतापसाकीर्णं नन्दनोपममुद्यानं विचक्रे, तमाश्रमं दृष्ट्वा मोहितो राजा एते मम गुर-
वोऽहमेतेषां चक्तोऽतोऽहं फलजङ्गणेष्वां पूरयिष्ये, इति चिंतयित्वा फलादानहेतवे राजा कपिवह-
धावे, तावता क्रोधारुणलोचनास्तापसाः करे दंभं धृत्वा राजानं कुट्टयामासुः, तैः कुञ्चमानो राजा
तस्करवत्पलायिष्ट, पलायमानो राजाग्रे साधूनवस्थितानपश्यत्, राजा तेषां शरणं प्रपेदे, तैः साधु-

धर्म-

मंजूषा

१५१

जिः स्वांतिके निवेश्याश्वासितो नृपतिः स्वस्थीनृतश्चितयति, अहो ! आजन्मक्रूरकर्मजिस्तापसैर्वचितोऽस्मि. ततस्ते तापसा राजानं साधुसमीपे समुपविष्टं दृष्ट्वा प्रणष्टाः, स्वस्थचित्तो राजा गुर्वतिके धर्मं शृणोति, यथा—

देवोऽष्टादशजिर्दोषै—मुक्तो धर्मो दयान्वितः ॥ गुरुश्च ब्रह्मचार्येव । निरारंजपरिग्रहः ॥ १ ॥
 इत्याद्युपदेशेन पार्थिवः प्रत्यबुध्यत, तस्य राज्ञो हृदि जिनधर्मं उत्कीर्णं श्व स्थिरोऽनृत. एवं पार्थिवं जिनधर्मे संस्थाप्य प्रजावतीदेवः प्रत्यक्षीबन्नुव, राजानं देवतत्वगुरुतत्वधर्मतत्वाधिवासितं कृत्वापदि स्मर्तव्योऽहमिति कथयित्वा देवः स्वस्थानं गतः, तत्प्रभृति सम्यक्त्वाधिवासितो राट् सम्यग्जिनधर्म-
 माराधयामास. इतश्च गांधारदेशजन्मी गांधारो नाम श्रावको विद्याबलेन शाश्वतीरह्यप्रतिमां विवं-
 दिषुर्वैताढ्येऽगात्, तत्र वैताढ्यमृत्ले गत्वा तस्थौ, त्रिजिरुपवासैस्तुष्टा शासनसुरी तदीप्सितमपूरयत्.
 तं कृतकृत्यं शासनसुरी समुत्पाद्य वैताढ्यतलेऽमुंचत्, तस्मै गांधारश्रावकाय शासनसुरी कामदमष्टो-
 त्तरं गुटिकाशतं ददौ, एकां गुटिकां वदने क्षिप्त्वा स दध्यावहं देवाधिदेवप्रतिमां वंदितुं वीतजये
 पत्तने यामि, मां तत्र पत्तने प्रापय ? इति चिंतितमात्रेण स श्राद्धो देवतया देवप्रतिमांतिके नीतः,

धर्म-

मंजूषा

१५२

गांधारश्रावको विधिवत्तां प्रतिमां संपूज्य तत्र सुखेनास्थात्, तत्र सुखेन तस्थुषस्तस्य गांधारश्रावकः स्यान्न्यदा शरीरं सामयं बद्धव, देवदत्ता कुब्जिकैष मे धर्मबंधुरिति विचिंत्य तं प्रतिजजागार, गांधारोऽपि सज्जीकृतः सुधीर्महाश्रावकः स्वमासन्नमवसानं विंदन् कुब्जायै ताः पूर्वोक्ताः कामितप्रदा गुलिकाः प्रादात्, स्वयं च प्रव्रज्यामाददे, सा कुब्जिनी रूपार्थिन्येकां गुलिकां मुखे क्षिप्त्वा क्षणेन सुवर्णवर्णा दिव्याकारधारिणी बद्धव, अतो राज्ञा लोकेनापि च तस्याः सुवर्णगुलिकेति नाम दत्तं, तथा चिंतितं रूपेण किं? यदि मम सदृग्भर्ता नास्ति, अयं तु नृपतिर्मम पितेव, अतोऽन्यो मम पतिः प्राणप्रियश्चंद्रप्रद्योतोऽस्तीति कथयित्वा द्वितीयां गुलिकां मुखे क्षिप्त्वा तद्रूपं चिंतयंत्यास्ते, तावता गुलिकाधिष्ठायिका देवी चंद्रप्रद्योताग्रे तद्रूपं वर्णयामास, चंद्रप्रद्योतोऽपि कुब्जिकारूपमोहितः कुब्जिकायाः प्रार्थनाकृते दूतमादिशत्, दूतोऽपि तत्र गत्वा तां कामार्थमर्थयांचक्रे, सा दूतंप्रत्याह गो दूत! प्रथमं मम प्रद्योतं दर्शय? दर्शनानंतरमुजयोः सर्वं समीहितं भविष्यति, सोऽपि गत्वा सर्वं तथैवाख्यत्, तदैवैरावतारूढो वासवैवानिलवेगगजसमारूढो निरुि प्रद्योतो वीतजयपत्तनं समाययौ, वने च द्वयोः संयोगो मिलितः, प्रद्योतस्य सा रुचिता, तस्याः प्रद्योतोऽपि च रुचितः.

धर्म-

मंजूषा

१५३

एवमन्योन्यमुजावपि मिलितौ, चंडप्रद्योतेनोक्तं हे प्रिये ! त्वं मत्पुरीमेहि? यथावयोः संगो जवति, तदानीं सा कुब्जिकावोचत्, हे नाथ ! यां देवाधिदेवप्रतिमां विनाहं न जीवामि तां मुक्त्वाहं क-
चिन्न यामि, अतोऽमुष्याः प्रतिमायाः प्रतिकृतिस्त्वया कृत्वा समानेतव्या, यथा तामिह मुक्त्वैषा स-
हैव नीयते, अवंतीपार्थिवस्तत्प्रतिमारूपं निरूप्य तां रजनीं तथा सह रंत्वा रजन्यंते पुनः स्वस्थानं
ययौ, प्रद्योतः क्षेमेणावंत्यां समागत्य यथादृष्टां देवाधिदेवप्रतिमां जात्यश्रीखंडदारुमयीं तामकारयत्,
प्रद्योतो मंत्रिणः प्रत्यूचे, हे मंत्रिमुख्या इयं मया चंदनमयी देवाधिदेवप्रतिमा कारिता, परमिमां
कः प्रतिष्ठास्यति ? मंत्रिणः प्रोचुः स्वामिन्निहास्मिन्नगरे कपिलनामा केवली स्वयंबुद्धः श्वेतांबरो मु-
निपंचशतयुतः सांप्रतं समागतोऽस्ति, तव पुण्योदयेन च स एनां प्रतिमां प्रतिष्ठास्यति. ततोऽवंति-
नाथेन प्रार्थितः कपिलो मुनिः प्रतिमाशिरसि मंत्रपूतचूर्णान्यक्षिपत्, तां प्रतिमां च प्रत्यष्टात्, त-
तश्चर्चयित्वा तां प्रतिमां दोर्भ्यां चोद्धृत्य पार्थिवोऽवंतीशोऽनिलवेगस्य करिणः स्कंधे सुखासनस्थः
स्वकीयोत्संगेऽधारयत्, ततः सोऽवंतिनाथः करिराजसमारूढो वीतजये शीघ्रमागत्य तां प्रतिमां दास्यै
समर्पयत्, सा सुवर्णगुलिका तां नवीनां प्रतिमां गृह्णैत्ये न्यस्य पुरातनीं प्रतिमां समादाय समा-

धर्म-

मंजूषा

१५४

गता. ततो राजा दासीं सुवर्णगुलिकामनिलगिरिगजस्कंधे समारोप्य स्वयं च गजस्कंधमारुह्य दु-
तमवंतीं प्राप.

इतश्च वीतजयपत्तने नित्यकर्मरत उदायनः प्रातर्देवतालयं ययौ, देवगृहे गत्वा यावता प्रति-
मां नत्वा स्तुत्वा च सन्मुखं विलोकयति तावता तां प्रतिमां स म्लानमाख्यां पश्यति. तथा दृष्ट्वा-
दायनश्चितयति नूनमियं प्रतिमा काप्यन्या, सा न जवति म्लानमाख्यात्, तस्यां तु पुष्पाण्यारो-
पितान्यपरेऽह्नि तत्कालोत्तीर्णानीव दृश्यंते. एतानि च सांप्रतं म्लानानि दृश्यंते, पुनः स्तंजलमा-
पांचालिकेव सा सुवर्णगुलिका देवदत्तापरनाम्नी या दास्यासीत् सापि न दृश्यते, निदावे मरुवारीव
करिणां मदश्च निष्टो दृश्यते, तन्नूनमनिलवेगेनेह चन्द्रप्रद्योतः समागादिति ज्ञायते, सदेवदत्तां तां
प्रतिमां च गृहीत्वा चौरवद्गतः, यतोऽसौ कामांशः, काममोहितः पुमांश्च किमकार्यं न करोति? य-
तः—विकलयति कलाकुशलं । हसति शुचिं पंक्तिं विम्वयति ॥ अधरयति धीरपुरुषं । क्षणेन
मकरध्वजो देवः ॥ १ ॥ लोकेशकेशवशिवत्रिदिवप्रदृणां । चूमामणिः प्रणयिनी प्रथते यदाज्ञा ॥
निःशेषविश्वविजयी विषमेषुरेषु । कं नावधीरयति धीरमपि प्रवीरं ॥ २ ॥ ततः प्रद्योतोपरि कुपित

धर्म-
मंजूषा
११५

उदायनो जयन्तं नामिव प्रयाणं नामवा दयत्, बद्धमुकुटा दश राजानो तमन्वयुः, रुद्रा इव एकाद-
शापि ते राजानो महौजसावंतीं प्रति चेदुः, मार्गे संचरन् सैन्यं यावन्मरुस्थव्यां समागतं, तावदुष्ण-
कालः समायातः, तस्मिन् समये जलाभावे तृषाक्रांता लोका भूमौ द्रुतंति, परस्परमास्फलन्ति, तां-
स्तृषाक्रांतान् लोकानां लोक्योदायनो राजा प्रजावतीदेवं सस्मार, स्मृतमात्रोपस्थितेन तेन देवेन
वारिपूर्णस्त्रियस्तटाकाः कृताः, तत्पयः पायं पायं तत्कटकं सुस्थितमवृत्, यतोऽन्नेन विना जीव्येत,
परं जीवनीयं विना तु क्षणमेकं न जीव्यते, ततः प्रजावतीदेवो राज्ञः साहाय्यं कृत्वा स्वमालयं ज-
गाम, क्रमेण राजोदायन उज्जयिनीं पुरीं प्राप, ततस्तयोर्द्वयोः सैन्ययोर्मिथः संगरोऽवृत्, तस्मिन्
संगरे द्वयोः सैन्ययोः सैनिका निधनं गताः, ततश्चंडतेजसा चंद्रप्रद्योतेनोक्तं नो उदायन ! व्याव-
योर्वैरं वर्तते, तर्ह्यावयोः संग्रामो नवतु, किमन्यैर्लोकैर्निधनं नीतैः ? उदायनेनोक्तमेवं नवतु, प्र-
द्योतेनोक्तं स्थे स्थित्वा प्रहर्तव्यं. ततः प्रजाते प्रद्योतोऽनिद्वेगेभं सज्जीकृत्य तदारूढः संगरे समा-
गात्, उदायनश्च रथारूढ एव समागात्, गजस्थं प्रद्योतं दृष्ट्वा चेत्युवाच, हे पाप्मन्नसत्यसंधत्वात्त्वं
नष्टोऽसि, त्वं न नवसीत्युक्त्वा मंडलिकया वेगेन स्वं रथं भ्रामयन् दोष्मानुदायनः शूचिमुखैः शि-

धर्म-

मंजूषा

१९६

लीमुखैर्धनुर्धरधुरंधरोऽनिलवेगस्य विष्वक्पादतलानि विव्याध, अनिलवेगगजेंद्रस्य चत्वारोऽपि पादा बाणैः संभृताः, ततश्चलितुमशक्तो द्विपः पृथिव्यां पपात, उदायनेन प्रद्योतः कुंजरात्पातयित्वा हस्तेन धृत्वा बद्धः, निजयशोराशिखि प्रद्योतस्य ललाटपट्टे मम दासीपतिरित्यक्षरावलीं लिखेत्, उदायनस्तस्यलोहशलाकया तमंकितं निजदासमिव कृत्वा गुप्तिगृहेऽक्षिपत्, ततो दिव्यं प्रतिमारत्नं समानेतुं स प्रद्योतस्य गृहजिनालये गतः, तां प्रतिमां नत्वा पूजयित्वा स्तोत्रेण च स्तुत्वोपादातुमुपाव्रंस्त, परं सा प्रतिमा ततः स्थानाद्भिस्विन्न चचाल, पुनर्देवाधिदेवप्रतिमामर्चयित्वा स श्रुत्वाच, हे नाथ! मम किं ज्ञायं नास्ति? किं कोऽपि मयापराधः कृतो विद्यते यत्परमेश्वर! त्वं मया सह नैषि, तदानीं प्रतिमाया अधिष्ठायको देवोऽप्युवाच, हे महाजाग! त्वं माशोचोः, यद्दीतजयपत्तनं पांशुवृष्ट्या स्थलं ज्ञावि, तत्कारणान्नाहं तत्र समेष्यामि, हे महाजाग! त्वं निवर्तय? तं देवतादेशमासाद्योदायनोऽवंतीदेशान्वयवर्तत, मार्गस्यांतराले प्रयाणवारिणी प्रावृष्टवद्भव, राजा तत्रैव शिबिरं न्यधात्, राजानो यत्र तिष्ठन्ति तत्रैव नगरं, दश राजानो धूलिवप्रे कृत्वोदायननृपं परितः परिवेष्ट्य तस्थुः, तेन कारणेन तत्र दशपुरं नाम नगरं जातं, उदायनः प्रद्योतं जोजनादिनात्मानमिव बहु-

धर्म-

मंजूषा

१९७

मेने, ईदृशः क्षत्रधर्मो वर्तते.

अन्यदा पर्युषणापर्वणि उदायने पौषधिके सूदः प्रद्योतमपृष्ठत्, किमद्य नृप नोदयसे? तत् श्रुत्वावंतीनाथो क्षोभादिदमचिंतयत्, अहो मम कदापि न पृष्ठं, अद्य च स नोजनेष्ठां पृष्ठति, तद् किंचित्कारणमिति मत्वा प्रद्योतः सूपकारमपृष्ठत्, नो सूपकृत्! त्वया मम कदापि न पृष्ठं, अद्य पृष्ठं तत्किं कारणं? सूदोऽप्युवाच हे राजन्! अद्य पर्युषणोत्सवः, अद्य सांतःपुरपरिवारो मम स्वाम्युपोषितोऽस्ति, सदा तु राजार्थं रसवती क्रियते, तथा रसवत्या च त्वं नोजितोऽसि, अधुना तु त्वदर्थं तां रसवतीं कर्षयामीति पृष्ठामि. प्रद्योतः सूदं स्माह, नो सूद! त्वया वरं कृतं यत्पर्युषणादिनं ज्ञापितं, ममाप्युपवासोऽद्यास्तु, यतो मम पितरौ श्रावकौ बद्धवतुः. सूदोऽपि तत्प्रद्योतस्य ज्ञापितमुदायनायाच्यत्, उदायनोऽप्येवमचिंतयत्, अयं यादृशस्तादृशो वा भवतु, परमस्मिन् कारागारनिवासिनि मम पर्युषणा साध्वी न स्यात्. एवमवधार्य प्रद्योतं कारागारान्मुक्त्वा क्षमयामास, क्षमयित्वा च तस्य जालांकगोपनं स्वर्णरत्नमणिपट्टबंधेन विदधे. तदादि वैज्रवसूचकः पट्टबंधो राज्ञां जातः, पूर्वं किरीटमेवाभूत् तेषां मौलिमंमनं. उदायनो राट् प्रद्योतायावंतिदेशं ददौ. वर्षासत्रे व्य-

धर्म-

मंजूषा

१५८

तिक्रांते उदायनो वीतभयं ययौ. दशजिर्वहमुकुटै राजजिर्वासितं पुरं दशपुरं नाम नगरं पृथिव्यां प्रथितं जातं. वीतजयप्रतिमायै विशुद्धीः प्रद्योतो नृपतिर्दशपुरं दत्वा स्वयमवतिपुरीमगात्. उदायनो राट् विद्युन्मालिकृतायै प्रतिमायै द्वादशग्रामसहस्रान् पूजार्थं प्रददौ.

अत्रांतरे वीतजयस्थितमुदायनं प्रभावतीदेवः स्नेहेन प्रत्यबोधयत्, हे राजन्निह जीवतः स्वामिनो या प्रतिमा नूतना कपिलकेवल्लिना श्वेतांबरेण प्रतिष्ठितास्ति सापि त्वया पुरातनीव प्रभावती ज्ञेया तथैव पूजनीया च. समये च त्वया महाफला सर्वविरतिरपि ग्राह्या, उदायनोऽपि राट् देवतावचनं प्रतिपेदे. ततः स देवः स्वस्थानं गतः. उदायनस्तद्दिनादारभ्य विशेषाधर्मपरायणो जातः. अन्यदा स्वपौषधागारे स पादिकमहोरात्रिकं पौषधं जग्राह. तत्र राज्ञो धर्मजागरिकायां शुभध्यानेन तस्थुष ईदृगध्यवसायोऽनूत्, ते नगरग्रामादयो धन्या ये श्रीवीरेण स्वचरणरेणुजिः पवित्रिताः, ते राजाप्रजादयो धन्या यैस्तन्मुखाधर्मोऽश्रावि, तथा तत्पादपद्मसान्निध्याद् गृहिधर्मं द्वादशधा शिश्रियुः. पृथिव्यां ते श्लाघ्यास्ते वंदनीयाश्च ये स्वाम्यंतिके जावतः सर्वविरतिं प्रपेदिरे. यदि स्वामी श्रीवीरो विहारेण विचरन्निह वीतजयपत्तनं पुनाति तर्हि तत्पादमूले प्रव्रज्यामादाय संसारपारं

धर्म-

मंजूषा

१९९

प्राप्नोमि. श्रीवीरो जगवांस्तन्मनोगतं ज्ञावं ज्ञात्वा चंपापुर्याः प्रचलितः, क्रमेण महीं पावयन् वीत-
 भयपत्तने समागात्. जगवंतं समागतं ज्ञात्वोद्यानपालकेन विज्ञप्तो राजा, तस्य वर्धापनिकां दत्वा
 स वंदनाय निर्गतः, स्वामिनं वंदित्वा च पुरो निषण्णः. स्वामी श्रीवीरो गंभीरमधुरगिरा वैराग्योत्पा-
 दिनीं देशनां विदधे. राजा तां देशनां श्रुत्वा स्वामिनं नत्वा गृहे गतवान्, मनसि चैवं चिंतयामा-
 स, अहो यद्यहमजीवये सूनवे राज्यं दद्यां तन्मयैष संसारनाटके नटः कृतो भवेत्, यतो नीतिवि-
 दो वदंति नस्कांतं राज्यमिति. तत्सूनवे राज्यमहं न ददामीति मत्वा स केशिनि जागिनेये राज्य-
 श्रियं संक्रमयामास निशि सूर्यस्तेजः पावक इव. जीवंतस्वामिदेवाय पूजानिमित्तं ग्रामाकरपुरादि-
 कं नृरि धनं च स शासनेन ददौ. ततः केशिनेरेंद्रेण कृतनिष्क्रमणोत्सव उदायनः पश्चिज्यामुपा-
 त्तवान्. स व्रतदिनादारभ्य षष्ठाष्टमादिमहातपोभिः स्वात्मानमशोषयत्.

एकदोदायनमुनेः पृथिव्यां विहरतो महाव्याधिरुत्पन्नोऽकालापथ्यजोजनैः स मुनिर्वैद्येन दृष्टः,
 कथितश्च ज्ञो मुने त्वं देहे निस्पृहोऽपि मोक्षसाधनं देहं दधिजिह्वाणेन रक्ष? तत् श्रुत्वा स मुनि-
 र्दध्यर्थं गोष्ठे विचरति, यतस्तत्र दोषविवर्जिता दधिजिह्वा सुलजा जवति. अन्यदा स उदायनराज-

धर्म-
मंजूषा
१६०

पिर्वीतजयं पत्तनं गतः. तं महामुनिं समागतं ज्ञात्वा केस्यमात्यैर्ज्ञेयं ज्ञो राजेन्द्र ! एष तव मा-
तुलस्तपसा निर्विषो राज्यं त्यक्त्वा पश्चात्तापेनेह समागतः, स तव राज्यं ग्रहीष्यति, त्वमस्य विश्वा-
सं मा कर्षीः. केशिनोक्तं राज्यमस्यैवास्ति, अनेन दत्तं, एष एव राज्यं गृह्णातु, अत्र मम किमपि
नास्ति. तत् श्रुत्वा मंत्रिणः प्रोचुः, हे राजन् राज्यं तु पुण्येन लभ्यते, तर्हि लब्धं कथं दीयते ? तै-
र्वचनैर्मुदितो राजा केशी उदायने ज्ञत्तिं त्यक्त्वा मंत्रिणं प्राहाथ किं कार्यं ? मंत्रिणः प्रोचुः स्वा-
मिन्नस्य मुनेर्विषं देयं. ततो मंत्रिणा प्रेरितः केशी राट् मातुलमुनये एकया पशुपालिकया सविषं
दधि दापयामास, अहो परप्रेर्यस्य का मतिः ? दध्यंतर्गतं विषं देवता जहार. उवाच च ज्ञो मुने !
सविषं दधि मा भुङ्क्व ? दधिस्पृहां च मा कृथाः ? मुनिना दधिजक्ष्णं पश्चित्तं, रोगो वर्धितः, रोग-
निग्रहणार्थं मुनिः पुनर्दधि जग्राह. सा देवतैव त्रीन् वारान् विषापहारं चकार. अन्यदा देवताप्र-
सादेनोदायनो मुनिः सविषं दधि खादतिस्म. ततो विषवीचिज्जिरात्मनः शरीरं व्याप्तं ज्ञात्वा मह-
र्षिरनशनं प्रपेदे. समाधिना त्रिंशद्दिनान्यनशनं पालयित्वोत्पन्नकेवलज्ञानो विषद्य स शिवं गतः.
शिवं गते उदायने देवता समागत्य कोपावेशात्तन्नगरं पांशुवृष्ट्या पूरयतिस्म. तदा सा कपिलर्षि-

धर्म-

मंजूषा

१६१

प्रतिष्ठिता जीवत्स्वामिप्रतिमा निधानमिव द्रुगता बभूव. तत्रैकं कुंजकारं शय्यातरं निरागसं समुत्पा-
द्य सिनपट्यां नीत्वा तन्नाम्ना कुंजकारकृतमिति तत्र स्थानं चकार.

इतश्चोदायने गृहीतव्रते प्रज्ञावतीकुक्षिजोऽजीचिनामा नंदनश्चितयति, अहो मत्पितुः कोऽयं
विवेकः? यो मयि पुत्रे सत्यपि जगिनीवंदनाय स्वं राज्यमदात्. यदिवा मत्तातो राज्याधिकारी य-
दिहति तदेव करोति, राजानं को निवारयति? अथाहं केशिनः सेवां कथं करिष्ये? यतोऽहमुदा-
यनपुत्रः, इति पित्रापमानितः स कुणिकराट्सेवायै जगाम, यतोऽजिमानवतां पराजवे विदेशः श्रे-
यान्. अथ मातृस्वस्त्रेयेन कोणिकेन सगौरवं वीक्ष्यमाणः स तत्र सुखेनास्थात्. महाश्रावकः सोऽ-
जीचिः श्रावकधर्मं यथावदपालयत्, परमुदायने पराजवं स्मरन् वैरं न त्याज. प्राणांते पाक्षिकान-
शनेन मृत्वा तदनालोच्यासुरोत्तमोऽसौ घुवनपतिदेवो बभूव. तत्रैकपट्योपमायुः परिपात्य महावि-
देहेषूपद्याजीचिजीवः शिवं गमिष्यति. या जीवत्स्वामिप्रतिमा चंरुप्रद्योतकारिता कपिलवर्षिप्रतिष्ठिता
वीतजये पांशुपूरेण तिरोहितास्ति तस्या एवमुद्धारो जविष्यति. श्रीवीरनिर्वाणात् षोडशशतनवषष्टि-
वर्षाणि १६६९ यदा यास्यंति तदा पत्तने कुमारपालरूपालो जविष्यति, सोऽन्यदा वज्रशाखायां मु-

धर्म-

मंजूषा

१६२

निचंद्रकुलोद्भवमाचार्य हेमचंद्रं द्रक्षति, तस्य समीपे जैनं धर्मं समासाद्य स महाश्राद्धो नविष्यति, स तां प्रतिमां महाप्रयत्नेन दिव्यानुजावाच्च पांशुपूरात्कर्षयिष्यति. कुमारपालचूपाखो महामहेन तां प्रतिमां समानीय स्वगृहासन्नं स्फटिकमयं प्रासादं कारयित्वा तत्र तां संस्थाप्य प्रत्यहं स्वयं पूजयिष्यति. उदायनेन यद्ग्रामनगरादिशासनं जिनप्रतिमापूजाकृते दत्तं तत्सर्वं कुमारपालः प्रमाणीकरीष्यति. स कुमारपालो चूपाखो महाश्राद्धो देवजक्त्या गुरुजक्त्या श्रेणिकसदृशो जारते नविष्यति. इह तृणमिव त्यक्त्वा । राज्यलक्ष्मीमुदायनः ॥ श्रीवीरशासनस्यांत्यो । राजर्षिः परमोऽनवत ॥ ॥ १ ॥ श्रुत्युदायननृपकथानकं समाप्तं. अथानुकंपाजक्तिदानफलमाह—

॥ मूलम् ॥—जिणहरमंडियवसुहो । दातुं अणुकंपजक्तिदाणां ॥ तिष्ठपजावगरेहं । संपत्तो संपद्गया ॥ १३ ॥ व्याख्या—जिनगृहेण जिनप्रासादेन मंडिता शोभिता वसुधा पृथिवी येन स तथा, ' दातुंति ' दत्त्वानुकंपाजक्तिदानादि, अनुकंपया दीनदुःस्थितेभ्यो यानि दानानि तान्यनुकंपादानानि, तथा जक्तिदानानि संवेद्यो यानि दानानि तानि जक्तिदानानि, ' तिष्ठेत्ति ' तीर्थप्रजावकपुरुषाणां मध्ये रेखामद्वितीयजातं ' संपत्तोत्ति ' संप्राप्तः संप्रतिराजेति गायार्थः. ॥ १३ ॥ वि-

धर्म-

मंजूषा

१६३

स्तरार्थस्तु कथानकादवसेयः, तत्कथा चेयं—

स्वामिना स्थूलजडेण । शिष्यौ द्वावपि दीक्षितौ ॥ आर्यमहागिरिरार्य—सुहस्ती चाग्निधान-
तः ॥ १ ॥ श्रीस्थूलभद्रदीक्षितावार्यमहागिर्यार्यसुहस्तिनामानौ तौ द्वावपि यक्षार्यया बाल्यादपि मा-
त्रेव पालितौ खड्गधारोपमतीव्रव्रतधारिणौ निरस्तीचारवास्त्रिचारिणौ परीषद्भ्यो निर्भीकौ महाव्रत-
धुराधौरेयौ श्रीस्थूलजद्रस्वामिपादपद्ममधुकरौ श्रीस्थूलजडेण सांगानि दशपूर्वाणि पाठितौ महाप्रा-
ज्ञौ स्वामिना स्वपदे स्थापितौ. ततः स्थूलजद्रो महामुनिरनशनेन कालं कृत्वा देवत्वं प्रपेदे. अथ
तावार्यमहागिरिसुहस्तिनौ जविकान् प्रतिबोधयंतो धर्मदेशनां कुर्वाणौ पृथिव्यां विचरंतौ स्तः, महा-
गिरिन्यदा निजं गच्छं सुहस्तिनेऽदात्, स्वयं जिनकट्यपेन विहर्तुमेकोऽनृत, परं जिनकट्यप्युभेदात्
स गच्छनिश्रया स्थितः. एवं स आर्यमहागिरिर्जिनकट्यपार्हया वृत्त्या विजहार, आर्यसुहस्तिमूरयो ध-
र्मदेशनावारि वर्षतो वारिदा इव विचरंतः पाटलीपुत्रपत्तनं जग्मुः, तवार्यसुहस्तिर्जिर्वसुवृत्तिनामा
श्रेष्ठी प्रतिबोधितः, स जीवाजीवादिबिन्महाश्रावकोऽनृत. अथ स वसुवृत्तिः स्वान् स्वजनान् प्रत्यहं
धर्मकथानकैः प्रतिबोधयति, परं बहुलकर्मत्वात्ते स्वजनाः प्रतिबोधं न प्राप्नुवंति. ततो वसुवृत्तिश्रेष्ठी

धर्म-

मंजूषा

१६४

गुरोराख्यत्, हे जगवन् ! मत्स्वजना मया धर्मोपदेशेन भृशं प्रतिबोधिताः, परं प्रतिबोधयितुं न श-
क्यन्ते, अतस्तान् प्रतिबोधयितुं मद्गृहे पादावधार्यतां, वसुधृतिश्रेष्ठ्याग्रहेण श्रीसुहस्ती तद्गृहं य-
यौ, तत्र सुस्थानस्थितः सर्वेषां वसुभृतिस्वजनानामन्येषां च सुधातरंगिणीं धर्मदेहिनां प्रारेजे, भो
जविका एवंविधं मानुष्यमवाप्य धर्मे यत्नो विधेयः, इत्यादि यावत्कथयति तावत्तत्र देशनासन्नन्या-
र्यमहागिरिर्जिज्ञार्थं प्राविशत्, तं गुरुं समागतं ज्ञात्वा सुहस्ती स्वकीयासनात्समुद्भाय परमप्रेम्णा वं-
दतेस्म, श्रेष्ठ्युवाच युष्माकमपि गुरवः संति ? यतो युष्माजिरेते वंद्यंते, सुहस्ती स्माह जो श्रेष्ठिन् !
ममैते गुरवः, एते सदा त्यागार्हजक्तपानादिजिज्ञामाददते, एतेषां पादरजोऽपि हि वंद्यं, एवमार्य-
महागिरिं स्तुत्वा तानखिलान् वसुधृतिश्रेष्ठिकौटुंबिकान् प्रतिबोध्य सुहस्ती जगवान् पुनरपि निजं
स्थानं ययौ, स श्रेष्ठी स्वजनानेवमूचे, एनं महागिरिमुनिं यदा भिन्नार्थमागतं यूयं पश्यथ तदा त्य-
ज्यमानं जक्तपानादि दर्शयित्वैतस्मै देयं, एतद्दानाद्भवतां महाफलं स्यात्, वसुधृतिस्वजनैस्तथैव क-
र्तुमारेजे, द्वितीयेऽहि महागिरिस्तेष्वेव गृहेषु जिज्ञार्थमागात्, महागिरिं समागतं ज्ञात्वा ते श्रेष्ठी-
बांधवास्तथैवारेजिरे यथा वसुधृतिश्रेष्ठिना पूर्वमुक्तं, आर्यमहागिरिणोपयोगेन तदन्नाद्यशुद्धं ज्ञात्वा-

धर्म-
मंजूषा
१६९

नादायैव वसतिं गत्वा सुहस्तिनमूचे, हे आर्य ! त्वया विनयं कृत्वा महत्यनेषणा कृता, ते हि त्व-
दुपदेशेन त्रिदां सज्जयित्वा मह्यं ददति, नैवं नृपः करिष्येऽहमित्युक्त्वा पादाग्रे ब्रुवन् सुहस्ती व्य-
वहिनजिनकटपतुलनाकारिणं महागिरिं क्षमयामास, यथा—बुद्धिने जिणकप्पे । काही जिणक-
पतुलणमिह धीरो ॥ तं वंदे मुणिवसन्नं । महागिरिं परमचरणधरं ॥ १ ॥ जिणकप्पपरिकम्भं ।
जो कासी जस्स संघचमकासी ॥ सिद्धिघरम्मि सुहब्बी । तं अज्जमहागिरिं वंदे ॥ २ ॥ वंदे अ-
ज्जसुहत्थिं । मुणिववरं जेण संपर्झया ॥ सिद्धिं सवपसिद्धिं । चारित्तं पाविज्जं परमं ॥ ३ ॥ को-
संबीए जेणं । दमगो पढाविज्जं अ जो जानुं ॥ उज्जेणीए संपद्—राया सो नंदज सुहब्बी ॥४॥
इतश्च जीवंतस्वामिप्रतिमास्थयात्वां निरीक्षितुमवंतीपुर्यामार्यमहागिरिसुहस्तिनावायातौ, तौ च
सपरिहृदौ पृथक्पृथक् वसत्यां तस्थतुः. अथ जीवंतस्वामिरथस्ताभ्यामाचार्याभ्यामन्वीयमानः सम-
स्तसंवेन सार्धमवंतीपुर्या त्रिकचतुष्कचत्तरादिषु प्रमन्न तूर्यनिर्घोषैः संचरन् लोकैर्महर्ष्या पूज्यमानो
गतो राजकुलद्वारं. संप्रतिराट् गवाक्षस्थो रथयात्रान्वितं श्रीसुहस्तिम दूराद्दर्श. दृष्ट्वा चैवं दध्यौ,
किमेष यतीशः शांतात्मा पुण्यमूर्तिर्मया पूर्वं कुत्रापि दृष्टो वर्तते ? येनास्मिन् दृष्टे ममातीवमोहो

धर्म- जायमानोऽस्ति, यतः—यस्मिन् दृष्टे ज्ञवेन्मोहो । द्वेषश्च प्रलयं व्रजेत् ॥ स विज्ञेयो मनुष्येण ।
 मंजूषा बांधवः पूर्वजन्मनः ॥ १ ॥ इत्येवं विमृश्य प्राप्तमूर्धोऽसाववनितले पपात. आः किं जातमिति वदन्
 १६६ परिहृदो दधावे, व्यजनैर्वीज्यमानश्चंदनैश्च सिच्यमानोऽवनिशासनो जातिस्मरणमासाद्योदस्थात्.
 स राजा जातिस्मृत्या तं प्राग्जन्मगुरुं ज्ञात्वा सुहस्तिनं तदैव वंदितुमागात्. त्रिःप्रदक्षिणीकृत्य पंचां-
 गप्रणतिपूर्वकमार्यसुहस्तिनं गुरुं नत्वा स जिनधर्मस्य फलं पप्रह. सुहस्ती जगवानाख्यत्, अहो
 संप्रतिनरेश ! जिनधर्मस्य फलं मोक्षः स्वर्गश्च, पुनः पृथ्वीशः पप्रह, सामायिकस्य किं फलं ? गुरु-
 राह सामायिकस्य यत्पुण्यं जवति तस्य संख्यां कर्तुं न शक्यते, हे जगवन्नव्यक्तसामायिकस्य किं
 फलं ? राजन् ! राज्यादिकं फलं. एतद्वचनं श्रुत्वा राज्ञः प्रत्ययो जातः, जातिस्मृत्याऽव्यक्तसामायि-
 कफलं ज्ञात्वा सुहस्तिनं नत्वा पार्थिवः प्रोवाच, हे जगवन् ! यूयं मामुपलक्ष्यध्वे किं वा नोपलक्ष-
 यध्वे ? ज्ञानोपयोगेन ज्ञात्वार्यसुहस्त्याह, हे नरेश्वर ! त्वामहं सम्यगुपलक्ष्ये, त्वमात्मीयपूर्वजवच-
 स्त्रिं सावधानो नृत्वा शृणु ?—

हे राजन् ! वयमार्यमहागिरिणा सार्धं गन्धेन सममेकदा कौशांब्यामागताः, साधुबाहुव्याद्वसतेः

धर्म-

मंजूषा

१६७

संकीर्णत्वाच्च पृथक्पृथक् स्थितावावां, तदानीं दुर्जिक्षे प्रवर्तमाने महर्द्धिकाः श्राद्धा अस्मभ्यमशन-
 पानखादिमखादिमादि बहुधा वितरन्तिस्म. अन्यदा कस्यापि श्रेष्ठिनो गृहेऽस्मदीयाः साधवो भिक्षा-
 यै ययुः, तदैको रंकस्तेषां पृष्ठस्थोऽन्नं बहुप्रकारं वितीर्यमाणं वीक्ष्य मार्गे मुनीन् जगौ, ज्ञो मुनयः !
 अहं बुद्धिदितोऽस्मि, दीनो दुःस्थो दुर्जगश्चास्मि, म्रियेऽहं, तेन मे किञ्चिन्नोजनं दीयतां? साधवो
 जगुर्गुरवो जानन्ति, वयं तु तदधीनाः स्वयं दातुं किमपि नेश्वराः. ततो मुनिभिः सार्धं रंको गुर्व-
 तिके गतः, गुरुपार्श्वे गत्वा च भोजनमयाचत, तदा गुरुभिरतिशयज्ञानवद्विस्तस्याग्रेतनं ज्ञवं दृष्ट्वा
 प्रोक्तं, भो शिक्षुक ! त्वं चेद् व्रतं जजसे, तदास्मत्पार्श्वार्द्धत्वं लजसे, तदा स रंकोऽर्चितयद्यथा—
 अर्चितयदयं रंक—श्विरं कष्टं सहाभ्यहं ॥ तद्वरं व्रतजं कष्टं । यथेष्टं यत्र जुज्यते ॥ १ ॥ रंकः प्रा-
 ह मम संयमं ददतु, ततो गुरुभिस्तस्मै संयमश्रीर्विश्राणिता, अष्टपायुर्मत्वा तस्यान्नपानदानेन ज्ञो-
 जयित्वा ज्ञाववृष्टये सार्ध्वीप्रतिश्रये साधुयुतः स रंकसाधुः प्रेषितः, सार्ध्वीनिर्महेन्यप्रियापुत्रीयुताभि-
 श्च वंदितः स रंकमुनिः, तदा ध्यातं तेनाहो धर्मस्य साम्राज्यं ! मया यत्कदाचिद् दृष्टं नात्र तद्वि-
 त्तं, एवंविधाः साध्यादयो मामद्यदीक्षितं वंदन्ते.

धर्म-

मंजूषा

१६७

एवं वर्धमानजावः स रंकः पश्चादुपाश्रयमागतः सुखेन सर्वं दिनं निनाय, रात्रौ त्वकस्माद्गलि-
 ष्टाहाराजीर्णत्वादूर्ध्वाधोवमनादिभिर्विशुचिका जाता, ग्लानीकृतो रंकसाधू रात्रौ गुरुभिर्निर्यामितो
 निधनं गतः, पुनर्यत्र स उत्पन्नस्तदाह—अयंत्यां श्रेणिकराजपट्टे कूणिकः १, तत्पट्टे उदायनः २,
 तत्पट्टे नवनंदाः ३, तत्पट्टे चन्द्रगुप्तः ४, तत्पट्टे बिंदुसारः ५, तत्पट्टेऽशोकश्रीः ६, तस्य सुतः कुणा-
 लः ७, स कुणालो बालत्वेनांधः, तत्पत्नी धारिणी, तस्याः कुक्षौ समुत्पन्नोऽसौ रंकसाधुजीवः, जा-
 तमात्र एव पितामहेन दत्तराज्यस्त्वं संप्रतिनाम राजाभूः, वयं ते रंकदीक्षादातारो मुनयः, पुनर्नृपो-
 ऽवगन्तवन्नेता राजसंपदो जवत्प्रसादतो मया लब्धाः, जगवन् ! यदि तदा युष्माकं दर्शनं नाभवि-
 ष्यत्तदा मम क्वेदृग् राज्यसंपदोऽजविष्यन् ? युष्माजिः पूर्वजन्मनि संयमो दत्तः, तेन यूयं मम गु-
 रवः, अस्मिन्नपि जवे जवंत एव मम गुरवो जवंतु, श्रीसुहस्तिकसूरिराह. राजन्नाजन्मस्वर्गापवर्गसु-
 खदं जिनधर्मं जज ? येन धर्मेण संसारान्निस्तारो जवति, ततो राजा बहुपरिवारयुतो गुर्वतिके धर्मं
 शृणोति, श्रीसुहस्तिकसूरयो धर्मं कथयन्ति, यथा—स्वर्गः स्यादपवर्गो वा—मुत्रार्हधर्मशालिनां ॥
 इह हस्त्यश्वकोषादि—संपदश्चोत्तरोत्तरा ॥ १ ॥ प्रत्यग्रहीदथ नृप—स्तदग्रे तदनुज्ञया ॥ अर्हन्

धर्म-
मंजूषा
१६९

देवो गुरुः साधुः । प्रमाणं मेऽर्हतो वचः ॥ २ ॥ अणुव्रतगुणव्रत—शिद्धाव्रतपवित्तितः ॥ प्रधान-
श्रावको जज्ञे । संप्रतिस्तत्प्रभृत्यपि ॥ ३ ॥ स तद्दिनादारभ्य संप्रतिराम जीवदयां पात्रयति, दीने-
भ्यो दानं ददाति, प्रत्यहं नवीनजिनप्रासादवर्धापनिकया दंतधावनं करोति, संध्यात्रये जिनार्चा
करोति, प्रतिदिनं साधर्मिकवात्सल्यं करोति, सप्तक्षेत्र्यामत्यर्थं धनं वपति, मनागपि निष्फलां वेलां
न निर्गमयति, यतः—

अवाप्य धर्मावसरं विवेकी । कुर्याद्विलंबं न हि विस्तराय ॥ तातो जिनस्तद्वशिद्धाधिपेन ।
रात्रिं व्यतिक्रम्य पुनर्न नेमे ॥ १ ॥ अतो धर्मकार्ये राजा विलंबं न करोति, स संप्रतिनृपो दिग्ग-
त्रां कुर्वाणोऽखंडां त्रिखंडां चरतचुवं साधयित्वा जिनायतनमंमितां करोतिस्म, क्रमात्संप्रतिनृपतेस्त्रि-
खंडाधिपतेरष्टौ सहस्राणि राजानः सेवां कुर्वति, तथा संप्रतिराजस्य पंचाशत्सहस्रमिता मतंगजा
अचवन्, एककोटिमितास्तुरंगमा जाताः, स्थानां नवकोटयोऽचवन्, कोटिसप्तमिताः पादात्यसेवकाः,
तस्यानेके देवाः सान्निध्यं कुर्वति, सुवर्णरूप्यमणिमाणिक्यकोशस्य तु प्रमाणं तस्य नृपतेर्न ज्ञाय-
ते, श्रीसुहृस्तिगुरुक्तं धर्मं सदा कुर्वन् संप्रतिराम बहुपुण्यमर्जयामास. श्रीसंघेन सह वर्षे वर्षे चैव-

धर्म-

मंजूषा

१७०

यात्रोत्सवः संप्रतिनृपेन तन्यते, ततः संप्रतिनृपोऽप्यष्टकर्माणि कर्तुमेवाष्टप्रकाराणि पूजाजिज्ञैनीं प्रतिमामपूजयत्, स संप्रतिराष्ट्रं वैतादृशं यावत्स्वसेवकान् सामंतांश्च समाहूयेत्यवोचत्, नो सामंता यूयं यदि मयि भक्तास्तदा श्रमणोपासका न्वतः? इति संप्रतिराजादेशात्ते नृपाः श्रावकीकृत्य स्व-स्वदेशेषु जैनं धर्मं प्रवर्तयामासुः. तथा राजादेशाद्बहवः श्रावका ग्रामे ग्रामे नगरे नगरे गत्वा धर्मकथाः कथयन्ति. एवमार्यदेशस्थान् नृपान् जिनधर्मकारकान् कृत्वा शुद्धधीः संप्रतिनृप इति दध्यौ, अनार्यदेशेषु मया कथं जैनधर्मः कारयितव्यः? साधून् विना लोकानां धर्मोपदेशं को ददाति? तेन प्रथमं श्रमणोपासकाः प्रेष्यन्ते, यथा तत्र ते धर्मोपदेशं दत्वा श्रावकान् कुर्वन्ते. ततः संप्रतिनृपेन बहवः श्रावका यतिवेषधारकास्तत्र प्रेषिताः, तेषां प्रोक्तं च तत्र भवद्भिर्द्विचत्वारिंशदोषवर्जितं आहारो गृहीतव्यः, साधुजिस्वि न्वद्भिः स्वाध्यायादि सर्वं साधुकृत्यं कर्तव्यं, यद्येवं च न करिष्यथ तर्हि न्वतां सर्वोऽपि ग्रासो मया ग्रहीष्यते, यद्येवं च करिष्यथ तदा द्विगुणो ग्रासो दास्यते. अनार्यलोकांश्च राजेत्युवाच, नो नो जनाः! एते यथा यथान्नपानादि याचन्ते तथा तथा न्वद्भिर्देयमिति, मम करश्च न देयः. तैरपि तत्प्रतिपन्नं.

धर्माः
मंजूषा
१७१

ततः संप्रतिद्विपतिनिर्देशात्ते श्रमणोपासका गृहीतसाधुवेषा निर्वाहमात्रगृहीतधना अनार्यदेशेषु ययुः. तत्रत्यलोकास्तान् साधून्तत्वा तदंतिके धर्मोपदेशं शृण्वन्ति, यथा—अहिंसा सत्यमस्तेयं । त्यागो मैथुनवर्जनं ॥ एतेषु पंचसूक्तेषु । सर्वे धर्माः प्रतिष्ठिताः ॥ १ ॥ प्राज्यानि राज्यानि सञ्जोवनानि । सौभाग्यनैरोग्यसुयोग्यवर्ग्याः ॥ रामा रमारम्ययशोविलासाः । स्वर्गापवर्गाः प्रज्वन्ति धर्मात् ॥ २ ॥ इत्यादिधर्मदेशनां श्रुत्वा ते लोकाः प्रतिबोधं प्राप्तास्तेषां साधूनां नित्यं शुद्धान्नपानदानेन प्रतिलाजयन्ति. क्रमात्तेर्यतिजिस्तादृशैस्ते बहवो जना जिनधर्मं ग्राहिताः, जिनजवनादिषु च ते श्रियं वपन्तिस्म. तैः साधुजिस्तेऽनार्यदेशवासिनो जनाः श्रावकाः कृताः संतो जट्पन्तिस्म, जवतां को गुरुरस्ति? तैरुक्तमस्माकं गुरुः श्रीसुहस्तिकसूरिः. क्रमात्संप्रतिराज्ञा तस्मिन् देशे गुर्वाज्ञया विहारितास्ते साधवस्तत्र तेन्यो जैनं धर्मं कथयन्तिस्म. एवं ते लोका जैनधर्मपरायणा जैनधर्ममेवाराधयन्ति. एकस्मिन् दिने वंदनार्थमागतः संप्रतिराट्, गुरुणा च धर्मोपदेशो दत्तः, जो संप्रतिनरेन्द्र! श्रूयतां? चतुर्धा धर्मः श्रीजिनैरुक्तः, तत्र दानधर्मो मुख्यतयोक्तः, यतो दानं विनापरे धर्माः कर्तुं न शक्यन्ते, यतः—निखिलेष्वपि धर्मेषु । दानधर्मो विशिष्यते ॥ दानधर्मं विना यस्मा—

धर्म-
मंजूषा
१७२

न्मुक्तिर्नैवाप्यते कश्चित् ॥ १ ॥ तथा सप्तश्लेष्म्यां धनं वपेत्, यथा—जिण्णवण १ बिंश २ पुहय ३ । संघरूवेसु सत्तखित्तसु ॥ वविच्छधणं पि जायइ । सिक्खल्लयमहो अणंतगुणं ॥ १ ॥ ततो राजा धर्मं श्रुत्वा विशेषतो धर्मासक्तो बभूव. पुरे पुरे जिनप्रासादान् कारयन्, अनेकशो जिनविंशानि कारयन्, पुस्तकानि लेखयन्, चतुर्विधसंवेभ्यो दानं ददन् दापयंश्च स जिनधर्ममाराधयन् विचरति. ततो ग्रामे ग्रामे पुरे पुरे नृपः सत्रागारान्कारयत्. पुनर्गुर्वाङ्गया संप्रतिराजेन त्रिखंडां महीं सुंदर-जिनमंदिरमंडितां कुर्वता, षट्त्रिंशत्सहस्रनवीनजिनप्रासादकारापणसपादकोटिजिनविंशत्रयस्त्रिंशत्सहस्रजोर्णोद्धारप्रासादकारापणपंचनवतिसहस्रपित्तलमयविंशकारापणसप्तशतदानशालाकारापणादिभिः स्थाने स्थाने धर्मोन्नतिः कृता.

राज्ञा प्राग्जन्मरंकत्वं स्मरता चतुर्षु पुरद्वारेषु महासत्रागारा अकार्यत, तत्र सर्वेषां भोजनार्थिनां भोजनं दीयते. दानानंतरमवशिष्टमन्नादिकं यत्किंचिद्भवति तत्ते महानसनियोगिनो विज्जज्योपाददिरे. एकस्मिन् दिने राज्ञोक्तं भो महानसिकाः सर्वेषां लोकानां दानानंतरं यदन्नमवशिष्यते तत्साधुर्यो देयं, भवतां च उर्व्यं दास्यामि, एवं ते सुखिनो जाता महानसिकाः, तद्दिनादारभ्य

धर्म-
मंजूषा
१७३

महानसिका अश्वशिष्टान्नपानादि राजाङ्गया साधुन्यो ददिरे. साधवोऽपि तन्नेषान्नं तैर्दीयमानं शुद्धा-
न्नमिति ज्ञात्वा समाददिरे. राजा कांदविकानथादिशत् नोः कांदविकाः ! नवद्गृहे साधवो यत्किं-
चिन्मार्गयन्ति तद्देयं. दाने विलंबो न विधेयः, तन्मूढ्यं युष्माकमहं प्रदास्यामि, अत्रार्थं काचिदंका
न विधेया. एवं राज्ञोक्ते ते तथारेजिरे. विशेषतो जातहर्षास्ते साधून् दानार्थं भृशमाह्वयन्ति, यतो
लाजे सति को न तुष्यति? तथार्यसुहस्ती शिष्यानुरागेण दोषयुक्तं जानन्नपि न निषेधयति, अ-
हो शिष्यानुरागो बलीयान् ! महान्तोऽपि मोहमानुवंति. एकस्मिन् दिने आर्यमहागिरिः सुहस्तिन-
मज्ञाषत नो महात्मन्ननेषणीयं राजान्नं जानन्नपि किमादत्से ? सुहस्त्युवाच जगवन्नेते पौराः समर्प-
यन्ति, पौराणामन्नपानग्रहणे को दोषः ? जगादार्यमहागिरिहो मायया किं जटपसि ? अथ चाव-
योर्विसंभोगो नवतु, महागिरेरेतद्वचनं श्रुत्वा कंपमानशरीरो बाल इव सुहस्ती आर्यमहागिरिपादा-
न् वंदित्वा कृताञ्जलिरेवमुवाच, हे भगवन्नहं सापराधोऽस्मि, अयं ममापराधः क्षम्यतां, मम मिथ्या-
दुष्कृतमस्तु, न पुनरीदृशं करिष्येऽहं. आर्यमहागिरिरूचे नो महात्मन् ! को नाम ते दोषः ? पुरा
स्वामिना श्रीवीरेणैतद्विज्ञापितं, यदीयशिष्यसंताने श्रीस्थूलजद्रमुनीन्द्रात्परं साधूनां सामाचारी पृथग्

धर्म-
मंजूषा
१७४

नविष्यति, स्थूलजद्रमुनेश्च पश्चादावां तीर्थप्रवर्तकौ जातौ, अतस्त्वया स्वामिवचः सत्यापितं. एवं सु-
हस्तिसूरिं संबोध्य श्रीमहागिरिसूरिर्जीवंतस्वामिप्रतिमां नत्वावंत्या विनिर्ययौ. पूर्वं हि दशार्णगिरि-
समवसृते श्रीमति चरमजिने श्रीवीरे यथाशक्त्या वंदनाय विनिर्गते श्रीदशार्णजदे साज्जिमाने, त-
न्निरासार्थं दिवस्पतावैरावतारुढे तत्रायाते गजेन्द्रस्याग्रपादे श्रावण मन्त्रे. ततश्च जाते कुण्डे तत्र जि-
नप्रतिमा कारिता. ततस्तत्र गजेन्द्रपदनामकं महातीर्थं जातं. तस्मिन् गजेन्द्रपदनाम्नि तीर्थे गत्वार्थम-
हागिरिसूरिणानशनेन देहस्त्यक्तः. एवं त्यक्तदेहो महागिरिः स्वर्गं ययौ, ततश्च्युत्वा च मोक्षं या-
स्यति. संप्रतिपार्थिवः संपूर्णं श्रावकव्रतं पादयित्वा संपूर्णायुः शतवर्षांतेऽनशनेन विपद्य देवोऽद्भुत,
ततश्च्युत्वा मोक्षं यास्यति.

अथ श्रीसुहस्तिकसूरिर्विहारं कृत्वा तीर्थयात्रां च कृत्वा पुनरुज्जयिनीं पुरीं जीवंतस्वामिप्रति-
मावंदनार्थं समाययौ, तत्रोज्जयिन्यां जद्राश्रेष्ठिन्याः पुत्रमवंतिसुकुमालं प्रतिबोध्य नलिनीगुल्मवि-
मानसुखसंगिनं चक्रे, मह्यां विहरन् जगवानार्यसुहस्त्यपि गह्वभारं समये शिष्याय समर्प्य विहिता-
नशनो देहं त्यक्त्वा सुरलोकातिथित्वं प्रपेदे, ततश्च क्रमान्मुक्तिं यास्यति. सश्रीकार्यमहागिरि—

धर्म-

मंजूषा

१७५

सुहस्तिनौ स्थूलभद्रवरशिष्यौ ॥ निर्मलदशपूर्वधरौ । संप्रतिनृपवंदितौ वंदे ॥ १ ॥ अव्यक्तसंयम-
फलः । सुहस्तिकरदीक्षितो द्रमकजीवः ॥ संप्रतिनाम नेरेंद्रो । जातो दानेन कटपतरुः ॥ २ ॥ इ-
त्यार्यमहागिरिसूरिश्रीसुहस्तिकसूरिसंप्रतिनेरेंद्रकथानकं समाप्तं ॥ पुनर्दानफलं दर्शयन्नाह—

॥ मूलम् ॥—दानं सद्वासुद्धे । सिद्धे कुम्भासए महामुणिणो ॥ सिरिमूलदेवकुमारो । र-
ज्जसिरिं पाविजं गुरुयां ॥ १४ ॥ व्याख्या—‘ दानं ’ दत्त्वा, कान् ? ‘ कुम्भासएत्ति ’ कुट्मापका-
न्, कथंभूतान् ? ‘ सिद्धेत्ति ’ सिद्धान् पक्वानित्यर्थः, पुनः कथंभूतान् ? ‘ सद्वासुद्धेत्ति ’ श्रद्धया शु-
द्धानित्यर्थः, कस्य ? महामुनेः, ‘ सिरिमूलदेवकुमारोत्ति ’ श्रीमूलदेवनाम्ना कुमारो राज्यश्रियं ‘ पा-
विजंत्ति ’ प्राप्तः, कचित्स्वार्थे पिण्णिग्विधानात्, कथंभूतां राज्यश्रियं ‘ गुरुयांति ’ महतीमिति गा-
थार्थः ॥ १४ ॥ विस्तरार्थस्तु कथानकादवसेयस्तत्कथा चेयं—

गौडदेशे विख्यातं पाडलीपुरं नाम्ना पत्तनं विज्ञासते, तत्र राजपुत्रो धियां निधानं कलाक-
लापकुशलो मूलदेवो नाम बभूव, स कीदृशः ?—चौरे चौरः, साधो साधुः, वक्रे वक्रः, कज्जौ क-
जुः, ग्राम्ये ग्राम्यः, ठेके ठेकः, विटे विटः, जटे जटश्च. तथा—द्यूतकारे द्यूतकारो । वार्तिके वार्ति-

धर्म-
मंजूषा
१७६

कश्च सः ॥ तत्कालं स्फटिकस्येव । जग्राह पररूपतां ॥ १ ॥ चित्रैः कौतूहलैस्तत्र । लोकं विस्माप-
यन्नसौ ॥ विद्याधर इव स्वैरं । चचार चतुराग्रणीः ॥ २ ॥ सोऽन्यदा द्यूतव्यसनासक्तो मूलदेवः पि-
त्रा निजराज्यान्निष्कासितः, स्वपुरान्निर्गत एकाकी स इतस्ततो भ्राम्यन्नुज्जयिन्यां जगाम, तत्र गु-
टिकाप्रयोगेण वामनो द्यूत्वा पौरान् विस्मापयामास. इतश्च तत्रैव पुरे लावण्यकलाविज्ञानगुणैः कु-
शला देवदत्तानाम गणिकाजवत्, सा च कलावती गणिकागुणोपेता रूपगुणगर्विता चानृत, मूल-
देवेन श्रुतमेषा गणिका सामान्यपुरुषेण केनापि न रज्यते, तर्ह्यहमेनां रंजयामीति कृत्वा तस्या
गणिकायाः दोषार्थं तद्गृहान्तिके प्रजाते तुंबरुखि मधुरगीतेन गातुमारेजे, तं मधुरध्वनिमाकर्ण्य
देवदत्तापि दध्यौ, कस्यैष मधुरध्वनिरिति विस्मयात्तं ज्ञातुं दासीं प्रेषयामास, गृहाद्वहिः स्थित्वा सा
दासी तं दृष्ट्वा पश्चादेत्य स्वामिनीं प्रति जगौ, हे स्वामिनि ! एष कोऽपि गांधर्वः सर्वकलाकुशलो
मूर्त्यैव वामनो न पुनर्गुणेन वामनः, तत् श्रुत्वा विस्मिता देवदत्ता द्वितीयां दासीं माधवोनाम्नीं मू-
लदेवमाह्वातुं प्रेषयामास, सा दासी तत्र गत्वा जगाद, अहो महात्मन् ! हे महाजाग ! मम स्वा-
मिनी देवदत्तागणिका त्वामाह्वयति सगौरवं, तत् श्रुत्वा मूलदेवेनोक्तं न प्रयोजनं मे गणिकाज-

धर्म-
मंजूषा
१७७

नसंसर्गेण, बुधैर्निवारितो विशिष्टानां वेद्याजनसंसर्गः, यतः शास्त्रेऽप्युक्तं—या विचित्रविट्कोटिनि-
ष्टा । मद्यमांसनिरस्तातिनिकृष्टा ॥ कोमला वचसि चेतसि दुष्टा । तां भजंति गणिका न विशि-
ष्टाः ॥ १ ॥ यापि तापनपराग्निशिखेव । चित्तमोहनकरी मदरेव ॥ देहदारणकरी क्षुरिकेव । ग-
र्हिता हि गणिका सल्लिकेव ॥ २ ॥ अतो मे नास्ति गणिकानिलाषः, तयानेकाङ्गिर्नगीभिराराध्य
मूलदेवचित्तं विस्मयं प्राप्यात्याग्रहेण करे गृहीत्वा स देवदत्तागृहे नीतः, मार्गेण गह्वता मूलदेवेन
सा कुब्जिकादासी कलाकौशलेन विद्याप्रयोगेण पार्ष्णिनास्फाव्य सरस्वीकृता देवदत्तागणिकाविस्म-
यार्थं, स प्रविष्टो देवदत्तागृहे, देवदत्तया वामनरूपधार्यत्युत्कृष्टलावण्यवानपि स विरूपो दृष्टः, तस्य
प्रवरासनं दत्तं, स तत्रासने निषण्णः, देवदत्तया तांबूलं दत्तं, तदानीं तया सा माधवीदासी सरस्वा
सुंदररूपा च दृष्टा, देवदत्तया पृष्ठं किमेतत्? तया सकलः स्वकीयो वृत्तांतः कथितः, तदा मूत्रदे-
वोपरि विशेषतो मोहिता देवदत्ता, मधुखचनैश्च ज्ञापितस्तया देवदत्तः, मूलदेवेनापि सा ज्ञापिता,
उन्नयोरपि स्नेहो जातः, यतः—

मृगा मृगैः संगमनुव्रजंति । गावश्च गोजिस्तुरगास्तुरंगैः ॥ मूर्खाश्च मूर्खैः सुधियः सुधीजिः ।

धर्म-
मंजूषा
१७७

समानशीलव्यसनेषु योगः ॥ १ ॥ तस्मिन् समये देवदत्तांतिके कश्चिद्दीणावादकोऽचलाजिधः समागत, तेन वादिता वीणा, किंस्वरेण गानं कृतं, मोहिता देवदत्ता, प्रशंसितो वीणावादकः, तदानीं मूलदेवः किंचित् स्मित्वावगहो महानिपुण उज्जयिनीजनो गुणागुणयोर्विवेचनं जानाति हंस इव दुग्धपयसोः ! इति वक्रोक्तिं श्रुत्वा वेश्यावग्गो मूलदेव ! किमत्रास्ति क्षूणं, यत्त्वं ममोपहासं करोषि ? यदि किमपि क्षूणं जवति तद्वक्तव्यं, मूलदेवेनोक्तं श्रूयतां ? अशुद्धो वंशः, सगर्जा तंत्री, वेश्ययोक्तं त्वया कथं ज्ञातं ? ततो मूलदेवो वल्लकीं करे कृत्वा वंशे पाषाणखंभं, तंत्र्यां केशं चादर्शयत्, ततो मूलदेवो वीणां सज्जीकृत्य स्वयमवादयत्, तेन वीणानादेन देवदत्ता पराधीनमानसा कर्णपरवशा कृता, यतः—सुखिनि सुखनिधानं दुःखितानां विनोदो । हृदयश्रवणहारी मन्मथस्याग्र्यदूतः ॥ अतिचतुरसुगम्यो वल्लजः कामिनीनां । जयति जगति नादः पंचमश्चोपवेदः ॥ १ ॥ अतिविस्मिता देवदत्ता, वीणावादकोऽपि विस्मितः, ततश्चितितमुज्जाग्यामहो एतस्य कलाकौशलं सकललोकचमत्कारकारकं ! ताभ्यां पूजितो मूलदेवः, आगता नोजनवेला, विसर्जितो वीणावादकः, देवदत्तया जलितं नो माधवीसखि ! कंचिदंगमर्दकं समानय ? येन मूलदेवेन समं

धर्म-
मंजूषा
१७९

मज्जनं करोमि, तदानीं मूलदेवेन जणितं ममानुज्ञां देहि? यथाहं तवांगमर्दको ज्वामि, देवदत्त-
योक्तं, किं जानासि त्वमभ्यंगकर्म सम्यक्? सम्यग्नाहं जाने, किंतु ज्ञातृपार्श्वे स्थितोऽस्मि, समानी-
तं चंपकतैलं, बद्धपरिकरो मूलदेवो देवदत्तायास्तैलमर्दनं चक्रे, तेन मर्दनेन देवदत्ता विस्मयं ग-
ता चिंतयत्यहो एतस्य विज्ञानातिशयः! अहो कोमलः करतलस्पर्शः! ततोऽत्र किंचित्कारणं वर्त-
ते, न ह्येष वामनः, किंतुवेष सिद्धपुरुषो वामनरूपेण जनानेवं विस्मापयति, अथाहं विनयेनास्य
रूपं प्रकटीकारयामीति विचिंत्य मूलदेवपादौ निपत्यैवं सा विज्ञपयति, ओ महात्मन्नसदृशगुणेन त्वं
मया ज्ञातो यत्त्वं महानसि, जनवत्सलोऽसि, अतो मय्यनुग्रहं विधाय स्वरूपं दर्शय? तद्दर्शनाया-
त्यर्थं मम मानसमुत्कंठते, एवं पुनः पुनर्देवदत्तया प्रोक्ते ईषद्भास्यं विधाय तेन स्वास्याद्वेषपराव-
र्तिनी गुलिकाकर्षिता, तत्क्षणादेव मूलदेवो देव इव दिव्यरूपो बभूव, अनंगतुव्यरूपं लावण्यैक-
सागरं च तं वीक्ष्य विस्मिता देवदत्ता प्राह हे प्राणेश! स्नानीयं वस्त्रं परिधेहि? यथा ते स्नानं का-
रयामि, मूलदेवेन स्नानवस्त्रं परिहितं, प्रीता देवदत्ता सानुरागा स्वपाणिना तदंगान्यंगं रचयामास,
यथा—खलीप्रक्षालनापूर्वं । पीष्टांतकसुगंधिभिः ॥ ककोष्णवास्थिराजि—स्ततो द्वावपि सस्त्रतुः ॥

धर्म-

मंजूषा

१८०

॥ १ ॥ देवदुष्यं देवदत्तो —पनीतं पर्यधत्त सः ॥ सुगंधाज्यानि भोज्यानि । बुद्भजाते समं च तौ
 ॥ २ ॥ रहः कलारहस्यानि । वयस्यीदृतयोस्तयोः ॥ मित्रः कथयतोरेकः । क्षणः सुखमयो ययौ
 ॥ ३ ॥ ततः सा व्याजहार त्वया लोकोत्तरैर्गुणैर्मम हृदयं हतं, अद्यप्रभृत्यहं क्षणमपि त्वां विना
 स्थातुं न शक्नोमि, मूलदेवोऽवगस्मादृशेषु निर्धनेषु विदेशिषु युष्मादृशानामनुबंधो न युज्यते, दे-
 वदत्ता जगौ को विदेशो जवाद्दशां? गुणिनां कोऽपि परदेशो नास्ति, सर्वोऽपि स्वदेश एव, अतो
 ज्ञो महात्मन्! सर्वथा त्वया मद्बचः प्रतिपत्तव्यं, ततो मूलदेवेनोक्तमेवमस्तु, जवद्बचो मे प्रमाणं,
 ततस्तयोः क्रीडतोः स्नेहाद्विविधैर्विनोदैर्दिवसाः सुखेन यांति.

एकस्मिन् दिने राजद्रास्थः समागत्य देवदत्तामेवमब्रवीत्, आगच्छ ज्ञो देवदत्ते! सांप्रतं प्रे-
 ष्ठाक्षणे वर्तते, अतस्त्वामधुना राजा समाह्वयति, सापि मूलदेवं सह नीत्वा राजवेश्मनि गत्वा रं-
 जेव राजाग्रे नृत्यमारेजे, तदा मूलदेवोऽपि निपुणः पटहमवादयत्, तदा राजा तस्या नृत्यकरणेन
 रंजितो जगौ, मार्गय वाञ्छितं ददामि, तयोक्तमयं प्रसादः कोशे तिष्ठतु. ततो राजा तुष्टः स्वांगलभं
 विवृण्वणं तस्यै ददौ, राज्ञः पुरतो नृत्यं कृत्वा सा देवदत्ता मूलदेवेन सहिता गृहे गता सुखेन ति-

धर्म-
मंजूषा
१८१

श्रुति, परं मूलदेवोऽतीवद्यूतप्रसंगी, तेन परिधानांशुकमपि तस्य शरीरे न तिष्ठति, तदपि द्यूते हा-
स्यति, तदानीं देवदत्ताया प्रोक्तं, हे स्वामिन्! महतां कलंककारणं द्यूतव्यसनं त्यज? यतः—द्यूतं
सर्वापदां धाम । द्यूतं दिव्यंति दुर्धियः ॥ द्यूतेन कुलमालिन्यं । द्यूतं च श्लाघतेऽधमः ॥ १ ॥ एवं
वारंवारं विनयेन वेश्योक्तोऽपि स व्यसनं न त्याज. इतश्च देवदत्ताया गाढानुरक्तः पूर्वप्रसंग्यचल-
नामा सार्थवाहपुत्रो दानप्रसंगी धनवान् देवदत्ताजननी वस्त्राञ्जरादि यन्मार्गयति तत्सर्वं समर्प-
यति, स च मूलदेवोपरि द्वेषं वहति, तथा त्रिधाणि विलोकयति. सोऽपि मूलदेवस्तस्य ज्ञीत्या स-
ति तस्मिन् गृहे न प्रविशति, यत एकस्मिन् कर्वाले द्वौ प्रतीकारौ न स्तः. एकस्मिन् दिने मात्रा
प्रोक्तं हे पुत्रि देवदत्ते! एनं निर्धनं द्यूतव्यसनिनं मूलदेवं परिहर? अचलं श्रेष्ठिपुत्रं दानकल्पतरुं
चांगीकुरु? तया ज्ञातं हे मातर्नाहमेकांतेन धनानुरागिणी, किं त्वहं गुणानुरागिणी, मम गुणो-
ष्वेव प्रतिबंधः. जनन्या प्रोक्तं कीदृशास्तस्य द्यूतकारस्य गुणाः? तया ज्ञातं हे मातः केवलं गु-
णवानेवैषः, यतः—धीरो उदारचित्तो । दक्षिणमहोअही कलानिउणो ॥ पियजासी अकयण्णु ।
गुणाण्णुआई विसेसण्णु ॥ १ ॥ अतो न त्याजाम्येनं. ततः सा कुट्टिनी दृष्टांतैर्देवदत्तां बोधयति, य-

धर्म-
मंजूषा
१८२

था—अलक्तके मार्गिते सा नीरसमलक्तकं ददाति, ईक्षुदंडे प्रार्थिते ईक्षुत्वचां ददाति, कुसुमे याचिते कुसुमविटं ददाति, कुंजे याचिते च ढंक्रनिकां ददाति. श्रुति कृत्वा च वदति हे पुत्रि! अत एनं पुरुषाधमं निर्धनं व्यसनिनं त्यज? धनदोषममचलं च ज्ञज? यथा ते सर्वसमीहितं कल्पवृक्ष-वत्पूरयति. देवदत्तया चिंतितमेषा किमपि न जानाति, अतोऽहं जनन्या दर्शयामि द्वयोर्विवेकं. एकदा तथा मात्रे प्रोक्तं हे मातस्त्वमचलपार्श्वे ईक्षुं मार्गय? तथा तस्य कथितं, तेनापीक्षुयष्टीनां शकटं भृत्वा प्रेषितं, मातुक्तं हे पुत्रि! यथेक्षुया छंदवेक्षुयष्टीः. तयोक्तं हे मातः किमहं करिणी? यदेता ईक्षुयष्टीर्जिह्वायामि. तथा भणितं पुत्रि! एष उदारचित्तः, तेनेदमेतावत्प्रेषितं. तयोक्तं हे मातरस्य मूलदेवचातुर्यं तव दर्शयामि, एवमुक्त्वा माधवीनामदासी समाकारिता, उक्तं च—ओ माधवि! मूलदेवाग्रे गत्वा वद? यथा देवदत्तेक्षुं याचते, माधविकया याचिनो मूलदेवः, मूलदेवेन गृहीते द्वे ईक्षुयष्टिके, निस्त्वचीकृते च.

ततस्तयोर्ग्रथिर्हानांगुलद्वयमिता खंडाः कृताः, ते चोर्ध्वं द्विर्जिन्नाः, पश्चात्तान् किंचित्किंचिच्चूलाजिर्जित्वा कर्पूरवासितान् कृत्वा नवशरावद्वये चिक्षेप. ततस्तज्जलार्द्रवाससा विधाय वातायना-

धर्म-
मंजूषा
१८३

भिमुखं संस्थाप्य देवदत्तायै प्रेषयामास. माधवी तानीक्षुखंडाद् देवदत्तायै चार्पयामास. तथा जननी
ज्जणिता, हे मातः प्रेक्षस्व पुरुषयोस्तरं. अतोऽहं मूलदेवगुणानुरक्ता, न त्वहं धनान्निलाषिणी, अ-
कया चिंतितं, मम पुत्री देवदत्ता मूलदेवेऽत्यंतं रक्ता तं न त्यजति, ततोऽहं केनाप्युपायेन त्याज-
यामि, यथापमानेन स देशांतरं याति, ततश्च सुस्थं जवति. एवं विचिंत्यैकस्मिन् दिनेऽकयाचलो
ज्जणितः, ओ अचल! त्वमलीकं ग्रामांतरगमनं देवदत्ताग्रे कथय? तेन देवदत्ताग्रे कथितमहं ग्रामां-
तरं यामि. तं ग्रामांतरगतं ज्ञात्वा गृहाभ्यंतरे तथा मूलदेवः प्रवेशितः, तस्या जनन्याचलस्य ज्ञा-
पितं, समागतोऽचलो महासामग्र्या, अचलो गृहान्यंतरे प्रविशति यावत्तावद्देवदत्तया मूलदेवस्यो-
क्तमन्यत्र कुत्रापि गोप्यस्थानं नास्ति ततस्त्वं पट्यंकस्याधः क्षणमेकं तिष्ठ? यावदेषोऽचलोऽन्यत्र
याति. श्रुत्वा तथा मूलदेवः पट्यंकाधः स्थापितः, अकया संज्ञितोऽचलः समागत्य पट्यंकोपरि
निषण्णः, अचलेनोक्तं स्नानसामग्रीं कुरु? देवदत्तया ज्जणितं पट्यंकादुत्तिष्ठ? स्नानोचितं वस्त्रं च प-
रिधेहि? येनाहमभ्यंगं करोमि. अचलेनोक्तं मया दृष्टोऽद्य स्वप्नो यथा परिहितवस्त्रः पट्यंके स्थित
एवाहं स्नातः. तत्सर्वं मम स्वप्नदृष्टं त्वं सफलं कुरु? देवदत्तया कथितं स्वामिन् किमर्थं महर्घ्या तू-

धर्म-
मंजूषा
१८४

लिका विनाश्यते ? अचलेनोक्तमितोऽपि विशिष्टतरां तूलिकां ते दास्यामि, किमनया तूलिकया ? जनन्योक्तमेवं भवतु, देवदत्ता तूष्णीका स्थिता. अचलस्तस्यामेव शय्यायां स्थित्वा तैलान्यंजनो-
द्वर्तनखलिङ्गालनादिकं तथा चक्रे यथा पट्यंकाधःस्थो मूलदेवः खट्वाद्यशुचिखरंठितोऽवृत्त. जन-
न्या संज्ञया मूलदेवः पट्यंकाधोज्ञागे दर्शितः, अचलेन स्वपुरुषैर्ग्राहितः, चौखट्टो जणितश्च नो
मूलदेव ! निरूपय यदि कोऽप्यस्ति शरण्यः, मूलदेवेन चतुर्दिक्षु विलोकितं, दृष्टाश्चतुर्दिक्षु सायुधा
अचलपुरुषाः, तैर्वेष्टितं स्वं दृष्ट्वा तेन चिंतितमेते सायुधाः, अहं च निरायुधः, अतः पौरुषस्यावस-
रो नास्ति, इति विचिंत्यापदि स्थितेन मूलदेवेनोक्तं नो अचल ! यत्ते रोचते तत्कुरु ? अचलेन
चिंतितमाकृत्या ज्ञायते एष कश्चिदुत्तमपुरुषः, सुलज्जान्येव महापुरुषस्यापि व्यसनानि, यतः—को
एह सयां सुहिनं । कस्सवि लह्मी थिराइं पेमाइं ॥ कस्सवि न होइ खलियं । जण कोवि न खं-
डिन् विहिणा ॥ १ ॥

इति विचिंत्याचलेनोक्तं नो मूलदेव ! सांप्रतं त्वं मया मुक्तः, कदाचिदवसरेऽहमपि त्वया
मोच्यः. ततो विमनस्को नगरान्निर्गतो मूलदेवश्चितयति—नटविटभटसक्तां सत्यशौचादिमुक्तां । क-

धर्म-
मंजूषा
१८५

पटशतनिधानं शिष्टनिंदानिदानं ॥ धननिधनविधानं सज्जुणानां पिधानं । परञ्चवविपदाज्ञां कः प-
णस्त्रीं भजेत ॥ १ ॥ विण्ठा मुहरसिया । नेहविहूणा विलगण कंठं ॥ पन्ना करइ विआरं । व-
लहम्सारिहिया वेसा ॥ १ ॥ अहो अचलेनाहं छलितः, किं करोमि ? प्रथमं सरोवरे गत्वा स्ना-
नं करोमीति चिंतयता तेन सरोवरे गत्वा स्नानं कृतं, कस्मिंश्चिद्देशे गत्वैतस्य काचिद्विपत्तिं करो-
मि, यथानेन मम विरूपमाचरितं तथाहमपि तस्य विरूपमाचरामि. एवं वैरनिर्यातनं च कृत्वा स्व-
स्थो भवामि, ततश्चलितोऽसौ बेन्नातयाजिमुखं, मार्गे ग्रामनगरादि मुंचन् प्राप्तोऽसौ द्वादशयोजनमा-
नामेकामटवीं. तत्र प्रविशन् मूलदेवाश्चितयति यदि कश्चिद् द्वितीयः सखा लन्यते तदा सुखेनाट-
वीपारो लन्यते. तावतैवागतः कश्चित्सुंदराकृतिः शंबलसक्थुकग्रंथिधारकष्टकब्राह्मणः, अनेन पृष्ठं ज्ञो
विप्र ! त्वं कुत्र यासि ? तेनोक्तमस्या अटव्या अंते, कांचिद्भुवं गत्वाग्रे वीरनिधाननाम ग्रामो वर्त-
ते, तत्राहं गमिष्यामि. ततो विप्रेण पृष्ठं त्वं कुत्र यासि ? मूलदेवेनोक्तमहं बेन्नातटे गमिष्यामि.
ततो द्वावप्येकीदृयाटव्यां प्रविष्टौ, मार्गे वार्ता कुर्वाणौ तौ गह्वतश्च, एवं गह्वतोस्तयोर्मध्याह्नसमयो
जातः, मार्गे गह्वद्भ्यां ताभ्यां जलपूर्णमेकं सरो दृष्टं, ब्राह्मणेनोक्तमावामस्मिन् सरोवरे क्षणमेकं

धर्म-
मंजूषा
१०६

विश्रामार्थं तिष्ठतः. ततस्तत्र गत्वा तौ द्वावपि निर्मलनीरे स्नातौ. पालिस्थितवृक्षभायायां च स्थितौ, टक्विप्रेण शंबलग्रंथिकातः कर्षितं जाजनं, तस्मिन् जाजने सकथुकं जलमिश्रं कृत्वा स खादितुं लग्नः, मूलदेवश्चितयति विप्रजातय ईदृशा एव कुधार्ता भवंति, जङ्गणानंतरमेव मम किञ्चिद्दास्यति, विप्रोऽपि तदन्नं श्रुत्वा शंबलग्रंथिकां बंध, ततोऽग्रे द्वावपि चलिता, मूलदेवेन चिंतितमपराहे दास्यति, अग्रे गत्वा तथैव श्रुत्वा, परं किञ्चिदपि न दत्तं, मूलदेवेन पुनश्चितितं कट्ये दास्यति, इत्याद्या च मार्गे स तेन सह गच्छति.

एवं गच्छतोस्तयो रजनी समागता, ततो मार्गं मुक्त्वा द्वावप्येकस्य वटस्याधः सुप्तौ, प्रत्यूषे तथैवोद्भाय मार्गे चलिता, मध्याह्ने तथैव श्रुत्वा विप्रेण, परं मूलदेवस्य तथैव किमपि न दत्तं, एवं तृतीये दिने चिंतितं मूलदेवेन सांप्रतं निस्तीर्णप्रायाद्वी, तेनावश्यमेवाद्य किञ्चिद्दास्यत्येष विप्रः, तथापि किमपि न दत्तं, एवमद्वीमुह्येऽग्रे गच्छता विप्रेणोक्तं ज्ञो जडैष तव मार्गोऽनेन मार्गेण त्वं याहि? अहमनेन मार्गेण यामि, एवमुक्त्वा यावता स विप्रो याति तावता मूलदेवेनोक्तं ज्ञो जडाहं तव प्रसादेनैतावतीं नृमिमागतः, मूलदेवनामाहं कृत्रियो वेत्नातटे यामि, यदि तव प्रयोजनं

धर्म-

मंजूषा

१७९

किमपि ज्वति तदा समागन्नेर्बेन्नातटे, पुनः कुमारेणोक्तं तव किं नाम? तेनोक्तं सिद्धजटो जन-
कृतनिर्वृणशर्मैत्यपरनामाहं, एवमुक्त्वा विप्रः स्वग्रामे गतः, मूलदेवो बेन्नातटनगराजिमुखं चलितः,
मार्गे कश्चिद् ग्रामः समागतः, तत्र प्रविष्टः क्षुधार्तोऽसौ जिज्ञासुः प्रमति, तेन मूलदेवेन जिज्ञासुः
भ्रमता कुट्टमाषा लब्धाः, नान्यत्किमपि लब्धं, तान् गृहीत्वा स गतो जलाशयाजिमुखं.

तस्मिन् समये कश्चिन्महामुनिस्तपःशोषितशरीरो महानुभावो महातपस्वी मासोपवासपारणके
जिज्ञासुः तस्मिन् ग्रामे प्रविशन् मूलदेवेन दृष्टः, तं मुनिवरं दृष्ट्वा हर्षवशोत्पन्नरोमांचकंचुक्रितशरीरो
मूलदेवाश्चितयति, धन्योऽहं कृतपुण्योऽहं येन मयास्मिन् कालेऽस्मिन्नवसरे एष महातपस्वी साधुः
कट्वपवृद्धोपमो मया प्राप्तः, ततो ममावश्यं महानुदयो कट्याणं च जविष्यतः, यथा—मरुडलीए
जह कप्परुको । दरिद्दगेहे जह हेमवुठी ॥ मायंगगेहे जह हड्डिराया । मुणीमहप्पा तह अम्ह ए-
सो ॥ १ ॥ किंच—दंसणनाणविसुद्धं । पंचमहवयसमाहियं धीरं ॥ खंतीमहवअज्जाव—जुत्तं मु-
त्तिपहाणं च ॥ १ ॥ सञ्ज्ञायञ्ज्ञाणतवो—वहाणनिरयं विसुद्धलेसागं ॥ पंचसमियं तिगुत्तं । अकिं-
चणं चत्तगिहिसंगं ॥ १ ॥ सत्तसुखित्ते ववियं । विसुद्धसट्ठाजलेण संसित्तं ॥ निहियं तु दवसस्सं

धर्म-
मंजूषा
१०८

। इह परलोके अणंतफलं ॥ ३ ॥ तेनास्मिन् काले एतान् कुट्माषानस्य महामुनेर्दत्त्वा पारणकं कारयामि, यतोऽयं मे दायको ग्रामः, एष महामुनिरेकवारं दर्शनं दत्त्वा निवर्तयति, अहं तु द्वित्रिवारं ब्रांत्वा ब्रांत्वा पुनः कुट्माषानानयिष्ये, ग्रामोऽप्यासन्नोऽस्ति, एवं चिंतयित्वा तस्मै मुनयेऽत्याग्रहेण ते कुट्माषा मूलदेवेन समर्पिताः, भगवता मुनिवरेण परिणामप्रकर्षेण ख्यादिशुद्धमन्नं ज्ञात्वा जो धर्मशील ! स्तोत्रं देहीत्युक्त्वा पात्रं धृतं, मूलदेवेनापि ज्ञावेन दानं दत्तं, वर्धमानपरिणामेनेदं पठितं च, यथा—धन्नाणं खु नराणं । कुम्मासा हुंति साहुपारण ॥ तस्मिन् समये मूलदेवजक्तिं वीक्ष्याकाशगामिस्थदेवतया ज्ञापितं, जो पुत्र मूलदेव ! त्वया सुंदरं कृतं यन्मुनिन्यो दानं दत्तं, तेनाहं तुष्टा पूर्वोक्तगाथार्थेन यत्तुभ्यं रोचते तद्याचस्व ? मूलदेवेनोत्तरार्थेन ज्ञापितं, यथा—गणियं च देवदत्तं । दंतिसहस्सं च रज्जं च ॥ १ ॥ पुनर्देवतया ज्ञापितं हे पुत्र ! निश्चितो विचर ? अवश्यं ते मुनिचरणानुजावतोऽहं स्तोकेनैव कालेन तव मार्गितं सर्वं संपादयिष्ये, मूलदेवेन भणितमेवमेवास्तु, त्वयोक्तं सर्वमहं लप्स्ये, मुनिवरस्तां जिह्वां लात्वा पुनरेवोद्यानं गतः, मूलदेवोऽपि साधुं नत्वा निवर्तितः, पुनरेव गतस्तं ग्रामं, तत्र तेन लब्धापरा भिक्षा, जोजनं कृत्वा चा-

धर्म-
मंजूषा
१८९

ग्रे चलितो बेन्नातयाजिमुखं, एवं क्रमेण प्राप्तो बेन्नातटनगरं, तत्र रात्रौ सुप्तः पथिकशालायां मूल-
देवः, तेन यामिन्याः पश्चिमे प्रहरे स्वप्नो दृष्टः, प्रतिपूर्णमंडलो निर्मलप्रज्ञानासुरो मृगांको ममो-
दरे प्रविष्ट इति.

ईदृशः स्वप्नः केनचित्कार्पटिनापि दृष्टः, कथितस्तेन कार्पटिकानां, तत्रैकेन कार्पटिकेनोक्तं ल-
प्ससे त्वं घृतखरंटितं गुडेन संयुक्तं महदेकं मंमकं. तत् श्रुत्वा हर्षितः कार्पटिको गतो जिह्वार्थं ग्रा-
मे. केनापि गृहस्थेन गृहप्रवेशादिमहे क्रियमाणे तादृशो मंडकस्तस्मै दत्तः. स तं गृहीत्वा समा-
गतो दर्शितश्च स कार्पटिकानां, उक्तं च ज्ञो ज्ञो कार्पटिकाः! मया यथोक्तो मंमको लब्धः, एवं स
तेन तुष्टः. अथ मूलदेवोऽपि गतो वाटिकायां, आवर्जितो मालाकारः, दत्तानि तेन पुष्पफलादी-
नि, तानि पुष्पफलादीनि गृहीत्वा शुचिर्भूत्वा च स गतः स्वप्नपाठकगृहे, कृतस्तस्य प्रणामः, सोऽ-
पि तुष्ट उवाच ज्ञो ज्ञद्र! त्वं मद्गृहे किमर्थमागतोऽसि? योजितकरकमलयुगलो विनयावनप्रदेहो
मूलदेवः पुष्पफलभृतकस्युग्मं विधाय पूर्वोक्तस्वप्नफलं पप्रब्ध. तं स्वप्नं श्रुत्वा हर्षित उपाध्याय उवा-
च, ज्ञो महात्मन्! तवाहं शुचमुहूर्ते स्वप्नफलं कथयिष्ये, त्वं स्वस्थो ज्ञव? इत्युक्त्वा तेन विप्रेण

धर्म-
मंजूषा
१९०

मूलदेवो गृहान्यंतरे नीतो मज्जितः प्राघूर्णकरीत्या जोजितश्च. भोजनानंतरमुपाध्यायेनोक्तं नो पु-
त्रक ममैषा पुत्री गुणसुंदरीनाम्नी प्राप्तयौवनास्ति, त्वमेनां परिणयः? मया तुभ्यं दत्ता, त्वमेव तस्याः
पतिर्नैव? मूलदेवेनोक्तं तात! कथमज्ञातकुलशीलं मां जामातृकं करोषि? उपाध्यायेनोक्तं तवा-
चारेण ज्ञायते त्वमुत्तमकुलो वर्तसे, यतः—आचारः कुलमाख्याति । देशमाख्याति ज्ञापितं ॥
संब्रमः स्नेहमाख्याति । वपुराख्याति जोजनं ॥ १ ॥ को कुवल्याण गंधं । करेऽ महुत्तणं च
उच्चूणं ॥ वरहणीण य लीलं । विणयं च कुलप्पसूयाणं ॥ २ ॥ उक्तं च—जइ हुंति गुणा ता
किं । कुलेण गुणिणो कुलेण न हु कज्जां ॥ कुलमतुलं गुणवज्जि—आण गुरुअपि सकलकं ॥
॥ ३ ॥ इत्यादिवचनैस्तोषितो मूलदेवस्तद्वचनमंगीकरोतिस्म. ततः स्वप्नपाठकविप्रेण सुमुहूर्ते स पा-
णिग्रहणं कारितः, ततः स्वप्नफलं प्रोक्तं, नो मूलदेव शृणु? त्वं सप्तदिनान्यंतरेऽस्यैव नगरस्य राजा
जविष्यसि. ततः श्रुत्वा प्रहृष्टमना मूलदेवस्तत्र सुखेन तिष्ठति. एवं पंचमे दिवसे गते मूलदेवो न-
गरपरिसरे क्रीडितुं गतः, रंत्वा च परिश्रान्तः सुप्तः स चंपकढायायां. तस्मिन् समये तस्मिन्नगरेऽपु-
त्रो राट् निधनं गतः, प्रकटितानि पंच दिव्यानि, हस्ती १ अश्व २ श्वत्रं ३ चामरौ ४ कलशः ५

धर्म-
मंजूषा
१९१

श्रेति. प्रतिष्ठितानि मंत्रेण तानि दिव्यानि वादित्रसहितानि सपरिकराणि सर्वत्र नगरे व्रांत्वा भ्रां-
त्वा बहिर्निर्गत्य यत्र मूलदेवश्चंपकपादपनिश्चलत्वायायां सुप्तोऽस्ति तत्रागतानि. तं मूलदेवं दृष्ट्वा ह-
स्तिना गुलगुलायितं, हेषितं तुरगेण, गजकरस्थभृंगारेणाभिषिक्तो मूर्ध्नि, वीजितं चामराभ्यां, स्व-
यमेव विकसितं तस्य मूर्ध्नि ठत्रेण. एवं मूलदेवस्य राज्यं जातं, गगनस्थदेवतया प्रोक्तं ज्ञो ज्ञो
लोकाः ! एष मूलदेवो महानुजागः समस्तकलापारगो देवताध्यासितशरीरो विक्रमराजापरनामा न-
वतां नृपो ज्ञेयः, एतस्याङ्गया यो न वर्तयिष्यति तस्य शिदां दास्यामीत्युक्त्वा देवता स्वस्थानं ग-
ता. तदानीं तडाज्याधिष्ठायिमंलिमहामंत्रिपुरोहितादिभिः परिवृतो हस्तिस्कंधाध्यासितशरीरो महा-
महेनागतो राजमंदिरं, सर्वैरभिषिक्तो राज्याभिषेकेण, अग्निनवज्जानुमानिव तेजसाक्रांतविश्वोऽसौ
धरित्रीं धारयामास. एवं स विक्रमराजा विक्रमाक्रांतविश्वो न्यायेन राज्यं पालयामास. तेन विक्रम-
राजेनोज्जयिनीस्वामिना विचारध्वलेन सह मैत्री समाख्या, तयोः परस्परमतीवप्रीतिर्जाता.

इतश्च देवदत्ता गणिका तादृशीं विट्बनां मूलदेवस्य दृष्ट्वातीवविरक्ता जाताचलोपरि, ततः स
देवदत्तया निर्जत्स्य गृहान्निष्कासितः, प्रोक्तं च याहि मम गृहतः, अहं हि वेश्या, किमहं तव गृ-

धर्म-
मंजूषा
१९२

हिणी? येन त्वया मूलदेवस्यैवंविधा विम्बना कृता, इत्युक्त्वा सा गता राजसमीपं, राजेश्वरणे नि-
पतिता, पूर्वदत्तो वरश्च मार्गितः, राज्ञोक्तं यत्तुभ्यं रोचते तद्वरं मार्गय? तया मार्गितो वरः स्वा-
मिन्! मूलदेवं विना केनापि मम गृहे नागंतव्यं, एषोऽचलोऽपि मम गृहागमने निषेध्यः, राज्ञो-
क्तं यथा तुभ्यं रोचते तथाहं करिष्ये, परं कथय कोऽयं वृत्तांतः? तया देवदत्तया सकलोऽपि वृ-
त्तांतः कथितः, ततः श्रुत्वाचलोपरि रुष्टो राजा तं समाकार्यैवं कथयतिस्मिन्, नो अचल! मम निग-
र्यामेको मूलदेवोऽपरा च देवदत्ता गणिका द्वे स्तने वर्तते, ते अपि त्वं विगोपयसि, तर्हि किम-
स्मिन्नगरे त्वं राजा वर्तसे? यत्त्वमेवंविधं व्यवहारं व्यवहरसि? कुरु शरणं? अन्यथा त्वशरणं त्वा-
महं हनिष्यामि. तदानीं देवदत्तया प्रोक्तं स्वामिन्नेतेन श्वानप्रायेण हतेन किं? अतो मुच्यतामेष
इत्युक्त्वा मोचितः स देवदत्तया. राज्ञोक्तं नो अचल! त्वमस्या वचनेन मया मुक्तः, त्वमितो या-
हि? ग्रामनगराणि च विद्लोकय? मूलदेवशुद्धिं च समानय? अचलेन ज्ञातं स्तोकदिनांते त-
स्य शुद्धिं समानयिष्ये, इत्युक्त्वा राजेश्वरणौ नत्वा तस्य शुद्ध्यर्थं नगरान्निर्गत्य स विद्लोकयितुं ल-
भः, परं कापि स न लब्धः, तेनैव दुःखेन स प्रवहणं ज्ञांतेन भृत्वा प्रस्थितः पारसकुलं. इतश्च

धर्म-

मंजूषा

१९३

मूलदेवेन सप्राभृतकः प्रेषितो विनयप्रतिपादको लेखो विचारधवलराजस्य, देवदत्तायाश्च द्वितीयो लेखः प्रेषितः प्रेमप्रतिपादकः. तत्र राज्ञो लेखे एवं लिखितमासीत्, जो राजेंद्र! मम देवदत्तोपरि महान् प्रीतिबंधो वर्तते, तेन यद्यस्या ज्वतश्च रोचते तर्हि प्रसादं कृत्वा प्रेषयेति. तं लेखं प्राभृतं च वीक्ष्य हृष्टो राजावदत्, अनेनैतावत् किमर्थितं? मम राज्यमप्येतदधीनमस्ति, तदा देवदत्तायाः का कथेति? ततो राज्ञा समाकारिता देवदत्ता, कथितो लेखवृत्तांतः, जो देवदत्ते यदि तुभ्यं रोचते तर्हि याहि विक्रमराजांतिके बेन्नातटनगरे, तयोक्तं महाप्रसादः, ज्वत्प्रसादेन मम मनोरथाः सिद्ध्यन्तु. ततो विचारधवलेन महत्या ऋक्ष्या प्रेषिता देवदत्ता बेन्नातटनगरे समागता, विक्रमराजेन महत्या ऋक्ष्या प्रवेशिता, तयोर्जाता परस्परं प्रीतिः, उन्नयो राज्ञोर्विक्रमविचारधवलयोरपि प्रीतिर्विशेषतो जाता. मूलदेवस्तया देवदत्तया समं विषयसुखान्यनुज्वन् विचरति. सप्तक्षेत्रेषु धनं वपन् स राज्यं पालयामास.

इतश्च सोऽचलः पारसकूले व्यवहारं विधायानेकक्रयाणकानि समादाय प्रवरं ज्ञानं प्रवहणे भूत्वा बेन्नातटनगरे समागात्, तेन सार्थवाहेन पृष्टा लोकाः, जो लोकाः कोऽत्र राजा? किंनामा च?

धर्म-

मंजूषा

१९४

लोकैरुक्तं विक्रमनामात्र न्यायवान् राजास्ति, स च पितेव राज्यं पालयति. तत् श्रुत्वा हर्षितोऽच-
लः सुवर्णमुक्ताफलादिभिः स्थातुं भृत्वा राज्ञः पुरो मुक्त्वा निपतितस्तत्पादेषु. राज्ञा पृष्ठं ज्ञो श्रेष्ठि-
स्त्वं कुतः समागतः? तेनोक्तं राजन् पारसकूलात्समागतोऽहं. ततो राज्ञा दापित आसने निषण्णो-
ऽचलः क्षेमवार्तया तोषितश्च. तेनोक्तं राजन् कंचिन्मांडपिकं प्रेषय? यो ज्ञांडं विलोकयति. ततो
राज्ञोक्तमहं स्वयमेवागत्य विलोकयिष्यामि. ततः पंचकुलसहितो गतो राजा यानपात्रे, विलोकि-
तानि सर्वाण्यपि ज्ञांडानि शंखपूगीफलचंदनकदंतमांजिष्ठादीनि. ततो राज्ञा पृष्ठं सर्वेषु पश्यत्सु ज्ञो
श्रेष्ठिन्! एतावदेवास्ति क्रयाणकमथवान्यत्किमप्यस्ति? अचलेनोक्तं देव! एतावदेवास्ति. अन्यत्कि-
मपि नास्ति. राज्ञा चार्धं शुल्कं मुक्तं, लोकेनोक्तं राज्ञा श्रेष्ठिनो महाप्रसादः कृतो यदर्थं शुल्कं मु-
क्तं. राज्ञोक्तं ज्ञो शुल्कपालकाः श्रेष्ठिनः सर्वं क्रयाणकं मम समक्षं तोष्यतां? तेऽपि तथा कुर्वन्ति,
तदा पादप्रहारेण कानिचिद्भ्राजनानि स्फोटितानि, तेन्यो निर्गतं बहुमूढ्यं वस्तु. ततः सर्वाण्यपि
तानि स्फोटितानि, तेन्योऽपि निर्गतानि बहूनि बहुमूढ्यज्ञानानि, यथा—कुत्रापि स्वर्णं, कुत्रापि
रजतं, एवं मणिमुक्ताफलप्रवालकर्पूरकस्तूर्याद्यनेकबहुमूढ्यज्ञानानि दृष्ट्वा रुष्टो राजा, आत्मपुरुषाणां

धर्म-
मंजूषा
१९५

चादेशो दत्तो यथा जो जो सेवकाः ! एनं श्रेष्ठिनं प्रत्यक्षचौरं गृहीत ? ततस्तैर्जयेन कंपमानहृदयः
श्रेष्ठी गृहीतः, राजा समागतः स्वमंदिरे, सोऽपि श्रेष्ठी तैरानीतो राजभवने. ततो राज्ञा कथितं जो
सेवकाः ! एनं श्रेष्ठिनं मुंचत ? इत्युक्त्वा मोचितः. ततो राज्ञा पृष्ठं जो श्रेष्ठिंस्त्वं मा जानासि ? अ-
चलेनोक्तं देव ! सम्यग्र जानामि, ततो राज्ञा समाकारिता देवदत्ता, समागता सर्वांगभूषणैर्विराज-
माना श्रुतिद्योतितदिङ्मुखा, तत्क्षणादेवोपलक्षिताचलेन, मनसि लज्जितोऽचलः, तयोक्तं जो अ-
चल ! एष विक्रमराजा मूलदेवो यस्त्वया तस्मिन्मज्जनावसरे मुक्तः, त्वया जणितश्च ममापि क-
दाचिद्विधियोगेन व्यसनं प्राप्तस्योपकारं कुर्वीथाः, तेन त्वमप्यस्मिन्नवसरे विक्रमराजेन मुक्तः, सोऽ-
पि महाप्रसाद इत्युक्त्वा निपतितो द्वयोस्तयोश्चरणेषु, परमादरेण स्त्रपितो देवदत्तया जोजितो व-
स्त्रादि परिधापितश्च, राज्ञा मुक्तं शुद्धं, प्रेषितोऽचल उज्जयिन्यां मूलदेवान्यर्थनया विचारधवल-
नापि मानितः स्वगृहे समागात्. विचारधवलो मूलदेवं राज्ये निविष्टं श्रुत्वा समागतो बेन्नातटे, ए-
वं तयोर्द्वयो राज्ञोर्गाढं परस्परं प्रीतिर्जाता, स मूलदेवः श्रावकव्रतं समाराध्य पूर्णायुरंतेऽनशनेन
मृत्वा देवलोकं जगाम. इत्थं श्रीमूलदेवेन । श्रद्धाशुद्धेन चेतसा ॥ कुटुम्बादानतो लब्धं । प्राज्यं

धर्म- राज्यं सुनिश्चलं ॥ १ ॥ इति प्रासुकान्नदानविषये मूलदेवकथानकं समाप्तं ॥ अथ विक्रमादित्य-
मंजूषा दृष्टान्तेन दानं दृढयन्नाह—

१९६ मूलम् ॥ —अश्दाणमुद्गरकवियण—विचरिष्य सयसंखकठविह्रिष्यं ॥ विक्रमनरेन्दचरि-
ष्यं । अज्जवि लोए परिफुरइ ॥ १९ ॥ व्याख्या—अतिदानेनातित्यागेन ये मुखरा वाचालाः क-
विजनास्तैः विचरिष्यति ' विचरितानि प्रसारितानि यानि शनसंख्यकाव्यानि, तैः ' विह्रिष्यति '
विस्तृतं विस्तारं प्राप्तमेवंविधं विक्रमनरेन्दचरित्रं ' अज्जवित्ति ' अद्याप्यद्य यावद्धोके जगति परिस्फु-
रति जागर्तीति गाथार्थः ॥ १९ ॥ विस्तरस्तु कथानकादवगंतव्यः, तत्कथा चेयं—

मालवदेशेऽवन्ती नाम नगर्यस्ति, कथं नृता ? मालवावनितन्वंगी—नाखद्दालविनृषणं ॥ अ-
वन्ती विद्यते वर्या । पुरी स्वर्गपुरीनिजा ॥ १ ॥ यत्तु धर्मं दयामूलं । कुर्वन् पौरजनोऽखिलः ॥ अ-
र्थकामाविहाप्नोति । परत्र च शिवश्रियं ॥ २ ॥ धर्मसिद्धौ ध्रुवं सिद्धि—हृत्प्रप्रद्युम्नयोरपि ॥ दुग्धो-
पलब्धौ सुलभा । संपत्तिर्दधिसर्पिषोः ॥ ३ ॥ तस्यां नगर्या न्यायनिपुणः प्रजापालकः सकलजन-
तासुखदो जिताशेषशत्रुनृपो गंधर्वसेनो नाम भूपोऽनृद्विश्वविश्रुतः, अन्यदोज्जयिनीपार्श्ववर्तिग्रामे

धर्म-

मंजूषा

१९७

लक्ष्मीपुराभिधे कांचिद्वर्यां विधवां ब्राह्मणीं राजा गंधर्वसेनो धनादिना लोभयित्वा नर्तहरपुत्रसमः
 न्वितां स्वस्तीत्वेनांगीचकार, तथा सह स सुखान्यनुजवन्नास्ते, तथा पत्न्या सह स्ममाणस्य राज्ञः
 सूर्यस्वप्नसूचितः पुत्रो जातः, तस्य जन्मोत्सवं कृत्वा सुदिवसे सुमुहूर्ते सूर्यस्वप्नसूचितत्वादिक्रमादि-
 त्य इति विश्रुतं नाम ददौ, अथवा प्रकारांतरेण विक्रमादित्योत्पत्तिं कथयति, यथा तस्यामवंत्यां
 सर्वजनतासुखदो गर्दजिह्वो नाम राजा न्यायेन राज्यमपालयत् स्वर्गे स्वर्गिनाथ इव, स कीदृशोऽ-
 स्ति?—शत्रूणां तपनः सदैव सुहृदामानंदनश्चंद्रव—त्पात्रापात्रनिरीक्षणे सुरगुरुदानेषु कर्णोपमः ॥
 नीतौ रामनिजो युधिष्ठिरसमः सत्ये श्रिया श्रोपतिः । स्वीयान्येष्वपि पक्षपातसुजगः स्वामी यथार्थो
 ज्ञवेत् ॥ १ ॥ तस्य राज्ञो धीमतीश्रीमत्याहे द्वे पत्न्यावभूतां पंचबाणस्य रतिप्रीती इव. सा धीमत्य-
 न्यदा सुंदरस्वप्नसूचितं गर्भं दधार. पूर्णे मासि राज्ञी धीमती शुभेऽह्नि सुलभे स्फुरद्भुतिं पूर्वार्कमि-
 व पुत्रं सुषुवे. नृपो जन्मोत्सवं कृत्वा सज्जनसमक्षं तस्य नर्तहर इत्याख्यां ददौ. स वर्धमानः क्र-
 मान्मातापित्रोर्मुदं ददावब्धेरिंद्रुस्विनिशं. यतः—

उत्पतन् निपतन् रिखन् । हसन् लालावलीर्वमन् ॥ कस्याश्चिदिह धन्यायाः । क्रोमाक्रमते

धर्म-

मंजूषा

१९८

सुतः ॥ १ ॥ शर्वरीदीपकश्चंद्रः । प्रजाते रविदीपकः ॥ त्रैलोक्ये दीपको धर्मः । सुपुत्रः कुलदीपकः ॥ २ ॥ अथ द्वितीया पत्नी श्रीमतीनाम्नी सूर्यस्वप्नेन सूचितं गर्भं दधार. क्रमेण दानशीलतपोन्नाव-
 ज्ञेदैर्धर्मदोहदं दधाना गर्दजिह्वेन राज्ञा सन्मानिता संपूरितदोहदा नवमासार्धसप्तदिनांते रजनीप्रां-
 तसमये सुलभे सुमुहूर्ते मेदिनी निधानमिव राज्ञी पुत्रं सुषुवे. तस्यापि पुत्रस्य गर्दजिह्वेन राज्ञा
 मुदा जन्मोत्सवो विदधे. अर्कसमयसूचितत्वादार्कोदयवेलायां जातत्वाच्च राज्ञा गर्दजिह्वेन तस्य पु-
 त्रस्य विक्रमार्क इति नाम विदधे. सूर्योदयवेलायां जातो महान् जवति, यतः—सूर्योदयस्य वे-
 लायां । जायते यस्य जन्म तु ॥ तस्य दीर्घं जवेदायुः । पद्माया उदयः पुनः ॥ १ ॥ सोऽपि रा-
 ज्ञा पंचधात्रीभिः स्तन्यपानादिना संवर्धितो मातापित्रोर्हर्षप्रदो बभूव. तौ द्वावपि पुत्रौ सहस्रपलाव-
 ण्यगुणशालिनौ गर्दजिह्वद्वोष्णीपतेस्त्यंतमोदकरावभूतां. तयोर्मध्ये प्रथमपुत्रो जर्तृहरः संजातोऽष्ट-
 वार्षिकः शिक्षितद्वासप्तिकलो यौवनाजिमुखो बभूव. राज्ञा गर्दजिह्वेन स जीमसेननृपांगजामनंग-
 सेनां पुत्रीं महामहेन विवाहितः. ततो गर्दजिह्वो राजा सकलबलसमन्वितो निःशेषान् विद्वेषिमे-
 दिनीपतीन् साधयामास. एवं साधितदेशो देशाधिपो गर्दजिह्वः सन्मार्गेण राज्यं पालयन् श्रीरामं

धर्म-
मंजूषा
१७७

स्मारयामास. एवं राज्यं पालयन् गर्दजिह्वोऽन्येद्युः शूलारोगेण मृत्वा मरुधाम जगाम. तस्य राज्ञो मृत्युकार्ये कृते मंत्रीश्वरादयः सदुत्सवपूर्वं नर्तुहरे राज्याभिषेचनं व्यधुः. तद्दिनादारभ्य नर्तुहरो राजा जातः, गजवाजिरथादिकं सर्वं तदधीनं जातं. विमातृजातत्वाद्वाङ्मा नर्तुहरेण विक्रमादित्योऽपमानितः, तदपमानं संस्मृत्य विक्रमादित्य एकाकी खड्गसखायो देशांतरे ययौ.

तस्मिन् समये तस्यामवंत्यां दरिद्रो नारायणाभिधो विप्रः पूजोपहारैर्होमधूपादिभिर्भुवनेश्वरीं देवीमाराधयामास. सा संतुष्टा बहुजीवितदायकं सदाकारं सुखादु बीजपूरफलं तस्मै ददौ. तत्फलं लब्ध्वा द्विजोऽवादीत्, हे देवि! अनेन फलेन नृक्षितेन बहुजीवितं भवति, निर्धनत्वेन च मम तेन जीवितेनापि किं? यतः—जीवंतो मृतकाः पंच । श्रूयंते किल भारत ॥ दरिद्रो व्याधितो मूर्खः । प्रवासी नित्यसेवकः ॥ १ ॥ तत् श्रुत्वा देवी प्रोवाच नो विप्र चिंतां मा विधेहि? त्वमितो याहि? तव किञ्चिन्नमपि नृक्षिप्यति, तत् श्रुत्वा विप्रः स्वगृहे गतः, कृतस्नानदेवपूजाक्रमो यावता फलं नोक्तुमुपविष्टस्तावता पुनस्तेन चिंतितमहो ममानेन नृक्षितेन किं? तथा बहुजीवितेनापि किं? यदि नर्तुहरनृपस्य दीयते तदा स राजा जगतः सुखंकरः स्यात्, यतः—दुर्बलानामनाथानां

धर्म-
मंजूषा
२००

। बालवृद्धतपस्विनां ॥ अन्यायैः परिचृतानां । सर्वेषां पार्थिवो गतिः ॥ १ ॥ इति ध्यात्वा स बाढ-
वस्तन्महिमानमुक्त्वा तत्फलं ऋतृहराय प्रददौ, ऋतृहरोऽपि तस्मै बहुधनं दत्वा विसर्जयामास, नृप-
तिस्तत्फलं चोक्तुमिच्छन् दध्यावहो पट्टराज्ञीं विना नृक्तेन किं? विचिंत्येति फलं नृपतिः स्नेहेन रा-
ज्ञ्यै ददौ, तथापि तस्य महिमानं श्रुत्वा स्वमित्राय हस्तिपकाय ददे, हस्तिपकोऽपि प्रीत्या राज्ञश्चा-
मरधारिण्यै ददौ, चामरधारिण्यपि प्रीत्या तत्फलं पुनः राज्ञे ददौ, ऊर्ध्वशस्तदेव फलं ज्ञात्वा पृष्ठद्वो
सुंदरि! एतत्फलं त्वया कुतो लब्धं? तव केन दत्तं? तथा सत्यमुक्तं, ततः परंपरया ज्ञातसकलवृ-
त्तांतः पट्टराज्ञ्या दुश्चेष्टितं ज्ञात्वा संप्राप्तवैराग्यो नृप एवमचिंतयद्भिगहो स्त्रीविलसितं! मदनविलसि-
तं च! यतः—यां चिंतयामि सततं मयि सा विरक्ता । साप्यन्यमिच्छति जनं स जनोऽन्यसक्तः ॥
अस्मत्कृते च परितुष्यति काचिदन्या । धित्तां च तं च मदनं च श्मां च मां च ॥ १ ॥ संमोहयं-
ति दमयंति विमंभयंति । निर्नेर्त्सयंति रमयंति विषादयंति ॥ एताः प्रविश्य सदयं हृदयं नराणां ।
किं नाम वामनयना न समाचरंति ॥ २ ॥ इत्यादि स्त्रीस्वरूपं ध्यात्वा ऋतृहरभूमिपालः संसाराद्वि-
रक्तमानसस्तृणवद्राज्यं विमुच्य वने गत्वा योगपरायणस्तापसो बभूव, तस्मिन् समये सर्वेऽपि मंत्री-

धर्म-
मंजूषा
२०१

श्वरा जर्तृहरोपांते गत्वैवं जगुः, स्वामिंस्त्वया विनेदानीं सर्वं राज्यं विनंदयति, तत् श्रुत्वा जर्तृहरो जगौ, सो मंत्रीश्वराः कस्येदं राज्यं? कस्य बांधवाः? जवांतरे मया सहस्रशो राज्यलक्ष्मीः प्राप्ता, परं मया स्वर्गापवर्गदा वैराग्यश्रीर्न कुत्रापि लब्धा, अतो मे राज्येन कार्यं नास्ति, सृतं राज्येन, अनया वार्तयापि च सृतं, एवं जर्तृहरो जट्पन् मणितृणसमाशयस्तीव्रं तपः कर्तुं महाविपीने जगाम, तदा शून्यं राज्यं ज्ञात्वाग्निवेतालिकासुरः क्रूरात्मा तत्क्षणादेव तद्राज्यमशिश्रियत्, ततस्तद्राज्याधिष्ठायका मंत्रीमुख्या राजानं वनगतं ज्ञात्वा विक्रमादित्यं च रुष्टं परदेशिनं च मत्वा श्रीपतिं दक्षिणं कुलीनं ज्ञात्वा जर्तृहरराज्ये स्थापयामासुः, सोऽग्निवेतालिकासुरो रात्रौ तं श्रीपतिं राजानं जघान, प्रातस्तं सृतं दृष्ट्वा मंत्रीणो दुःखिनोऽभवन्, एवं यं यं नृपं मंत्रीणस्तत्र स्थापयन्ति, तं तं रात्रौ सदाग्निवेतालिकोऽसुरो हन्ति, एवं दिनानि यांति, मंत्रीणस्तस्य शांतये भूखिलिं कुर्वति तथापि स दुष्टोऽसुरः शांतिं नाप्नोति.

इतश्च विक्रमादित्यस्यान्यदा जट्टमात्राहो वणिगेको मिलितः, स तस्य सेवातत्परो बभूव, अथ तौ धनार्थिनौ रोहणाद्रिसमीपस्थग्रामे गतौ, प्रातःसमये तत्र गिरौ गत्वा जट्टमात्रो विक्रमार्कप्र-

धर्म-
मंजूषा
२०२

ति प्राह भो नरेन्द्र ! इह यो नरः स्वकीयललाटपट्टे हस्तं दत्वा हा दैवेत्युक्त्वा प्रहारं ददाति तस्मै रोहणाचलो मणिं ददाति, नान्यथेति. जट्टमात्रस्थैतद्वचो निशम्य नृपतिश्चितयति, एवं तु कातरो वक्ति, परं नोत्तमः, तेन मयैतद्वचो विनैव प्रहारो देयः. ततो विक्रमनृपः खनीमध्ये खनिवेण पुनः पुनर्घातं ददाति, परं मणिर्नो प्रादुर्भवति. तदा जट्टमात्रेण चितितं हा दैवेति वचो विना सर्वथा मणिर्न प्रादुर्भविष्यति, तेन केनचिन्नलेन नृपो यथैतद्वक्ति तथा कुर्वे. इति विचिंत्य भट्टमात्रेण नृपस्याग्रे नृपमातुरकुशलं कथितं, तावद्बहुदुःखितेन नृपेण बाढस्वरेण हा दैवेति वचनमुक्त्वा प्रहारः प्रदत्तः, तदा सपादलक्ष्मूढ्यं रत्नं प्रकटितं. तद्रत्नं निरीक्ष्य हृष्टो जट्टमात्रः, परं मातुर्दुःखदुःखितो नृपो न किमपि वक्ति. तदा जट्टमात्रेणोक्तं नो नरेन्द्र ! तव मातुः कुशलमस्ति, परं मयैतन्नं कृतं. एतत् श्रुत्वा हृष्टमानसो नृपो रोहणं प्रति प्राह, यथा—धिग रोहणगिरिं दीन—दारिद्र्यव्रणरोहणं ॥ दत्ते हा दैवमित्युक्ते । स्तनान्यर्थिजनाय यः ॥ १ ॥ इत्युक्त्वा स्तनमुत्सृज्य विक्रमार्कमहीपतिः क्षत्रियवेषं त्यक्त्वावधूतवेषं विधाय तापीनदीतीरमुपाययौ. रात्रौ तत्र शिवारवं श्रुत्वा जट्टमात्रोऽवगन्तो राजन्नत्र तटिनीतटे नृषणैर्नृषिता परं मृता नारी वर्तते इति शिवा वक्ति. तत् श्रुत्वा वि-

धर्म-
मंजूषा
२०३

स्मितो विक्रमार्कः समितस्तत्र गतः. तथास्थितां तां नशिं वीक्ष्य राजा प्राह नो मित्र! तव वचः स-
त्यं जातं, परमस्याः स्त्रिया नृषणानि मनागपि नाहं गृह्णामि, नो मित्र! यदि तव रोचते तर्हि त्व-
मेवास्या नृषणानि गृह्णाण? विनयावनम्रदेहो नट्टमात्रः प्रोचे, नो मित्र यदि त्वमस्या नृषणानि
नादत्से, तर्ह्यहं सांप्रतं चांडालिकं कर्म न करोमि. पुनः शिवास्वं श्रुत्वा नट्टमात्रो राजानं जगाद,
एषा शिवैवं वक्ति यत्तवावंतीराज्यं मासेन नविष्यति. तत् श्रुत्वावंत्या राज्यं शून्यं ज्ञात्वा स नट्ट-
मात्रं मित्रमेवं वक्ति, ओ मित्र! अहं सांप्रतं राज्यकृते तत्र पुरे यास्यामि, यतः—ददाति प्रतिगृ-
ह्णाति । गुह्यमाख्याति पृच्छति ॥ भुंक्ते नोजयते चैव । षड्विधं प्रीतिलक्षणं ॥ १ ॥ एवं मित्रमा-
लाप्य मार्गे मित्रगुणान् संस्मरन् स्वीयं नगरं विक्रमार्कः समुपागमत्.

अवधूतवेषो विक्रमार्क एकस्मिन् पीठे समुपविश्य कस्यचिन्मंत्रिणोक्तिके राज्यशून्यस्वरूपं प-
प्रह. मंत्रीश्वरो जगौ नर्तृहरनृमीपतेः पदे यो यो मंत्रिर्निरूपः स्थाप्यते तं तमभिवैतालिकोऽसुरो
हंति. तदानीमवधूतवेषो विक्रमार्को जगौ नो मंत्रिन्! सर्वेऽमात्या यदि मह्यं राज्यं ददते तदाहं
दुष्टादिह्य सङ्गान् पालयामि, एष च राजधर्मः, यतः—दुष्टस्य दंरुः स्वजनस्य पूजा । न्यायेन

धर्म-
मंजूषा
२०४

कोशस्य सदैव वृद्धिः ॥ अपक्षपातो रिपुशत्रुहृदा । पंचैव धर्माः कथिता नृपाणां ॥ १ ॥ तस्य स-
त्त्वं निरीक्ष्य मंत्रिर्निर्मत्रयित्वा तस्यावधूतवेषभृतो विक्रमादित्यस्य राज्यं दत्त्वा सर्वेऽपि हृष्टा मंत्रिणो
निर्जीकाः स्वस्थानं गताः, एवं च विक्रमादित्यस्य राज्यं जातं. ततः स राजा मनस्येवमर्चितयत्,
अस्य देवस्य संतुष्ट्यर्थं बलिं कारयामि, यतो दुष्टदेवता बलिपूजातः शांतिमाप्नोति. इति विचिंत्य
राजामात्यानाहूय बलिकृते मूढकत्रयपक्वान्नवटकैरेयीवाकुलादीनि कारयति, तथा पुष्पागुरुधूपप्रभृ-
तीनि शांत्यर्थं कारयित्वा पुरप्रतोल्या उपरितनद्धम्यां स्थाने स्थाने राजमंदिरादिषु शय्यादिषु चतु-
र्दिक्षु पुष्पबलिधृपादिविविं विधिना कारयित्वा, तथा स्थाने स्थाने महीपालः स्वसेवकै राजमार्गं
वेगतस्तल्लिकातोरणैर्नृषयित्वा स्वयं खड्गसखाय एकाकी पथ्यंकस्योपरि स्थितः, सावधान उन्निद्रो
निर्जयः सत्त्वान्श्च स जगवज्जुणान् संस्मरन्नस्थात्, साहसिकानां सर्वं ज्ञयं जवति, यतः—सीह न
जोए चंदबल । नवि जोए धणरिद्धी ॥ एकलमो बहुआं जडे । जिहां साहस तिहां सिद्धी ॥ १ ॥
एवं यावत्स तस्थौ तावत्स सुराधमो निःकारणशत्रुः पुरगोपुरमार्गेण राजगृहंप्रति निशाद्वितीयप्रहर-
समये समागात्, खड्गव्यग्रकरश्च राजशय्यासमीपे समागत्य जीषणं रूपं कृत्वा ज्ञापयन् स नवीनं

धर्म-
मंजूषा
२०५

नृपं हंतुं दधावे. नृपोऽवगन्तो अश्विवेतालामर! सांप्रतमहं शयने स्थितोऽस्मि, पूर्वं बलिं दाहि? ततश्च मम विग्रहं गृहाण? तत् श्रुत्वाश्विवेतालिकोऽसुरो मनोऽजीष्टं बलिं घ्रात्वा महीपतेर्निर्जयं व-
चश्च निशम्येति दध्यौ, अहो धन्योऽयं महासत्त्ववानिति. ततस्तस्य वचः श्रुत्वा धैर्यं च वीक्ष्यावधि-
ज्ञानेन तं प्रवर्धमानज्ञायं च ज्ञात्वा पुरो भूत्वा प्रोवाच, नो महाभाग! संतुष्टोऽहं तवोपरि, सुखे-
न राज्यं कुरु? न्यायमार्गेण प्रजां च पालय? एवंविधो बलिश्च त्वया सदा मह्यं देयः. राज्ञा न-
मित्युक्ते स देवः स्वस्थानं गतः.

अथ प्रजाते मंत्रिणो नृपं जीवंतं वीक्ष्य हर्षिताः प्रोचुरहोऽस्य सत्त्वाधिकत्वं! ततो मंत्रिणो न-
गरमध्ये तल्लिकातोरणादिभिः सदुत्सवं कारयामासुः. एवं द्वित्रिदिनानि बलिपूजादिकं कृत्वा वैता-
लिकासुरंप्रति भूपो जगौ, नो वैतालिकासुर! ते ज्ञानं कियदस्ति? कियती शक्तिश्चास्ति? वैता-
लिको नृपं प्रत्याह नो नृपते यदहं ध्यायामि तत्करोमि, सर्वं जानामि सर्वत्र च गह्णामि. राजा
प्राह ममायुः कियन्मात्रं वर्तते? तच्च न्यूनाधिकं जवेद्वा न? तद् ज्ञानेन ज्ञात्वा समाख्याहि? दे-
वोऽवगोकवर्षशतं तवायुरस्ति, तच्च केनापि न्यूनाधिकं कर्तुं न शक्यते, ततः पूर्णायुर्मृत्वा त्वं स्वर्गं

धर्म-
मंजूषा
२०६

यास्यसि, इति च मयाख्यातं त्वं सत्यं जानीहि? विसर्जितोऽग्निवेतालः स्वस्थानं गतः. तद्दिनादा-
रन्य निर्जयो नृमीशः सुखं सुष्वाप. प्रगे जागरितो नृपः प्राचातिकीं क्रियां कृत्वा महामहेन सक-
लं दिनं नीत्वा पुनः रात्रौ शयनालये सुखं सुष्वाप. समागतोऽग्निवेतालः, सुप्तं राजानं वीक्ष्य क्रु-
द्धोऽसौ नृपप्रत्याह, रेरे दुष्टाशयमहीपाल! ममाकृत्वा बलिं पूजां च त्वं शयनीये कथं सुखं सुप्तोऽ-
सि? यमजिह्वासदृशेनानेन खड्गेन तव शिरश्छिनत्ति, सज्जो नव? अकस्मात्तद्वचो निशम्य जा-
गरितो नृपो यमजिह्वासदृशं खड्गं कोशादाकृष्य कोपारुणो बाढस्वरेणैवं जगाद, रेरे दुष्टाशयाग्नि-
वेताल! ममायुः केनापि न लोभ्यते, अथाहं प्रत्यहं कुतस्तुन्यं बलिं करोमि? यदि तव योद्धुं श-
क्तिरस्ति तर्हि संग्रामाय सज्जो नव? यथाहं तवाहंकृतिं स्फेप्यामि, शक्त्यन्नावे च किंकरवत्त्वं मम
सेवां कुरु? तस्य राज्ञ एतद्वचनचातुरीचमत्कृतस्तस्य सत्वेन प्रवृद्धजाग्योदयेन च संतुष्टोऽग्निवेता-
लिकः सुरः प्राह नो नृप! तव जाग्योदयेन संतुष्टोऽहं, यदोचते तद्याचस्व? अमोघं देवदर्शनं, य-
तः—अमोघा वासरे विष्टु—दमोघं निशि गर्जनं ॥ नारीबालवचोऽमोघ—ममोघं देवदर्शनं ॥
॥ १ ॥ राजावक् हे निर्जर यदि मयि तुष्टोऽसि तदा यद्यहं त्वां स्मरामि तदा त्वया त्वरितमेवागंत-

धर्म-
मंजूषा
२०९

व्यं, मदुक्तं सर्वं कार्यं च कर्तव्यं, ममोपरि पितृवत्सदा स्नेहः कर्तव्यः, जवता मम चिंता च भृशं कार्या, अस्मिन्नर्थे कथमपि न प्रमाद्यं. वेतालो बजापे जो महात्मन् जो विक्रमार्क! मम साहाय्य-तो निःशंकं राज्यं कुर्वस्त्वं सुखेन तिष्ठ? इति श्रुत्वा संतुष्टो भूपोऽप्यग्निकासुरं नत्वा स्तुत्वा पुष्पा-दिभिः संपूज्य च विससर्ज. सोऽपि स्वस्थानमगमत्.

अथ प्रज्ञाते राजा मंत्रिमुख्यानाहूय नैशं वृत्तांतं वैतालिकासुरसत्कं समाचख्यौ. तत् श्रुत्वा ते भृशं हृष्टा जाताः, अथ तस्मिन्नेव दिनेऽवधूतवेषं मुक्त्वा नृपः पूर्ववेषं ललौ, इतश्च समागतो जट्ट-मात्रः, ततस्तौ द्वावपि सुहृदौ कुशलाद्युदंतप्रश्नपूर्वकं परस्परं मिलितौ. ततो जट्टमात्रः प्राह जो जो मंत्रिण एष गर्दजिह्वपुत्रो विक्रमार्कनामा. ततस्तं समुपलक्ष्य सर्वेऽपि हृष्टाः. तदा श्रीमती जननी सुतं समायातं श्रुत्वा यावडोमांचकंचुकितविग्रहा बभूव, तावद्भृपालो मातृवत्सलो मातृमिलनाय मातुः समीपे गत्वा जक्त्या च मातुः पादं ननाम, श्रीमती निजपुत्रस्य चरित्रं निशम्यातीवहृष्टाभू-त्, यतः—ते पुत्रा ये पितुर्नक्ता । स पिता यस्तु पोषकः ॥ तन्मित्रं यत्र विश्वासः । सा जार्या यत्र निर्धृतिः ॥ १ ॥ मंत्रिजिर्विक्रमादित्यस्य सुदिवसे महामहोत्सवपूर्वकं पट्टाभिषेको विदधे, न्या-

धर्म-
मंजूषा
२०८

यमार्गेण पृथ्वीं पालयन् राजा जनेभ्योऽग्नीप्सितं दानं दत्ते, एवं काळो याति. एकस्मिन् दिने से-
नया परितुष्टोऽसौ देशसाधनाय निर्ययौ, अंगबंगतल्लिङ्गकाश्मीरसिंहलकल्लिङ्गकोकणसौराष्ट्रशबर-
बरादीन् देशान् साधयित्वा लब्धजयो जयजयारवैः स्तूयमानो विक्रमार्कोऽग्निवार्क इव दिदीपे,
एवं दीप्यमानोऽसाववन्तीं प्राप्य मातुः पादौ प्रणनाम, मात्राग्निनन्दितो राज्यमपालयत्.

अन्येहृर्विक्रमादित्यजननी श्रीमती. रोगव्याप्तशरीरा सधर्मपरायणा वैद्यैश्चिकित्स्यमानापि जी-
वितक्षये स्वर्गं ययौ, अहो मरणं कोऽप्युल्लंघयितुं न क्षमते ! यतः—ब्रह्मा येन दिनाधिपप्रभृतयो
मंचस्य पादे ग्रहाः । सर्वे येन कृताः कृतांजलिपुटाः शक्रादिदिक्पालकाः ॥ लंका यस्य पुरी समुद्र-
परिखा सोऽप्यायुषः संक्षये । कष्टं विष्टपकंठको दशमुखो दैवादृतः पंचतां ॥ १ ॥ नृपमातुर्मृत्युका-
र्याणि कृत्वा शुचममुंचंतं तं वीक्ष्य मंत्रिण इति बोधयन्तिस्म, यथा—धर्मशोकभयाहार—निद्राका-
मकल्लिक्रुधः ॥ यावन्मात्रा विधीयन्ते । तावन्मात्रा ज्वन्त्यमी ॥ १ ॥ तिष्ठयरा गणहारी । सुखशृणो
चक्किसेवा रामा ॥ अवहस्या हयविहिणा । सेसेसु जियेसु का गुणणा ॥ २ ॥ इत्यादि शोक-
हृदाक्यं मंत्रिणां श्रुत्वा नृपः शोकं त्यक्त्वा भृशं सुखी राज्यं कुर्वन्नासीत्. इतो लक्ष्मीपुरे सिंहस्य

धर्म-
मंजूषा
२०९

मेदिनीपतेः पद्मावत्यां पट्टराश्यां बहुपुत्रोपरि पुत्री जाता, तस्याः पिता कमलेत्यजिधां व्यधात्, सा राजपुत्री क्रमेण वर्धमाना सकलकलासमन्विता यौवनोन्मुखी सिंहेन राज्ञा विक्रमार्काय दत्ता, विक्रमार्केण च परिणीता, राज्ञः पट्टदेवी च जाता, लक्ष्मीर्हरेरिव, एवमन्या अपि बहुकन्याः सदुत्सवेन परिणीय विक्रमादित्यचूपालोऽन्वहं राज्यं कुरुते. सर्वासां राज्ञीनां मध्ये विनीतत्वाद् अमिनाथस्य कमला कमलेव वल्लभाभवत्, तस्य राज्ञो न्यायनिपुणो गंभीरो लोचरहितो राजनक्तो गुणसमुद्रस्तीक्ष्णधीर्जट्टमात्रो महामात्योऽभवत्, तथा तस्य चूपतेरभिवेतालाजिधोऽसुरः साहसेन वशीकृतो सर्वकार्येषु सान्निध्यं चकार, अहो पुण्यानामुदये सर्वं ज्ञायं भवति, यतः—पत्नी प्रेमवती सुतः सुविनयो भ्राता गुणालंकृतः । स्निग्धो बंधुजनः सखातिचतुरो नित्यं प्रसन्नः प्रभुः ॥ निर्लोचोऽनुचरः सुबंधुसुयतिप्रायोपजोग्यं धनं । पुण्यानामुदयेन संततमिदं कस्यापि संपद्यते ॥ १ ॥ अन्यदा श्रीविक्रमार्को ब्रातृविस्वाद् भृशं दुःखितो जर्तृहरं विनयेन संतोष्य पुरे समानीतवान्, तस्य चरणौ प्रणम्य कृशत्वं च वीक्ष्य विक्रमार्को चूपतिस्तपोदुष्करत्वं दध्यौ, ततस्तस्य मुनेः पादौ प्रणम्य स श्रुतिं जगाद, हे जगवन्! मयि प्रसन्नो नृत्वा त्वं राज्यमंगीकुरु? तत् श्रुत्वा जर्तृहरो ज-

धर्म-
मंजूषा
२१०

गाद, ओ नरोत्तम ! महान् राज्यादिकं त्यक्त्वा पुनर्नीगीकरोत्यगंधनसर्पवत्, पुनर्द्रूपो जगाद तर्हि त्वयात्रैव स्थेयं, ग्रामादिषु कुत्रापि न गंतव्यं, ममोपरि कृपां चाधाय मदुक्तं कार्यं, ऋषिः प्राह सा-
धोरेकत्र पुरे चिरं स्थातुं न युक्तं, पुनर्विक्रमार्को जगाद तर्हि मामकीने गेहे त्वया सदाभ्येत्याहा-
रो लातव्यः, पुनर्मुनिः प्राह साधूनामेकसन्न्याहारो न युज्यते दोषसंज्ञात्, राजा प्राह तथाप्ये-
कवारं मम निकेतने दोषवर्जितमाहारं लातुमागंतव्यं, मुनिना मानिते नृपः प्रियांप्रत्याह, हे प्रिये!
नित्यशस्त्वयास्य मुनेराहारः प्रदातव्यः, तत् श्रुत्वा संतुष्टा राज्ञी, स्वस्थानं गतो मुनिः, राजा च रा-
ज्यकार्यरतो बभूव.

अथ चर्तृहरो मुनिराहारार्थं प्रतिदिनं राजवेश्मनि समायाति. ततो नृपगेहे गच्छन्नन्यदा चर्तृ-
हरो मुनिः स्नानपरां भूपगेहिनीं संवीक्ष्य ह्रुतं ववले. तथावस्था नृपपत्नी कृतत्वरा समुच्चाय तस्यर्षेः
पृष्ठौ गत्वा स्फुटाक्षरमिति प्रोवाच—ओ मुने ! जवताशेषं बाह्येन्द्रियजालं विजितं, परमंतरंगं तु न
जितं, यतो जवान् ममांगं वीक्ष्य त्वरितं प्रत्यावृत्तः, यतः—शत्रौ मित्रे तृणे स्त्रौ । स्वर्णेऽश्मनि
मणौ मृदि ॥ मोक्षे जवे जविष्यामि । निर्विशेषमतिः कदा ॥ १ ॥ तद्दिनादारभ्य ध्यानमौनपरो

धर्म-
मंजूषा
२११

जर्तृहरो मुनिः पृथ्वीपीठं बोधितुमन्यत्र जगाम. इति विक्रमादित्योत्पत्तिचरित्रं. ॥ एकस्मिन् दिने
मंत्रिसामंतमहेभ्यालीनतक्रमो विक्रमादित्यो राजा देवेंद्रसजातुव्यायां स्वसजायां यावता समुपविष्ट-
स्तावदेको नापितो राज्ञः पुरः समागत्य सूर्यबिंबवद्भासुरं देहप्रमाणमादर्शं पुरो दधौ. विक्रमार्को
महीपालस्तस्मिन्नादर्शं स्वीयां निखिलां देहह्यायां विलोकयन् यावच्चित्ते चमत्कृतोऽनृत, तावन्नापि-
तश्चमत्कृतं नृपं ज्ञात्वा तस्यां सजायां सर्वेषां मंत्रिमुख्यानां पुरो जगौ, हे राजंस्त्वयात्मीयं स्वरूपं
विलोक्य यच्चित्तितं तदेते विज्ञा मंत्रिणः सांप्रतं कथयंतु, नो चेदहं जन्मोऽप्यत्र तवाग्रे सर्वं कथ-
यामि. तदानीं नृमीभुजा पृष्टाः सर्वेऽमात्या दध्युः, सांप्रतं प्रायोऽसौ नरो वाक्सारो दृश्यते, एवं ते
सर्वेऽमात्याः परस्परं ध्यात्वा राजानं जगुः, हे राजन्! म्लानिहेतवेऽयं महामानी पृच्छ्यतां, यतः—
मानिनो हतदर्पस्य । लान्नोऽपि न सुखावहः ॥ जीवितं मानमूलं हि । माने म्लाने कुतः सुखं ॥
॥ १ ॥ नृपेनोक्तं नो दिवाकीर्तं त्वमेव ब्रूहि? देहप्रमाणमादर्शं दृष्ट्वा किमहं चित्ते चमत्कृतः?
नापितेनोक्तं राजंस्त्वया स्वरूपं दृष्ट्वा चित्तितं यन्महीमध्ये मत्तुव्यः कोऽपि मानवो नास्ति, इत्यग्नि-
मानस्तव चित्ते समागतः, परं नो नृप! त्वं शृणु? महान्तो मनुजाः कदाप्येवं गर्वं न कुर्वन्ति, यतो-

धर्म-

मंजूषा

२१२

ऽस्मिन् संसारे सर्वशरीरिषु तारतम्यं विद्यते, राजा प्राह नो दिवाकीर्ते त्वयाद्वृत्तं किं दृष्टं? यदद्वृत्तं दृष्टं जवति तत्सर्वं निर्जयः सन्न मत्पुरः सद्यो जवान् जट्टपतु. नापितोऽवग्नो नृशक्र! सावधानो नृत्वा श्रूयतां? स्वर्गिपुरोपमे प्रतिष्ठानपुरे शालिवाहननृपालो न्यायतो नृवं शशास, तस्य राज्ञो विजयाचार्याकुट्युद्भवा सुकोमलानाम पुत्र्यासीत्, प्रसरद्रूपलावण्या सत्कलाकलापशालिनी सान्यदा जातिस्मरणज्ञानतो निजान्न सप्त पूर्वजवान् वीक्ष्य पुरुषं च सापराधं ज्ञात्वा पुरुषद्वेषिणी जाता, तद्दिनादारभ्य दृष्टिपथागतं नरं सा लकुटैर्हति, नरनामश्रुतेः स्नानं करोति, यस्याः पुरोऽन्या कापि रूपशोभां न धत्ते, यथा—सुकोमलातनूप्रोद्य—दीप्तिपुंजपुरो मनाग् ॥ नृपाल त्वद्गृहीतानां । देहदीप्तिरण्यते ॥ १ ॥ सा च पुरुषद्वेषात् सर्वर्तुपुष्पफलाढ्ये नगरबाह्यवने तिष्ठति, तस्मिन् वने क्षीरवन्नीरपरिपूर्णं स्वर्णवद्भूतलं स्वर्णपात्रिमनोहरं स्वर्णसोपानसुंदरं सरोवरमस्ति, मार्जारीरूपभृत्सुरी तयोर्वनसरोवरयो रक्षां करोति तृणकाष्ठकचवराद्यपनयनादिना, तस्य तद्वचनं निशम्य विक्रमार्कोऽवग हे महाभाग! त्वया सत्यमुक्तं, रूपतारतम्यं यच्च त्वयोदितं तत्सत्यमेव. अथ संतुष्टो राजा विक्रमार्कस्तस्मै यावद्भनं दापयामास तावत्स नापितो दिव्यमुकुटकुंभलहारकेयूरदिव्यवस्त्रयुग्म-

धर्म-
मंजूषा
२१३

धारको देवोऽभवत्, तद्रूपं दृष्ट्वा भृपाथाः सर्वेऽपि मंत्रिणः सन्यलोकाश्च बाढं चित्ते चमत्कृता बभू-
वुः, राज्ञा पृष्टं ज्ञो सुरेश्वर ! त्वं कुतः स्थानात्किमर्थं चागतोऽसि ? स प्राहाहं सौधर्मदेवलोकवासी
सुराचले देवनृत्यै गतोऽभवं, तत्र जिनान्नत्वा भूमंडलेऽहं भ्रमन् प्रतिष्ठानपुरे गतः, तत्रापि देवान्न-
त्वा यावता नगरश्रियं पश्यामि तावन्मया ऋषपुत्री सुकोमला दृष्टा, मया चिंतितमहो राजपुत्र्याः
सुंदरं रूपं दृश्यते, ततश्चलितस्तावत् किन्नराणां मुख्वादीयमानं तावकं साहसं रूपं च श्रुत्वाहं हे ऋ-
षते ! त्वां वीक्षितुमागतः, त्वत्परीक्षाकृते चात्मागां सुंदराजिधो देवः, त्वत्साहसेन तुष्टोऽस्मि, वांछितं
वरं मार्गय ? विक्रमोऽवग्धो सुरेशाधुना केनापि वस्तुना मम कार्यं नास्ति, यतो मम सद्ने ल-
ह्म्यन्वितं सर्वं समीहितमस्ति, ततो देवो महीशाय दिव्यरूपकृच्छ्रटिकां बलाहत्वा हृष्टचित्तो विदुदि-
व तिरोदधे, यतः—संतुष्टानाममर्त्यानां । दर्शनं जातमंगिनां ॥ मोघं च जायते नैव । निशाग-
र्जितवत्कदा ॥ १ ॥

अथैकस्मिन् दिने ऋट्टमात्रो दीनमुखं तं रूपं दृष्ट्वेति पृष्टवान्, हे स्वामिंस्ते मनः किमर्थं बा-
धते ? तत्सर्वं ममाग्रे सत्यं समाख्याहि ? यथा तस्योपचारः क्रियते, नवतश्च तुष्टिर्भवति, राज्ञोक्तं

धर्म-
मंजूषा
२१४

नो मंत्रीश्वर! सावधानीदृश्य श्रूयतां? सुरोक्तायाः शालभृष्टजः कन्यायाः पाणिग्रहणं विना मम जीवितं नास्ति, यतः—अस्काणसणी कम्माण । मोहणी तह य वयाण बंजवयं ॥ गुत्तोण य म-
णगुत्ती । चउरो दुक्केण जिप्पंति ॥ १ ॥ दिवा पश्यति नो बृकः । काको नक्तं न पश्यति॥ अ-
पूर्वः कोऽपि कामांधो । दिवानक्तं न पश्यति ॥ २ ॥ मंत्री प्राह हे राजंस्तस्याः पुरुषद्वेषिण्या यो-
षितस्तव पाणिग्रहोऽनर्थमूलं न विष्यति, अतस्तव तथा सह पाणिग्रहणं कर्तुं न युज्यते, राजा प्रा-
ह नो मन्त्रिन्! यदि जवतो मदीयेन जीवितव्येन प्रयोजनं स्यात्तर्हि तत्रोद्यमः क्रियतां? अथ मं-
त्रिणा ये ये उपायाः कृताः, येन प्रकारेण च सा दृपपुत्री सुकोमलानाम्नी परिणीता, तस्याः कु-
क्षौ च विक्रमचरितनामा पुत्रो जात इत्यादिः सकलोऽपि वृत्तांतो विक्रमादित्यचरित्रादवसेयः, ग्रंथ-
गौरवजयान्नास्मान्निर्लिखितः, अथ विक्रमादित्यो राट्, तस्य सुकोमला च पट्टराज्ञी, तयोः पुत्रो वि-
क्रमचरितनामा प्रतिष्ठानपुरान्मातृसहितः पितृमिलनाय सद्योऽवन्तीपार्श्वे समागमत, राजा विक्रमादि-
त्यो ज्ञार्यापुत्रागमं श्रुत्वा तत्क्षणम् सन्मुखमागत्य तयोः पूःप्रवेशं महामहेन कारयामास, ततस्त-
योः सप्तद्वयमिकमावासं दत्वा न्यायवर्त्मना विक्रमार्कस्तेन पुत्रेण सह राज्यं पालयामास. एवं तेन

धर्म-

मंजूषा

२१५

विक्रमादित्येन बहवः कन्यकाः परिणीताः, ताभिः सार्धं च वैषयिकं सुखं भुञ्जानोऽसौ देवराज इव राज्यं करोति.

अथैकस्मिन् सर्वोत्कृष्टतमे दिवसे सुखप्रदे सन्मुहूर्ते सन्मानपूर्वकं सिद्धविद्यं तद्दकं समाकार्य कीरकाष्टमयं रत्नजटितं सिंहविस्तरं मनोरमं सिंहासनं नृपतिः कारयामास, तथा तस्मिन् सिंहासने कीरकाष्टमया रत्नखचिता द्वात्रिंशद्बालजंजिका नृपो योजयामास, सन्मुहूर्ते कृतत्वात् कीरकाष्टमयत्वाच्च द्वात्रिंशता सुरीजिस्तत्सिंहासनमधिष्ठितं, ततःप्रभृति विक्रमादित्यनृपालस्तस्मिन् सिंहासने समासीनो निरंतरं न्यायमार्गेण मेदिनीं पालयामास. अन्यदा कश्चिद्योगिराट् प्रतिहारनिवेदितो नृपोपांते समागत्यैकं बीजपूरकं दुदौके, एवं वर्षावधिं यावन्निरंतरं स योगिराट् नृपतेःस्यै नृरिशो बीजपूराणि दुदौके, एवं काले यात्यैकस्मिन् दिने एको मर्कटो राज्ञो हस्तादेकं बीजपूरफलं समादाय ज्ञीत्वा च यावता बुभुजे तावत्तन्मध्यादेकं महामूढ्यं रत्नं निर्गतं, तादृग्रत्नमालोक्य राजा कोशाध्यक्षांतिकात्सर्वाणि फलान्यानीतवान्, तानि फलानि जित्वा मणीश्चैकीकृत्य वीक्ष्य प्रमुदितो राजा प्राह नो योगीन्द्र! त्वं महाध्यानेतान् मणीन् किमर्थं प्राभृतीकरोषि? योगो जगौ राजेंद्र! नृणामु-

धर्म-
मंजूषा
२१६

पकारः कृतः सुखहेतवे जायते, ये च जवाहशाः सात्विका ज्वन्ति ते हि नृणां प्रार्थनाज्ञं न कुर्वन्ति, यतः—कृष्णः संति सहस्रशः स्वचरणव्यापारवद्वादराः । स्वार्थो यस्य परार्थ एव स पुमानेकः सतामग्रणीः ॥ दुःपूरोदरपूरणाय पिबति श्रोतःपतिं वाडवो । जीमूतस्तु निदाघतापितजगत्संतापविहितये ॥ १ ॥ लङ्घी सहावचवला । तन्नुवि चवलंपि जीवियं होई ॥ जावो उ तन्नुवि चवल्लो । उवयारविलंबणं कोस ॥ २ ॥

एवं योगिप्रोक्तं वचनं श्रुत्वा मेदिनीपतिः प्रोवाच जो योगिन् ! यत्तव कार्यं विद्येत तत्त्वं ममाग्रतो ब्रूहि ? योगी जगाद जो ऋपात्र ! शरीरिणां साहसेन दुःशक्यापि कार्यसिद्धिः सुखकरा द्रुतं ज्वति, यतः—विजेतव्या लंका चरणतरणीयो जलनिधि—विपद्गः पौलस्त्यो रणवृवि सहायाश्च कपयः ॥ तथाप्याजौ रामः सकलमवधीद्राक्षसबलं । क्रियासिद्धिः सत्त्वे वसति महतां नोपकरणे ॥ १ ॥ राजन् ! मया काचित्पूर्वं मंत्रसाधना प्रारब्धा, तस्याः कोऽप्युत्तरसाधको नास्ति, हे सात्विकाग्रणि ! त्वं तस्यामुत्तरसाधको ज्व ? तद्वचो निशम्य राजा तस्य वचः प्रतिपद्य योगिसमन्वितो निर्णयो रात्रौ वनांतरे ययौ, यतः—एकोऽहमसहायोऽहं । कृशोऽहमपरिहृदः ॥ स्वप्नेऽप्येवंविधा

धर्म-
मंजूषा
२१७

चिंता । मृगेन्द्रस्य न जायते ॥ १ ॥ एवमुत्तरसाधकत्वेन स स्थापितः, योगिनाञ्चाणि भो राजेंद्रा-
स्यां वटशाखायां बद्धस्य शबस्य समानयनं कुरु? श्रुत्वा स दुष्टधीः शबानयनाय महीपालं प्रेष-
यामास, योगी स्वयं च खदिरदारुजिरमिकुम्भं ज्वलज्ज्वालं कृत्वा ध्यानं कर्तुं प्रवृत्तः, नृपस्तास्मिंस्तरो
गत्वा तं समारूढ्य दवरकं णित्वा मृतकं पातयित्वा शीघ्रं वृद्धाद्भूमावुत्तीर्णवांस्तावत्तन्मृतकं पुनर्वृक्षे
चञ्चितं वीक्ष्य नृपतिः पुनर्वृद्धमारूढस्तथैव शबं पातयामास. एवं द्वित्रिवारान् कृत्वा शबं च पुनरु-
र्ध्वगतं दृष्ट्वा कष्टं वीक्ष्य नृमिभुजामिवैतालिकः स्मृतः, सोऽपि स्मृतमात्रोपस्थितो मृतकशरीरमाश्रि-
त्य मेदिनीनायकं प्रति प्राह हे राजन्! मया कथ्यमानं किञ्चित्कथानकं श्रूयतां? राजावग ग हे शब!
पुरातनी कथा ममाग्रे कथ्यतां? महीपतीस्रे शबेन पूर्वकथा कथिता. अत्र वेतालपञ्चविंशतिकाव-
तार्या, पञ्चविंशतिकथानकैस्तां निशामतिवाह्य निशांते नृपं प्रति वैतालिकः प्राह यथा—राजन्नयं
बली योगी । त्वां बलिं पुरुषोत्तमं ॥ विधाय स साधयिषु—रस्ति काञ्चनपौरुषं ॥ १ ॥ अतोऽस्य
योगिनस्त्वं हि । मा विश्वासं कृथा नृप ॥ दुरात्मायं बली योगी । विद्यतेऽधर्मशेखरः ॥ २ ॥ यतः
—मयोपकृतमेतस्य । वक्रस्येति न विश्वसेत् ॥ दत्तदीरोऽपि दुष्टाहि—दुर्जयो दशति हृतं ॥ ३ ॥

धर्म-
मंजूषा
२१८

एतद्वैतालिकस्योक्तं श्रुत्वा सविस्मयं नृपेन चित्तेऽर्चितं, अहो दुष्टधियः खला मर्त्यजन्म मुधा हा-
रयन्ति तर्हि पश्याम्यहमयं बली योगी मे किं करिष्यति? तदानीं समयोचितमहमपि करिष्यामि,
यतः—अतीतं नैव शोचन्ति । नविष्यन्नैव चिन्तयेत् ॥ वर्तमानेन कालेन । वर्तयन्ति विचक्षणाः ॥
॥ १ ॥ एवमुक्त्वा तद्वचं स्कंधे कृत्वा विक्रमार्को योगिराट्पार्श्वे मुमोच, शवं समानीतं दृष्ट्वा योगी-
शो मुदितः प्राह, अहो नृपते! तवाहं रक्षार्थं शिखाबंधं करोमि, यतो होमं वितन्वतस्तव विघ्नो
न जायते, यतः—राक्षसव्यंतरप्रेत —नृतदैत्यादयः पुनः ॥ केऽपि तवापि नो विघ्नं । नवन्ति कर्तु-
मत्र हि ॥ १ ॥ अंगरक्षां यतो विद्या—साधका धुरि कुर्वते ॥ ततः समीहितं सर्वं । तेषां नवति
निश्चितं ॥ २ ॥

एवमुक्त्वा स दुष्टमानसो योगी महीपतेः शिखाबंधं कर्तुं निखिलां सामग्रीमानयामास, मही-
शस्य मस्तकोपरि तत्क्षणाब्धिखाबंधं विधाय दुष्टमानसो योगिराट् स्वमानसे मुमुदे, राजा दध्यावयं
पाख्मनी स्फुटं दुष्टो विद्यते, मया तथा विधातव्यं यथा मम सुखं नवेत्, ततो यावद्योगी नृपं वह्नि-
कुण्डे क्षिपति तावद्नृपोऽभिवेतालं स्मृत्वा सावधानीनृप चिन्तयत्यहो दुरात्मनाननेनेदानीं स्वोदरपू-

धर्म-

मंजूषा

२१ए

तये किमेवंविधाः पापप्रपञ्चरचना मंडिताः ! आहृतिसमये बह्विकुण्डे तं योगिनमेव बलिं कृत्वा विक्रमार्को राट् स्वर्णमयं मर्त्यमसाधयत्, तदैव गांगेयनराधिष्ठायकः सुरः प्रत्यक्षीकृत्य राज्ञे तत्प्रज्ञावं प्रकाश्य तूर्णं तिरोदधे, विक्रमादित्यो राजा तं कनकपुरुषमभिकुंभादादाय महता महेन रवेरुदये पुर्यां प्रविवेश, तदा मंत्रिपृष्ठो राजा योगिसंज्ञवमशेषं वृत्तांतं मंत्रिलोकानां पुरतः कथयामास, मंत्री-
 श्वरा जगुः परप्राणिनां द्रोहः कृत आत्मन्येव पतति नात्र संशयः, यथा—आत्मनः कुशलाकांक्षी ।
 परद्रोहं न चिंतयेत् ॥ स्थविरायै कृतो डोहो । बध्वा एवापतद्यतः ॥ १ ॥ अत्र वीरश्रेष्ठिस्थविरामा-
 तृपुत्रनार्याकथा वाच्या. अथ विक्रमादित्यदानाधिकारः सूत्रोक्तः कथ्यते, यथा—एकस्मिन् दिने
 वृद्धवादिसूरिशिष्यः सिद्धसेनदिवाकरः सर्वज्ञसूनुविरुद्धं वहन् महीतले विजहार, एवं नगरे नगरे
 ग्रामे ग्रामे जिनोदितं धर्मं प्ररूपयन् बहून् ज्ञव्यान् प्रतिबोधयन् स मह्यां विचरति, एकदावंत्यां श्र-
 सिद्धसेनदिवाकरमागच्छतं गुरुं बहिः क्रीडायै गच्छन् विक्रमार्को निरीक्ष्य सर्वज्ञपुत्रपरीक्षार्थं चेतसा
 नमश्चक्रे, तदानीं सिद्धसेनसूरिर्दक्षिणं करमुत्क्षिप्य धर्मलान्नं ददौ, तदा राजा प्राह मह्यं धर्मलान्नः
 कथं दीयते ? यूयं केन वंदिताः ? सूरिराह जवता सर्वज्ञपुत्रपरीक्षार्थं वयं वंदिताः, यथा—सूरिः

धर्म- प्रोवाच नृपाल । वंदमानाय दीयते ॥ कायेन वंदिता नैव । मनसा वंदिता वयं ॥ १ ॥ श्रुत्वैतद्व-
 मंजूषा र्पितो नृपो—ऽवस्थ कुंजरात्ततः ॥ वंदित्वांतर्गुरुं स्वर्ण—कोटिं चादापयत्तदा ॥ २ ॥ निर्लोभत्वा-
 २२० त्तदाचार्यो । जगृहे न नृपार्पिता ॥ कथितत्वान्नृपः पश्चात् । स्वर्णकोटिं ललौ न हि ॥ ३ ॥ तदा
 सूर्येणुज्ञया तद्वनं मंत्रिमुख्यैर्जीर्णोद्घारे व्ययितं, राजवहिकायां च लिखितं, तत्स्वरूपं दृष्ट्वा पंडि-
 तैरुक्तं यथा—धर्मलाज इति प्रोक्ते । दूरादुन्नीतपाणये ॥ सूर्ये सिद्धसेनाय । ददौ कोटिं नरा-
 धिपः ॥ १ ॥ चमत्कृतिकृते नृमि—नायकस्यान्यदा प्रगे ॥ श्लोकचतुष्टयं कृत्वा । सिद्धसेनो दि-
 वाकरः ॥ २ ॥ राज्ञो निकेतनद्वारे । गत्वा चेति जगौ तदा ॥ नो द्वाःस्थाहं महीशस्य । मिल-
 नायागतोऽस्मि च ॥ ३ ॥ लिखित्वा पत्रके श्लोक—मेकं द्वारस्थपाणिना ॥ प्रेषयामास सूरिशो ।
 नृपपार्श्वे विशारदः ॥ ४ ॥ तथाहि—दिदृक्षुर्जिकुरायात—स्तिष्ठति द्वारि वासितः ॥ हस्तन्यस्तच-
 तुःश्लोकः । किंवागच्छतु गच्छतु ॥ ५ ॥ ज्ञात्वा श्लोकार्थमूर्वीशो । रंजितो द्वाःस्थपाणिना ॥ प्रति-
 श्लोकं पुनः प्रेष—यामास गुरुसन्निधौ ॥ ६ ॥ तथाहि—
 दीयतां दशलक्षाणि । शासनानि चतुर्दश ॥ हस्तन्यस्तचतुःश्लोको । यद्वागच्छतु गच्छतु ॥७॥

धर्म-
 मंजूषा
 २२१

ज्ञातश्लोकार्थसूरीशो । गत्वा मध्यगृहं नृपं ॥ पूर्वाशास्थितमालोक्य । पुनः श्लोकं पपाठ च ॥ ८ ॥
 अपूर्वेयं धनुर्विद्या । ज्वता शिक्षिता कुतः ॥ मार्गणौघः समन्येति । गुणो याति दिगंतरं ॥ ९ ॥
 पूर्वा मुक्त्वा राजा दक्षिणदिग्विभागे स्थितः, पुनरपि सूरिर्द्वितीयं श्लोकं प्राह—सर्वदा सर्वदोऽसी-
 ति । मिथ्या संस्तूयसे बुधैः ॥ नारयो लेजिरे पृष्ठं । न वद्मः परयोषितः ॥ १० ॥ ततो पश्चिमां
 स्थिते राक्षि सूरिस्तृतीयं श्लोकं जगौ—त्वत्कीर्तिर्जातजाड्येव । चतुरं नो धिमज्जनात् ॥ आतापाय
 महीनाथ । गता मार्तममं मलं ॥ ११ ॥ ततो द्रुपे उत्तरायां स्थिते चतुर्थं श्लोकं सूरिः पपाठ—
 आहते तव निःस्वाने । स्फुटितं रिपुहृदयैः ॥ गलिते तत्प्रियानेत्रे । राजंश्चित्रमिदं महत् ॥ १२ ॥
 पुनः पपाठ—सरस्वती स्थिता वक्त्रे । लक्ष्मीः करसरोरुहे ॥ कीर्तिः किं कुपिता राजन् । येन देशां-
 तरं गता ॥ १३ ॥ एतत् श्लोकचतुष्टयं श्रुत्वा महीपालो विक्रमार्कश्चेतसि चमत्कृतः सिंहासनाढीघ्नं
 समुत्तीर्य प्रक्त्या नत्वा गुरुं सिद्धसेनं जगाद हे महामुने ! लसद्गुप्तिवाजिरत्नादिशालितमिदं रा-
 ज्यं गृहाण ? मां चानुग्रहं कुरु ? सूरिर्जगाद हे राजन् ! मया मातृपित्रादिनिःशेषा लक्ष्मीः पुरा त्य-
 क्ता, तेन हेतुना मे मनः सदैव लेष्टुकांचनेषु समं वर्तते, यथा—रिपौ मित्रे तृणे स्रैणे । स्वर्णे-

धर्म- ॥ इमनि मणौ मृदि ॥ मोक्षे भवे च साधूनां । समं चित्तं सदा जवेत् ॥ १ ॥ भुंजीमहि सदा गो-
मंजूषा द्यं । स्थ्यावासे वसीमहि ॥ शयीमहि महीपीठे । कुर्वीमहि किर्मीश्वरैः ॥ २ ॥ निर्लोभत्वं नृपो
२२२ वीक्ष्य । सूरीशस्य तदा भृशं ॥ जिनधर्मस्तः किंचि—द्वभूव न्यायतत्परः ॥ ३ ॥ एवं राजा विक्र-
मादित्यस्तस्मिन् कीरकाष्ठविनिर्मिते स्वर्णरत्नजटिते द्वात्रिंशत्पुत्तलिकासंयुक्ते सिंहासने समुपविष्टो
राज्यं करोति.

अन्यदा श्रीसिद्धसेनसूरिः श्रीरूपनदेवजिनालये देवं नंतुं ययौ, तदा तत्र चैत्ये सिद्धसेना-
चार्यं वंदितुं श्रावकवर्गः सद्यः समाजगाम, स श्रावकवर्गो देवं गुरुं च नत्वा गुरुणा सह गुरुक्तं चै-
त्यवंदनं शृणोति यथा—स मंगलं वो वृषजध्वजः क्रिया—ज्जटावलीसंवलितांसमंडलः ॥ यदीय-
मंगं किल सर्वमंगला—श्रितं प्रमोदाय न कस्य जायते ॥ १ ॥ जव्यांगभृत्कोकिलपुंडरीकं । दुः-
कर्मरुग्नेदनपुंडरीकं ॥ पद्भ्यां पवित्रीकृतपुंडरीकं । नताखिलाखंडलपुंडरीकं ॥ २ ॥ उन्मत्तमोह-
द्विपुंडरीकं । बाह्व्ये कृतार्थीकृतपुंडरीकं ॥ शिरस्तुषारारुघृतपुंडरीकं । त्वां स्तौति चंचत्पदपुंडरीकं
॥ ३ ॥ अतिस्फारनमस्कारान् । सदर्थसहितांस्तदा ॥ कथयित्वेति जावेन । सिद्धसेनो गुरुर्जगौ ॥

धर्म- ॥ ४ ॥ नेत्रानंदकरी जवोदधितरी श्रेयस्तरोर्मजरी । हर्षोत्कर्षशुचप्रवाहलहरी व्यापन्नताधूमरी ॥
मंजूषा श्रीमधर्ममहानेंद्रनगरी रागद्विषां जित्वरी । पूजा श्रीजिनपुंगवस्य विहिता क्षेमंकरी देहिनां ॥ १ ॥
२२३ ततो ' नमुत्थुणं ' इत्यादिस्तुतिजिर्वच्यमानं जिनेश्वरं वीक्ष्य श्रावकवर्गः सूरिशं प्राह हे जगवन्नेतै-
वैर्षैरेतानि शास्त्राणि गुरुसन्निधौ कथं पठितानि ? इहं श्रावकप्रशंसावाक्यानि श्रुत्वा मुदितमान-
सः सिद्धसेनो गुरुः ' आवस्सहीति ' कृत्वा जिनगृहान्निर्गत्योपाश्रये समागतः, कियंति दिनानि
च तत्र स्थित्वा ततः पृथिव्यां विचरन् पुनः प्रतिष्ठानपुरे समाययौ, तत्र वृद्धवादिसूरिगुरुं नत्वा च
तत्र स्थितः, अथैकस्मिन् दिने सिद्धसेनाचार्यो गुरुं वृद्धवादिसूरिशं नत्वा बजापे, हे जगवन् ! वंद-
नादिकसूत्राणि प्राकृतानि न शोजंते, अतोऽहं संस्कृतान्येव कुर्वे यदि जवतां रोचते, गुरुः प्राह
हे महाजाग ! गौतमादिगणेश्वराश्चतुर्दशपूर्वपाथोधिपारगा वंदनादिकसूत्राणि संस्कृतानि च कर्तुं न
जानंतिस्म ? तैः संस्कृतानि कथं न कृतानि ? त्वं किं ततोऽप्यन्यधिको येनैवं प्रजटपसि, पुनरेवं
गुरुः प्राह हे महाजाग ! तव पारंचितं पापं जातं, तेन च तव दुर्गतिपातो निश्चितं जविता, त्वया
सिद्धांताशातना कृता, अनेन पापेन च तव संसारे चरित्रमणं जविष्यति, सिद्धसेनोऽवक् स्वामि-

धर्म-

मंजूषा

२२४

न! मौढ्यान्मयेदृशं जद्विपतं दृष्टिःखसंततिदायकं, तेनाधुना मम योग्यं प्रायश्चित्तं विश्राणय? गुरुराह तवात्यंतं पापं लभं, तीव्रतपश्च जवाहृशां दातुं न शक्यते, अतोऽवधूतवेषेण यदि त्वं द्वादशाब्दिकां स्थित्वा प्रांते प्रौढं नृपं बोधयित्वा नवीनं तीर्थं च पालयिष्यसि, तदा ते पापाच्छुद्धिं नविष्यति, गुरोरेतद्वाक्यं श्रुत्वा सिद्धसेनो वेषपरावृत्तिं कृत्वा कृतावधूतवेषः स्थाने स्थाने ब्रमन् मेदिनीं प्रतिबोधयति, इत्यादि द्वादशवार्षिको विहारो ग्रंथांतरादवसेयः. अथ प्रस्तुतमेवाह — विक्रमादित्येन राज्ञा विक्रमचरित्रपुत्रस्य बहवः कन्यकाः परिणायिताः. कुमारस्ताप्तिः समं दोगुंदकदेवश्च वैषयिकं सुखं जेजे.

एवं विक्रमादित्यस्य देवराज इव राज्यं कुर्वतो दिनानि यांतिस्म. अथ सिद्धसेनो दिवाकरो गुरुरपदिष्टं प्रायश्चित्तं कुर्वन् द्वादशवर्षाण्यवधूतवेषेण भ्रान्त्वा भ्रान्त्वा देशनया नव्यजीवान् प्रतिबोध्य द्वादशवर्षपर्यन्ते विक्रमार्कं नृपं कुयोगतो मिथ्यात्वग्रसितमाकर्ण्य तत्प्रतिबोधाय मालवनिर्वृतिं ययौ. तत्रावधूतवेषेण सिद्धसेनो गुरुर्महीपतेः प्रतिबोधायोज्जयिन्यां समायातः. तत्र महाकालेश्वरप्रासादे गत्वा निजौ चरणौ लिंगाग्निमुखौ कृत्वा सूरेश्वरः सुप्तः. तं तथास्थितं वीक्ष्य देवपूजकः प्राह भो

धर्म-

मंजूषा

२२५

महापुरुष त्वमुत्तिष्ठ? एवं देवसन्मुखं शयनं नो क्रियते. एवं पुनः पुनः प्रोक्ते स यावन्नोत्तिष्ठति तावद्देवार्चको नृमीपतेः पार्श्वे गत्वा जगौ, स्वामिन्नेकः पुमानवधूतवेषधारक ईश्वरलिंगस्याग्निमुखं पादौ दत्वा निश्चितं सुप्तोऽस्ति. राजा वप्रापे नो देवार्चक! स यदि वचनेन न समुत्तिष्ठति तदा कंबादिजिराहत्य त्वया दूरतः कर्तव्यः. सोऽपि तत्र गत्वा नृरिशः कथयामास, तथापि यावता स नोत्तिष्ठति तावत्तेन कंबया हतः, तस्य कंबाप्रहारे दत्ते राज्ञोतःपुरं कंबाग्निस्ताड्यते, अंतःपुरपीमां ज्ञात्वा नृमिपतिर्भृशं दुःखपीमितो महाकालालयेऽभ्येत्य तमवधूतमिति जगाद, हे अवधूत! त्वं महेशं स्तुहि? एष स्तुतस्तव मोक्षं दास्यति, देवस्याशातनां मा विधेहि? एष कुपितस्तव पीडां कर्षयति, त्वमेनं महादेवं मा कोपय? तेनोक्तं हे महीपाल! एष देवो मम कृतां स्तुतिं न सहते, नृपः प्राह एष महादेवः सहिष्यति, गुरुराह हे राजन्नस्य स्तुत्या काचिद्विघ्नं न विष्यति, तदा नृवता मनागपि मम दोषो न देयः, राज्ञोक्तं स्तुतिं कुरु? ततः सिद्धसेनो गुरुः पद्मासनस्थितो द्वात्रिंशद्द्वात्रिंशिकादिजिर्वीरजिनेश्वरमस्तवीत्, परं महावीरजिनेश्वराधिष्ठायको देवः कोऽपि नो प्रादुर्भूतः, तदा श्रीसिद्धसेनगुरुणा श्रीपार्श्वनाथस्य स्तुतिः समारब्धा 'कव्याणमंदिरमुदारमवद्यजेदीत्यादिः'

धर्म-
मंजूषा
२२६

तत्र स्तोत्रे ' क्रोधस्त्वयेति ' त्रयोदशं काव्यं मंत्रगर्जितं सूर्यावक्ष्यधात्तावत्तल्लिंगं द्विधा जवत्. त-
न्मध्यात्पार्श्वजिनः प्रकटीभवत्, तत् श्रीपार्श्वविं निर्गतं वीक्ष्य सूरिराट् प्राहायं देवो मदीयां स्तुति-
मद्भुतां सहते, राज्ञोक्तं जगवन् कस्त्वं? किं चेदमद्भुतं दृश्यते? स ऊचेऽवधूतोऽहं वृद्धवादिनः
सूरिमुख्यशिष्यः सिद्धसेनाजिधः केनचित्कारणेन गणाद्गर्हिर्निर्गतः पृथ्व्यां भ्रमन् अरिदेशेषु ज-
व्यान् प्रतिबोधयन्नस्मिन् पुरे समागतोऽस्मि, एतत् श्रीपार्श्वनाथस्य विं धरणेन्द्रादिगीर्वाणसेवितं व-
सुधातलात्निर्गतं, त्वमेनं देवं मोक्षदायकं सेवस्व? तथा त्वं मां किं नोपलक्षयसे? येन मया त्वं
पूर्वं दिदृक्षुर्जिह्वरायात् श्रुत्यादिश्लोकैः स्तुतस्तत्किं विस्मृतं? तां स्तुतिं श्लोकचतुष्टयमयीं स्मृतिमा-
नय? ततः स्मृतिमागतः सिद्धसेनाचार्यो गुरुः, तं गुरुं नत्वाग्रे समुपविश्य स धर्मं शृणोति, गुरु-
स्तस्य प्रासादस्य प्रबंधं प्राह, अत्रावन्तिसुकुमालकया ग्रंथांतराद्वाच्या. तस्य पुत्रेण महाकालनाम्नेष
प्रासादः कारितः, कालक्रमाद् द्विजैस्त्व पार्वतीपतेर्लिंगं स्थापितं, अतो हे राजेंद्रैनं देवं नजस्व?
यतः—नीरागोऽसौ जिनो देवो । ददाति पदमव्ययं ॥ सुरासुरनराधीश—पदवीमपि सुंदरं ॥ १ ॥
सर्वज्ञो गतरागादि—दोषस्त्रैलोक्यपूजितः ॥ यथास्थितार्थवादी च । देवोऽर्हन् परमेश्वरः ॥ २ ॥

धर्म- महाव्रतधरा धीरा । जैह्वमात्रोपजीविनः ॥ सामायिकस्था धर्मोप—देशका गुखो मताः ॥ ३ ॥
 मंजूषा पश्चिद्गहारंजमया—स्तारयेयुः कथं परान् ॥ स्वयं दग्धिो न पर—मीश्वरीकर्तुमीश्वरः ॥ ४ ॥ दुर्गति-
 २२९ प्रपतत्प्राणि—धारणाधर्म उच्यते ॥ संयमादिर्दशविधः । सर्वज्ञोक्तो विमुक्तये ॥ ५ ॥ इत्यादि
 सिद्धसेनगुरुदितं धर्ममाकर्ण्य विक्रमादित्यो राजा जिनधर्मरतो जातः, तेन राज्ञा सिद्धसेनाचार्य-
 समीपे श्रावकत्वं प्रपेदे, तस्मिन्महाकालप्रासादे ऋपतिः श्रीपार्श्वजिने शितुर्विंशं स्थापयामास, आ-
 दरात् पूजयामास च.

तस्मिन्नेव दिने विक्रमार्को ऋपतिस्तस्मिन् जिनालये देवपूजाकृते च ग्रामसहस्रं ददौ, द्वादश-
 व्रतसंयुक्तं सम्यक्त्वं च ललौ, पुनः सिद्धसेनो गुरुः प्राह राजन् ! जिनैः श्रियश्चारुफलं दानमेव
 प्रोक्तं, श्रेयःसौख्यं यतो ज्ञवेत्, यतः—पश्चाद्दत्तं परैर्दत्तं । लज्यते वा न लज्यते ॥ स्वहस्तेन च
 यद्दत्तं । लज्यते नात्र संशयः ॥ १ ॥ मामंस्थाः क्षीयते वित्तं । दीयमानं कदाचन ॥ कूपारामग-
 वादीनां । ददतामेव संपदः ॥ २ ॥ पात्रे धर्मनिबन्धनं तदितरे प्रोद्यद्दयाख्यापकं । मित्रे प्रीतिविव-
 र्धकं रिपुजने वैरापहारक्षमं ॥ भृत्ये नृक्तिभरावहं नरपतौ सन्मानपूजाप्रदं । नृदादौ च यशस्करं :

धर्म-
मंजूषा
२२८

वितरणं न काप्यहो निष्फलं ॥ ३ ॥ वर्षं यावज्जिनाः सर्वे । यथेष्टं दानमन्वहं ॥ ददते स्वर्णरू-
प्यादि । याचकेभ्यो मुखोदितं ॥ ४ ॥ अन्नं पृथिवीं सर्वा । कृत्वा सर्वे जिनेश्वराः ॥ दीक्षां ला-
त्वा ततः क्षीण—कर्माणो यांति निर्वृतिं ॥ ५ ॥ इत्यादि सिद्धसेनोक्तधर्मकथां श्रुत्वा राजा राज्यं
पालयन् जैनधर्मं चाराधयति, लोकानां च यथेष्टितं दानं ददाति, ऋदिदानेन विक्रमादित्यो राजा
श्रीवीरजिनेश्वरसंवत्सरपरावर्तं कृत्वा निजसंवत्सरं चक्रे.

पुनरेकस्मिन् दिने विक्रमादित्यः सिद्धसेनगुरोः पार्श्वे धर्मं श्रोतुं समागात्, सूरिस्तस्मिन् ध-
र्मोपदेशे शत्रुंजयमाहात्म्यमब्रवीत्, यथा—यः श्रीशत्रुंजये तीर्थे । श्रीयुगादिजिनेश्वरं ॥ वंदते न-
क्तितस्तस्या—नंतं पुण्यं प्रजायते ॥ १ ॥ शत्रुंजये कोट्युगं । स्वभावस्पर्शने मतं ॥ मनोवचन-
कायानां । शुद्धानंतगुणं भवेत् ॥ २ ॥ एकैकस्मिन् पदे दत्ते । शत्रुंजयगिरिप्रति ॥ भवकोटिस-
हस्रेभ्यः । पातकेभ्यः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥ वज्रलेपायितैः पापै—र्जतुस्त्यंतदुःखज्ञात् ॥ तावद्यावन्न सि-
द्धाद्रि—मधिरुह्य जिनं नमेत् ॥ ४ ॥ मयूरसर्पसिंहाद्या । हिंसा अप्यत्र पर्वते ॥ सिद्धाः सिद्ध्यंति
सेत्स्यंति । प्राणिनो जिनदर्शनात् ॥ ५ ॥ तेषां जन्म च वित्तं च । जीवितं सार्थकं च ये ॥ सि-

धर्म-
मंजूषा
२२९

रुक्षेत्राचलं यांति । परेषां व्यर्थमेव तत् ॥ ६ ॥ तीर्थानामुत्तमं तीर्थं । नगानामुत्तमो नगः ॥ क्षेत्राणामुत्तमं क्षेत्रं । सिद्धाद्रिः श्रोजिनैर्मतः ॥ ७ ॥ इत्यादि. पुराणेऽप्युक्तं—अष्टषष्टिषु तीर्थेषु । यात्राया यत्फलं ज्ञेयम् ॥ आदिनाथस्य देवस्य । स्मरणेनापि तद्भवेत् ॥ ८ ॥ स्पृष्ट्वा शत्रुंजयं तीर्थं । नत्वा रैवतकाचलं ॥ स्नात्वा गजपदे कुंडे । पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ९ ॥ पट्योपमसहस्रं तु । ध्यानाल्लक्ष्मन्निग्रहात् ॥ दुःकर्म क्षीयते मार्गे । सागरोपमसंचितं ॥ १० ॥ यस्मिन् शत्रुंजये तीर्थे । सिद्धिसौख्यप्रदे सदा ॥ पुंडरीकादयोऽनेके । सिद्धा गणभृतः पुरा ॥ ११ ॥ यतः—चित्तस्स पुष्पिमाए । समणाणं पंचकोटिपरिवर्त्तितं ॥ सिद्धिगन्तुं पुंडरिक्तं । जयन्तु तं पुंडरीयतिष्ठं ॥ १२ ॥ जह्नाश्च जसाई—सगरंता रिसहवंसजनरिंदा ॥ सिद्धिं गया असंखा । जयन्तु तं पुंडरीयतिष्ठं ॥ १३ ॥ जहिं रामाश्च तिकोर्मा । इगनवद् नारया य मुणिलक्का ॥ जाया न सिद्धिरया । जयन्तु तं पुंडरीयतिष्ठं ॥ १४ ॥

एवं गुरूपदिष्टं श्रीशत्रुंजयमाहात्म्यं श्रुत्वा विक्रमादित्यः प्रोवाच हे जगवन् ! जवदंतिके धर्मः श्रुतः, अधुना शत्रुंजयतीर्थं नंतु मे मनोरथो वर्तते. गुरुणोक्तं राजन् धर्मे मा प्रमादीः, श्रीगुर्वादे-

धर्म-
मंजूषा
२३०

शमासाद्य विक्रमादित्यः श्रीसंघं मेलयामास. स्थाने स्थाने कुंकुमपत्रिकां प्रेष्य सर्वत्र च ज्ञापया-
मास. तेन संवेन सार्धं श्रीसिद्धसेनादिपंचशतसूरीशा ग्रंथांतरापेक्षया च पंचसहस्रसूरीशाः सत्कि-
याकलापकुशला जिनेश्वरं नंतु चेद्बुः. एकोनसप्ततिशतं हेमदेवालययाश्चेद्बुः, शतवयमिता जनम-
नोहरा रूप्यदेवालययाश्चेद्बुः, पंचशतमिता दंतमया देवालययाश्चेद्बुः, अष्टादशशतकाष्ठमया देवालयया-
श्चेद्बुः, एका कोटिर्लक्षद्वयं नवशतानि स्थानां, अष्टादशलक्षाणि वाजिनां, षट्सहस्राणि हस्तिनां
च सह चेद्बुः. तथा—वेसरोष्ठवृषादीनां । मनुष्याणां च योषितां ॥ विक्रमादित्यवृषाल—संवसं-
ख्या न विद्यते ॥ १ ॥ देवालयपताकास्थ—किंकिणीरुचिरकणाः ॥ रेणुराढ्यितुं सर्व—देशसंघ-
जनानिव ॥ २ ॥ पीनस्कंधाः सदाकारा । नानावृषणवृषिताः ॥ वहन्ति वृषणा देवा—लयान् कुं-
जरगामिनः ॥ ३ ॥ दिव्यरूपधराश्चारु—भूषणा हरिणेक्षणाः ॥ चतुःकोणस्थिता देवा—लये चा-
मरपाणयः ॥ ४ ॥ गायंत्यो जिननाथस्य । गीतानि मधुरध्वनि ॥ लीलयया चालयंतस्मि । चामरा-
णि मनोहराः ॥ ५ ॥ एवं मार्गे चलन् ग्रामे ग्रामे स्नात्रपूजाध्वजादिभिः प्रभावनां च कुर्वन् विक्र-
मादित्यः शत्रुंजयोपांते ययौ. तत्रानर्गलं दानं ददन् जिनं नंतु श्रीशत्रुंजयं पर्वतमारुह. तत्र स्ना-

धर्म-
मंजूषा
२३४

तपूजाध्वजारोपणादि सर्वं कार्यं कृत्वा स स्तुतिं चक्रे, यथा—सुरासुरमहीनाथ—मौलिमालानतक-
मं ॥ श्रीशत्रुंजयकोटीर—मणिं श्रीऋषन्नं स्तुवे ॥ १ ॥ विनो त्वत्पदराजीवं । ये सेवंते जनाः स-
दा ॥ सुरासुरनृपश्रेणि—र्जजते तान् सुनक्तितः ॥ २ ॥

इत्यादि जिनस्तुतिं कृत्वा हृष्टमानसोऽसौ यावता प्रासादं विलोकयति तावत्कुवापि किञ्चित्तं
प्रासादं पतितं दृष्ट्वा नृपतिश्चितयति यदहं शत्रुंजयोद्धारं करोमि, तावता श्रीसिद्धसेनसूरिणोक्तं
राजन् ! श्रीजिननायकैर्नव्यप्रासादकारापणादुद्धारं द्विगुणं पुण्यं प्रोक्तं, यतः—प्रासादोद्धारकरणे ।
नृरिपुण्यं निगद्यते ॥ उद्धारान्न परं पुण्यं । विद्यते जिनशासने ॥ १ ॥ पुरात्र पर्वते चक्रे । प्रा-
सादं नरतो नृपः ॥ श्रीनाभेयजिनेशस्य । मणिस्वर्णमयं महत् ॥ २ ॥ अस्मिन्नेव महातीर्थे । प्रा-
सादमृषन्नप्रजोः ॥ कारयामास सगर—चक्रवर्ती द्वितीयकः ॥ ३ ॥ यतः—मणिरुपकणयपद्मिं ।
जह्म रिसहचेर्श्यं नरहविहिष्यं ॥ सदुवास जिणाययणं । सो विमलगिरी जयन्ति ॥ ४ ॥
कयजिणपद्मिमुद्धार । पांडवा जह्म वीसकोनीजुया ॥ मुक्तिनिलयंमि पत्ता । तं सित्तुंजयमहातिष्ठं
॥ ५ ॥ अस्संखा उद्धार । अस्संखपडिमा चेर्श्या अस्संखा ॥ जहिं जाया जयन्ति तं । सिसित्तुं-

धर्म-

मंजूषा

२३२

जयमहातिष्ठं ॥ ६ ॥ पूर्वं बहुजिर्वीर्यै-र्महेभ्यैश्च स्वजावतः ॥ प्रासादाः कारिता अस्मिन्-स्तीर्थे नृ-
 स्थिनव्ययात् ॥ ७ ॥ एवं गुरूपदिष्टं श्रीशत्रुंजयोद्धारमहिमानं श्रुत्वा विक्रमादित्यो राजा सारकीर-
 काष्टमयं महत्प्रासादोद्धारं कारयामास. ततः श्रीविक्रमादित्यः शत्रुंजयाच्चलन् क्रमेण रैवतगिरौ श्री-
 नेमिनाथं नत्वा तत्रापि पूजास्नात्रध्वजारोपणोद्धारदि सर्वं तीर्थकार्यं कृत्वा जिनस्तुतिं करोतिस्म.
 अत्र श्रीनेमिनाथस्तवनं वाच्यं. एवं द्वयोस्तीर्थयोस्तदा यात्रां कृत्वा प्रत्यावृत्तो गृह्णाग्निमुखं समाग-
 त्त्वन्मार्गे यद्येष्टं याचकेभ्यो दानं वितरन् स महामहेनावंतीं पुरीं समागात्. तद्दिनादारभ्य श्रीसिद्ध-
 सेनगुरोः पार्श्वे प्रत्यहं धर्मकथां शृण्वन् विक्रमादित्यो राजा धर्मकार्येण मनुजजन्म सफलकरोति-
 स्म. साहसिकाग्रणी राजा विक्रमार्को न्यायमार्गेण पृथ्वीं पालयन्नत्यंतं दानधर्मतत्परो बभूव. कृपावा-
 न् स नृपालश्च दीनानाथेभ्यो दीनारसहस्रादि दापयामास.

एकस्मिन् दिने स कोशाध्यक्षं समाकार्योवाच, ओ कोशाध्यक्ष! त्वयेष्टं प्रदातव्यं, तथाहि—
 ध्यात्ते दर्शनमागते दशशती संज्ञापिते चायुतं । यद्वाचा च हसेऽहमाशु जवता लक्षोऽस्य विश्रा-
 ण्यतां ॥ निष्काणां परितोषते मम पुनः कोटिं ममाज्ञा परा । कोशाधीश सदेति विक्रमनृपश्चक्रे

धर्म-
मंजूषा
२३३

तदानीं स्थितिं ॥ १ ॥ मंडितो विक्रमार्केण । दानपुण्योत्सवस्तदा ॥ निमंत्रिता जना एयु—द्वैरि-
शः स्वस्वदेशतः ॥ २ ॥ राज्ञा तस्मिन् समयेऽष्टादश प्रजा राजकसरहिताः कृताः. ततः श्रुत्वा तुष्टो-
ऽब्धिदेवो भट्टं प्रत्याह नो नट्ट ! इदं स्तनचतुष्कं गृहाण ? अस्मन्मित्राय विक्रमार्काय च दातव्यं,
एतेषां स्तनानां प्रज्ञावश्च कथनीयः, यथा—आद्यं वित्तौघदं ज्ञेयं । द्वितीयं भोज्यदं तथा ॥ तृतीयं
सैन्यदं तुर्यं । सर्वं नृषण्णदायकं ॥ १ ॥ तान्यादाय विप्रो नृपांतिके गतः, नृपं च प्राह, राजेंद्र ! ए-
तानि चत्वार्यपि स्तनान्यब्धिदेवेन प्रेषितानि तव कीर्तिं श्रुत्वा तुष्टेन, ततस्तेषां महिमानमुक्त्वा स
तानि राज्ञः करे ददौ. राजा प्राह नो विप्र ! यत्तव रोचते तदेकं स्तनं त्वं गृहाण ? विप्रः प्राह गृ-
हे गत्वा स्वं कुटुंबं पृष्ट्वा याचिष्ये. राज्ञोक्तं त्वं स्वगृहे याहि ? स गतो गृहे, स्वकुटुंबाग्रे च तेन
सर्वं प्रोक्तं, तदा कुटुंबेनोक्तं यथा—पुत्रः सैन्यदायकं मणिं ययाचे, नार्या भोज्यदायकं, स्नुषा
नृषण्णदायकं, विप्रश्च द्रव्यदायकं ययाचे, एवं तेषां चतुर्णां कलहो लभः, विप्रेणागत्य राज्ञोऽग्रे प्रो-
क्तं, तुष्टेन राज्ञा तानि चत्वार्यपि स्तनानि तेषां प्रदत्तानि. एवं श्रीविक्रमादित्योऽर्थिन्यो दानं दद-
द्विख्यातोऽनृत्. विक्रमादित्यस्य राज्ञः शतवर्षांते पूर्णप्रायपुण्येऽन्यदा विक्रमादित्यस्य शत्रुः प्रतिष्ठा-

धर्म-

मंजूषा

२३४

नपुरे चतुरंगसेनासमन्वितो विद्यामंत्रबलिष्ठः शालिवाहननामा राजा प्रकटीवद्भव, स एकदा समा-
 गत्य विक्रमार्कस्य कतिचिद् ग्रामान् हत्वा पुनर्निजं नगरं जगाम, एतत्स्वरूपं वीक्ष्य जट्टमात्रो मं-
 त्री जगौ, हे स्वामिन्! शालिवाहननृपतिर्जवतो ग्रामान् हत्वा याति, एतत्सुंदरं न दृश्यते, अतः
 कश्चिं कृत्वा तत्र गम्यते, तं च वशीकृत्य सेवकीक्रियते, सति सामर्थ्येऽन्यपराजवं को मर्त्यः सहते,
 यतः—न्यकारं सहते सिंहो—ऽन्येषां नैव कदाचन ॥ पराजवं सहते तु । शृगालाः कातराशयाः
 ॥ १ ॥ नृपः प्राह ज्ञो मंत्रीश! त्वया सत्यं प्रोक्तं, परं भूभुज उपायानां चतुष्केण कार्यं कुर्वति,
 यदि साम्रा कार्यं सिद्ध्यति तर्हि किं क्रियते दाम्ना, दाम्ना यदि कार्यं सिद्ध्येत तदा जेदेन, यदा जे-
 देन कार्यं सिद्ध्येत तदा दंडेन किं क्रियते? पुनर्मंत्री जट्टमात्रो जगौ स्वामिंस्तर्हि तत्र दूतः प्रथमं
 प्रेष्यते, ततः शालिवाहनो यदा दूतवचनं न मन्यते तदा तं विजेतुमुपक्रमः क्रियते.

एवं विमृश्य महीशेन रिपुं प्रति प्रेषितो दूतः प्रतिष्ठानपुरे शालिवाहनसंसदि गत्वा विक्रमार्क-
 नृपोदितमिति जगाद, हे शालिवाहननृपते! त्वयैतद्धरं न कृतं, यत्त्वया विक्रमार्कस्य ग्रामा जग्माः,
 अथ तत्रागत्य तस्य नृपस्य सांप्रतं मिलित्वा स्वापराधं क्षम्यतां? अन्यथा सांप्रतं त्वां विजेतुं वि-

धर्म-
मंजूषा
२३५

क्रमादित्यो राट् समेष्यति. दूतस्यैतद्वाक्यं श्रुत्वा शालिवाहनो राजा भृकुटीं कृत्वा बजाषे, जो दूत !
जवतः स्वाम्यागच्छतु, अहमपि सैन्यसमेतो विक्रमार्केण सह युध्वाय समेष्यामि, त्वं याहि स्वस्थानं?
दूतत्वादवध्योऽसीति मुक्तः. ततो दूतो विक्रमार्कनृपोपांते गत्वा शालिवाहनवाचिकं सर्वं समाचख्यौ.
राजन्नेष तवाङ्गां न मन्यते, जवता सह युध्वाय च सज्जो जातः, अथ यत्कर्तव्यं तत्कुरुष्व? दूतो-
क्त श्रुत्वा कुपितो विक्रमादित्यः सैन्यं सज्जीकृत्य सेवकेभ्यो नृयसीं लक्ष्मीं मार्गे ददानः शालिवा-
हनं विजेतुं प्रतिष्ठानपुरंप्रत्यचालीत्, शालिवाहनोऽपि सैन्यसमेतः सन्मुखमागात्, ततस्ते द्वे अपि
सैन्ये मिलिते, ततस्तयोः परस्परं संग्रामो बभूव, यथा—अनेकमत्तमातंग—वाजिवीरविराजितं ॥
अंतरा मिलितं सैन्यं । द्वयोर्नृमित्रजोस्तदा ॥ १ ॥ रथी च रथिना सार्धं । सादी च सादिना सह
पदिकाः पदिकैः सार्धं । निषादिनो निषादिभिः ॥ २ ॥ खड्गी च खड्गिना सार्धं । कुंती च कुंति-
ना सह ॥ वर्मिता वर्मितैः सार्धं । तूणी च तूणिना सह ॥ ३ ॥ शाक्तीकेनाथ शाक्तीकः । पत्री
च पत्रिणा समं ॥ बाणिको बाणिना सार्धं । दांमिकेन च दांमिकः ॥ ४ ॥ इत्यादि तयोर्द्वयोर्बल-
योर्बाढं दारुणः संग्रामो बभूव, यं दृष्टुं स्वर्गतो देवा अपि समागमन्. एवं तयोर्द्वयोः सैन्ययोर्युद्धे

धर्म-
मंजूषा
२३६

जायमाने पुण्यक्षयादायुष्यक्षयाच्च विक्रमार्कवक्षसि शालिवाहनेन राज्ञा मुक्तस्तीक्ष्णो बाणो लभः,
यतः—कचिद्दीणानादः कचिदपि च हाहेति रुदितं । कचिद्विद्वद्गोष्ठिः कचिदपि सुरामत्तकलहः
॥ कचिदभ्या रामा कचिदपि च जराजर्जरवपु—र्न जाने संसारः किममृतमयः किं विषमयः ॥१॥
कुमुदवनमपश्चि श्रीमदंभोजखंभं । त्यजति मुदमुद्वृकः प्रीतिमांश्चक्रवाकः ॥ उदयमहिमरश्मिर्याति
शीतांशुरस्तं । हतविधिललितानां ही विचित्रो विपाकः ॥ २ ॥ तदानीं चमूमध्ये हाहाकारो जज्ञे,
अहो विधिना किमकार्यं कृतं यदीदृशा राजान एवं पीडयन्ते, तावद्भट्टमात्रादयो मन्त्रिमुख्याः प्रोचुः,
स्वामि. तर्ध्यानं न कर्तव्यं, यतो दुर्ध्यानेन जीवाः कुगतिं लभन्ते, ततः श्रीविक्रमादित्यः शुचध्या-
नपरायणः पञ्चनमस्कारं ध्यायन् संस्थितस्तदैव स्वर्गसुखं प्राप, यतः—

तावच्चंद्रबलं ततो ग्रहबलं ताराबलं भूबलं । मुद्रामंडलमंत्रतंत्रमहिमा तावत्कृतं पौरुषं ॥ तावत्
सिद्ध्यति वाञ्छितार्थमखिलं तावज्जनः सज्जनो । यावत्पुण्यमिदं नृणां विजयते पुण्यक्षये क्षीयते ॥
॥ १ ॥ यस्मिन् देशे यदा काले । यन्मुहूर्ते च यद्दिने ॥ हानिर्वृष्टिर्यशोलाज—स्तत्तथा न तद-
न्यथा ॥ २ ॥ अहो विरोधो दुःखकारणं ! तस्मात्कारणाद्विरोधो न कर्तव्यः. अथ विक्रमचरित्रो

धर्म-
मंजूषा
२३७

द्वितीयवासरे प्रजातसमये शालिवाहनेन समं रणं कर्तुं प्रवृत्तः, श्रीविक्रमचरित्रेण शालिवाहनो र-
णे जगमः, ततस्तस्य सैनिकाश्च प्रतिदिशं नष्टाः, ततः शालिवाहनो राम विक्रमादित्यपुत्रेण विक्रम-
चरित्रेण सह मेलनं कृत्वा नत्वा च स्वे नगरे प्रतिष्ठानपुरे समागत, श्रीविक्रमचरित्रो लब्धजयो
निजपुर्यामवंत्यां समागतः, परं विक्रमचरित्रः पितुर्मरणजं दुःखं हृदयान्न मुमोच. अथ सिद्धसेनो
गुरुस्तवागत्य शोकहृदि विक्रमार्कसुतंप्रत्येवमुपदेशं ददौ, यथा—धर्मशोकजयाहार—निडाकाम-
कलिक्रुधः ॥ यावन्मात्रा विधीयन्ते । तावन्मात्रा ज्वल्यमी ॥ १ ॥ तिहयरा गणहारी । सुखशृणो
चक्रिकेसवा रामा ॥ अवहरिया हयविहीणा । अवरजीवाण का वत्ता ॥ २ ॥ वज्रकायशरीराणा-
मर्हतां यदनित्यता ॥ कदलीगर्जसारेषु । का कथा शेषजंतुषु ॥ ३ ॥ अहो राजन् ! येन शत्रुंजया-
दितीर्थेषु यात्रा कृता, येनानेके प्रासादाः कारिताः, येन पृथ्व्यनृणीकृता, तस्य शोकः कथं जवेत ?
तथा—भुक्त्वा स्वर्गसुखं च्युत्वा । ततो विक्रमजानुमान् ॥ स्तोकैरेव भवैर्मोक्ष—सौख्यमादर्शयि-
ष्यति ॥ १ ॥ इत्यादि गुरोर्वाक्यं श्रुत्वा विक्रमचरित्रो विक्रमादित्यपुत्रो हृतं शोकं मुक्त्वा पितुर्मृ-
त्युकृत्यं व्यधात्, ततः सुमुहूर्ते सुदिवसे सुलग्नयोगे विक्रमादित्यपुत्रस्य विक्रमचरित्रस्य मंत्रिनी रा-

धर्म- ज्यं दत्तं, यावता तं नृपं तस्मिन् सिंहासने मंत्रिणो न्यसन्ति, तावत्सिंहासनस्था द्वात्रिंशत्पुत्रिका दि-
 मंजूषा व्यानुज्ञावतः प्रोचुः, जो जो मंत्रिमुख्या अस्मिन् विक्रमादित्यसिंहासनेऽस्योपवेशने योग्यता ना-
 २३७ स्ति, यो विक्रमादित्यतुल्यो दानेन शीलेन च जवति सोऽस्मिन् विष्टरे समुपविशति. मंत्रिजिरुक्तं
 तर्ह्यस्य सिंहासनस्य का गतिः? ताः प्रोचुरधुना विष्टरं ऋमौ स्थापयंतु. ततो मंत्रिभिः तत्सिंहासनं
 ऋमौ स्थापितं, विक्रमचरित्रश्च राज्यं करोति. ' अर्द्धेणदाणमुहरकविश्रण ' इति गायार्थो निरूपि-
 तः. इहं श्रीविक्रमादित्यो । दत्त्वा दानं मनोहरं ॥ बभूव नृवि विख्यातो । वर्णितो कविकोटिभिः
 ॥ १ ॥ इति श्रीविक्रमादित्यदानकथानकं समाप्तं. ॥ अथ सांवत्सरिकमहादानमाह—

॥ मूलम् ॥—तिथ्यलोअबंधवेहिं । तप्पवचरिमेहिं जिणवरिंदेहिं ॥ कयकिचेहिंवि दिन्नं ।
 संवत्सरियं महादाणं ॥ १६ ॥ व्याख्या—त्रैलोक्यबंधवैः, ' तप्पवचरिमेहिं ' स एव जवश्चरमो ये-
 षां ते तद्भवचरमास्तैर्जिनवरैर्द्वैस्तीर्थकृद्भिः, पुनः कीदृशैः? कृतकृत्यैरपि, मुक्तिगमनाद्यवधारणात्, क-
 तं निष्पन्नं कृत्यं येषां ते तथा तैः, ' दिन्नं ' दत्तं सांवत्सरिकं वार्षिकं ' महादाणं ' महादानं, त-
 स्य दानस्य सर्वोत्कृष्टत्वात्, यतः—एगा हिरण्णकोमी । अठेवयण्णगा सयसहस्सा ॥ सूरुदयमाई-

धर्म-
मंजूषा
२३ए

यं । दिज्जइजा पायरासानं ॥ १ ॥ वरह वरं वरह वरं । इह घोसिज्जइ महंतसहेणं ॥ पुरतिअ-
चलकचचर—रत्तायप्पहारिंसु ॥ २ ॥ जो जं वरेइ तं तस्स । दिज्जइ हेमवह्ममारिंयं ॥ विअरं-
ति तह्म तिअसा । सकाएसेण सवंपि ॥ ३ ॥ तिन्नेव य कोडीसया । अठासिअं च हुंति कोडीनं
॥ असियं च सयसहस्सा । एयं संवहरे दिन्नं ॥ ४ ॥ एतद्दानं सर्वैरपि जिनैर्दत्तमिति गाथार्थः ॥
॥ १६ ॥ अस्यामवसर्पिण्यां प्रथमं प्रासुकदानदातारमुपदर्शयति—

॥ मूलम् ॥—सिरिसेअंस कुमारो । निस्सेअससामिन्नं कह न होइ ॥ फासुयदाणपवाहो ।
पयासिन्नं जेण जरहंमि ॥ १७ ॥ व्याख्या—श्रीश्रेयांसकुमारः श्रीऋषभदेवस्वामिपुत्रबाहुबलिस्त-
त्पौत्रः, ‘ निस्सेयससामिन्नंति ’ निःश्रेयसस्वामिकः, अर्थान्मोक्षगतिगता कथं न जवति? अपि
तु जवत्येव, ‘ फासुअत्ति ’ प्रासुकदानप्रवाहः, ‘ पयासिन्नंति ’ प्रकाशितो येन श्रेयांसेन ‘ जरह-
मिति ’ जरतक्षेत्रे, इति गाथार्थः ॥ १७ ॥ व्यासार्थस्तु कथानकादवधार्यस्तच्चेदं—

कुरुजनपदे गजपुरनगरे ऋषभदेवपुत्रो बाहुबलिः, तत्पुत्रः सोमप्रजः, तत्पुत्रः श्रेयांसः, स च
पित्रा युवराजपदे स्थापितः, तेन श्रेयांसेन स्वप्ने मेरुपर्वतः श्यामवर्णो दृष्टः, ततो मया सोऽमृतक-

धर्म-
मंजूषा
२४०

लशेनाभिषिक्तोऽतीव शोजितवान्. तत्रैव सुबुद्धिश्रेष्ठिना स्वप्नो दृष्टः, सूर्यमंडलात् सस्तं किरणसह-
स्रं श्रेयांसेन तत्र पुनर्योजितं, तेनाधिकतरं स च संपूर्णो जातः, राज्ञापि पुनस्तत्र स्वप्नो लब्धः,
यथा कश्चिदेको महान् पुरुषो महता रिपुबलेन सह युद्धं कुर्वाणः श्रेयांससहायाङ्गी जातः, एते
त्रयोऽपि प्रातरंतःसन्नं सन्नं परस्परं निजं निजं स्वप्नं निवेदयन्तिस्मिन्, न पुनस्ते जानन्ति किं ज्ञवि-
ष्यतीति. तदानीं राज्ञोक्तं श्रेयांसकुमारस्य कोऽपि महान् लाभो ज्ञविष्यतीति निर्णय विसर्जितायां
पर्षदि श्रेयांसोऽपि स्वप्नवने गत्वा गवाक्षे यावदुपविष्टोऽबल्लोकते, तावत् स्वामी न किञ्चिद्वातीति ज-
नोत्कलिकाकोलाहलमाकर्ण्योद्धितः, स्वामिनं प्रविशंतं प्रेक्षमाणश्चितयति, मया कापीदृशं नेपथ्यं
दृष्टपूर्वं यादृशं मे पितामहस्येति जातिमस्मार्षीत्, अहोऽहं जगवतः पूर्वजवे सारथिस्तेन समं ती-
र्थकरसमीपे प्रव्रज्यामासवान्, तत्र वज्रसेनेन तीर्थकृता कथितमासीद्यदयं वज्रनाजो जस्तक्षेत्रे प्रथ-
मस्तीर्थकृद्भावीति, स एष जगवान्. तदानीमेव तस्यैको मनुष्यः प्रधानेश्वरसकुंजेन सहागत आसी-
त्, तमेवेश्वरसकुंजमादायोपस्थितः श्रेयांसो ज्ञाति भगवन्! गृहाण योग्यामिमामीश्वरसभिदां?
प्रसारय पाणिं? निस्तारय च मामिति, कटपते इति कृत्वा स्वामिनापि पाणी प्रसारितौ, निःसृष्टश्च

धर्म-
मंजूषा
२४१

तेन सर्वोऽपि रसः, न चात्र बिंदुरप्यधः क्षरति, किंतूपरि शिखा परिवर्धते, यतः—माश्ज्ज घमस-
हस्सं । अहवा मायंति सागरा सवे ॥ जस्सेआरिसल्लही । सो पाणिपमिग्गही होइ ॥ १ ॥ अत्र
कविघटना—स्वाम्याह दक्षिणं हस्तं । कथं जिह्वां न लासि भोः ॥ स प्राह दातृहस्तस्या—धो
ज्जवामि कथं यतः ॥ १ ॥ पूजाभोजनदानशांतिककलापाणिग्रहस्थापना—चोदप्रेक्षणहस्तकार्पण-
मुखव्यापास्वच्छस्त्वहं ॥ इत्युक्त्वा दक्षिणे करे स्थिते वामो ब्रूते—वामोऽहं रणसंमुखांकगणना वा-
मांगशय्यादिकृद् । द्यूतादिव्यसनी त्वसौ स तु जगौ चोदोऽस्मि न त्वं शुचिः ॥ २ ॥ ततः—रा-
ज्यश्रीर्जिवतार्जितार्थिनिवहस्त्यागैः कृतार्थीकृतः । संतुष्टोऽस्मि गृह्णाण दानमधुना तन्वन् दयां दानि-
षु ॥ इत्यब्दं प्रतिबोध्य दक्षिणकरं श्रेयांसतोऽकारय—त्पत्यग्रेक्षुरसेन पूर्णमृषजः पायात्स वः श्री-
जिनः ॥ ३ ॥ श्रेयांसस्य दानावसरे यज्जातं तन्निशम्यतां—

नेत्रांबुधारा वाग्दुग्ध—धारा धारा रसस्य च ॥ स्पर्धया वर्धयामासुः । श्रीधर्मं तु तदाशये ॥४॥
ततस्तेन भगवान् सांवत्सरिकतपःपारणं कृतवान्, तत्र पंच दिव्यानि प्रादुर्भूतानि, तद्यथा—वसुधा-
रावृष्टिः १, चेलोत्क्षेपः २, व्योम्नि देवदुंदुभिः ३, गंधोदककुसुमवृष्टिः ४, आकाशेऽहो दानमिति घो-

धर्म-
मंजूषा
२४२

षणं चेति. ९. तत्र वसुधाराप्रमाणं यथा—अधत्तेरसकोडी । उकोसा तत्र होइ वसुधारा ॥ अ-
धत्तेरसलका । जहन्निया होइ वसुधारा ॥ १ ॥ ततो देवसन्निपातं दृष्ट्वा राजप्रमुखोऽखिलोऽपि
लोकस्ते च तापसाः श्रेयांसन्नवनमुपागताः, तान् श्रेयांसः प्रतिपादयति यथा, ओ जनाः ! सन्नति-
लिप्सयैवं जिज्ञा प्रदीयते. लोकः पृच्छति कथं नवता ज्ञातं ? यत्स्वामिन एवं जिज्ञा प्रदीयते. सो-
ऽवक् जातिस्मृत्या, मम तु स्वामिना सहाष्टन्नवसंबंधः पूर्वमासीत्, कौतुकाज्जनः पृच्छति, के तेऽष्टौ
नवाः ? श्रेयांस आह यदा स्वामीशाने ललितांगनामा देवस्तदानीमहं स्वयंप्रज्ञानाम्नी तस्य देव्य-
न्नवं १. ततः पूर्वविदेहे पुष्कलावतीविजये लोहार्गले नगरे नगवान् वज्रजघस्तदानीमहं श्रीमती-
चार्यान्नवं २. तत उत्तरकुरौ नगवान् युगलिकोऽहं च युगलिन्यन्नवं ३. ततः सौधर्मे द्वावपि मित्र-
देवौ जातौ ४. ततो नगवानपरविदेहे वैद्यपुत्रः, अहं च तदा जीर्णश्रेष्ठिपुत्रः केशवनामा मित्रम-
न्नवं ५. तत आवामच्युतकटपे देवौ जातौ ६. ततः पुंमरीकिण्यां नगवान् वज्रनाजराडहं च सार-
थ्यन्नवं ७. ततः सर्वार्थसिद्धिविमाने स्वामिना सहाहं देवौ जातः ८. इह पुनरहं नगवतः प्रपौत्र
इति. तेषां च स्वप्नानामिदं फलं यद्गवता जिज्ञा दत्तेति.

धर्म-

मंजूषा

२४३

एवं च श्रुत्वा सर्वोऽपि जनः साधुन्यः प्राशुकदानं ददाति. यतः—भुवणं जसेण जयवं । र-
 सेण जवणं धणेण पडिहणो ॥ अण्णा निरुवमसुक्के । सुपत्तदाणं महग्घविच्चं ॥ १ ॥ रिसहेससमं
 पत्तं । निस्वज्झं इस्सुखुरससमं दाणं ॥ सेय्यंससमो जावो । हविज्ज जइ मग्गिच्चं हुज्जा ॥ २ ॥
 इत्यादि वचोऽनिरजिनंद्य सर्वोऽपि जनः स्वस्थानं गतः. श्रेयांसोऽपि यत्र स्थितो जगवान् प्रतिला-
 जितस्तत्स्थानस्य पादैराक्रमणं मा जवत्विति भक्त्या स्तनपीठं कारयित्वोजयं ध्यं पूजयति, विशेषतः
 प्रातःकाले पूजयित्वैव भुंक्ते. लोको पृच्छति किमेतकं? श्रेयांस आह आदिकरमंडलकं. ततो लो-
 केनापि यत्र यत्र जगवान् स्थितस्तत्र तत्र पीठं कृतं. कालेन तस्यादित्यपीठ इति संज्ञा जाता. एवं
 श्रीश्रेयांसेन जस्तक्षेत्रे प्राशुकदानप्रवाहः प्रकाशित इति. इच्छं श्रेयांसतो दानं । प्रवृत्तं प्राशुकं पुरा
 ॥ अस्मिन् जस्तच्छेत्रे । देयं नो जविका मुदा ॥ १ ॥ इति श्रीश्रेयांसकथानकं समाप्तं ॥ जिन-
 वरेभ्यः प्राशुकदानफलमाह—

॥ मूलम् ॥—कह सा न पसंसिज्झइ । चंदनबाला जिणिंददाणेणं ॥ उम्मासिच्चतवतविज्जं
 । निव्वविज्जं जीइ वीरजिणो ॥ १० ॥ व्याख्या—सा चंदनबालानाम्नी दधिवाहनपुत्री जिनेन्द्रदाने-

धर्म-

मंजूषा

२४४

न कथं न प्रशस्यते? अपितु प्रशस्यते एव, सा का? यथा श्रीवीरजिनो 'निवविज्जति' निर्वा-
पितः शीतलीकृतः कुट्टमाषदानेन. कथं नृतो वीरजिनः? 'छम्मासिअत्ति' पंचदिनो नषाणमासिक-
तपसा तप्त इति गाथार्थः. व्यासार्थस्तु कथानकादवसेयः, तच्चेदं—

स्वामी श्रीवीरो दीक्षादिनादारभ्य द्वादशे वर्षे महां विहरन् कौशांबीं नगरीं समाययौ. तस्यां
नगर्यां परानीकजयंकरः शतानीको नाम राजास्ति, तद्राज्ञी चेत्कोर्विशदुहिता मृगावतीनाम्न्यस्ति.
सा परमश्राविका जिनाज्ञापालनतत्परा च वर्तते. तस्य राज्ञः सुगुप्तनामा सचिवः, तस्य प्रिया सु-
नंदा, सा मृगावतीराज्ञ्याः सखी श्राविका च वर्तते. तस्यां नगर्यां धनावहनामा श्रेष्ठी, मूलेतिनाम्री
च तस्य प्रियास्ति. तत्र स्वामी पौषमासबहुलपक्षप्रतिपदिने दुराचारं दुर्ग्रहं चाग्निग्रहं जग्राह. यथा-
काचिद्वाजकन्यकाष्टमपारणे १ अयोनिगडबद्धांघ्रियुगला २ मुंडितमस्तका ३ रुदंती ४ प्रेष्यतां ग-
ता ५ देहद्व्यंतःस्थितैकपादा ६ बहिःक्षिप्तद्वितीयपादा ७ निवृत्तेषु सर्वभिदाचरेषु ८ सूर्यकोणके स्थि-
तान् ९ कुट्टमाषान् १० यदि प्रदास्यति तदाहं पारणं करिष्ये, नान्यथेत्यग्निग्रहं कृत्वा प्रतिदिनमु-
च्चावचेषु गेहेषु भिक्षार्थं परिव्रजति, अग्निग्रहवशाच्च लोकैर्दीयमानां जिदां न गृह्णाति, पौराश्च ता-

धर्म-
मंजूषा
२४५

म्यंति. अनाप्तजिह्वः स्वाम्येवं द्वाविंशतिपरीषहान् सहमानश्चतुरो मासांश्चतुःप्रहरानिव निर्गमयामा-
स. स्वाम्येकदा जिह्वार्थं भ्रमन् सुगुप्तामाल्यवेश्मनि विवेश. श्रेष्ठीपत्नी नंदानाम्नी प्रवरानंदपूरिता
प्रवरसनात् समुहाय स्वाम्यग्रे कटपनीयजोज्यानि पुरो मुक्त्वा न्यमंत्रयत्, स्वामिन् शुद्धां जिह्वा-
मिमां गृह्णाण? स्वाम्यजिग्रहवशात्तान्यनादाय तद्गृह्णन्निर्ययौ, धिगरे मंदजाग्यास्मि, न पूर्णो मे
मनोरथः, इति खेदमापन्नां मंदमानसां नंदां दृष्ट्वा तस्या दास्य ऊचुः, हे स्वामिनि! देवार्थो ज-
गवानेवं दिने दिनेऽनात्तजिह्वः प्रत्यहं निर्याति, न त्वद्यैव निर्गतः. एवमाकर्ण्य सा नंदैवमर्चितय-
त्, स्वामिना निश्चयेन कश्चिदजिग्रहो गृहीतः. स्वामिनोऽजिग्रहः कथं ज्ञेय इति चिंतया सा नंदा
निरानंदा सुगुप्तमंत्रिणा ददृशे. पृष्ठं मंत्रिणा, जो सुंदरि! त्वं किं निरानंदाद्य दृश्यसे? किं ते दुः-
खस्य कारणं? तयोक्तं वीरो भगवान् भिक्षार्थी अनात्तजिह्वः प्रत्यहमायाति याति च, तन्नूनं तेन
कश्चिदजिग्रहः कृतो विद्यते, स कथं ज्ञास्यत इति मम मनसि चिंता वर्तते. सुगुप्तो जगाद हे प्रि-
ये! प्रातस्तथा यतिष्ये यथा जगद्भर्तुरजिग्रहो ज्ञास्यते. एवं तयोर्वार्ता कुर्वतोर्मृगावत्याः पट्टराश्या
वेत्रिणी विजयाह्वया तत्रागता. तयोस्तमात्रापं श्रुत्वा देव्यग्रे गत्वा तत्पूर्वोक्तं सर्वं शशंस. तत श्रु-

धर्म-
मंजूषा
२४६

त्वा मृगावत्यपि तथैव खेदं विदधे. शतानीकोऽपि मृगावत्याः खेदकारणमपृच्छत्. किञ्चिदुन्नमितनृ-
का मृगावती व्याजहार, हे राजन् ! भूदुजश्चरैः सर्वं चराचरं जगज्जानंति, त्वं तु सुखसागरनिमग्नः
स्वपत्तनस्यापि स्वरूपं न वेत्सि. त्रैलोक्यपूज्यो भगवान् श्रीमन्महावीरः प्रत्यहं जिज्ञार्थं भ्रमति,
परं शुद्धमप्यन्नं न गृह्णाति, तन्नूनं तस्य कश्चिदग्निग्रहो वर्तते, राजस्त्वं तु सुखलालसः किमपि न
जानासि. अथ तथा कुरु यथा स्वाम्यग्निग्रहः पूर्णोऽभवति. राजा चिंतयति धिग्मां, धिग्ममामात्या-
दोन्, यत्परमेश्वरः श्रीमन्महावीरः कृताग्निग्रहः प्रमादतो न ज्ञातः. नृयोऽपि राजा प्रत्यभाषिष्ट, हे
शुजाशये ! एषोऽहं प्रमादी त्वया शिक्षितोऽस्मि, हे धर्मविचक्षणो ! प्रातः प्रचोरग्निग्रहं विज्ञाय पा-
रणं कारयिष्यामि, इत्युक्त्वा राजा सचिवमाह्वयत्, समागतो मंत्री, ततो नृपतिरमात्यमूचे, नो मं-
त्रिन् ! मत्पुरे त्रिजगद्गुरुः श्रीवीरोऽनात्तजिह्वश्चतुरो मासांस्तस्थौ, परं न ज्ञातोऽस्याग्निग्रहोऽस्माग्निः,
अथ यथा ज्ञायते तथा कुरु ? अमात्येनोक्तं नर्तुरग्निग्रहो न ज्ञायते, ततो राजा तथ्यवादिनमुपा-
ध्यायं नैमित्तिकमित्रमाह्वयत्, उक्तं च हे महामते ! सर्वधर्माणामाचाराः शास्त्रे वर्तते, त्वं तु शा-
स्त्रज्ञोऽसि, अतो नर्तुरग्निग्रहं शास्त्रेणावलोक्य सत्यं समाख्याहि ? तदानीमुपाध्यायोऽप्यनाषिष्ट, रा-

धर्म-
मंजूषा
२४७

जन् ! महर्षीणां द्रव्यक्षेत्रकालजावनेदतो बहवोऽग्निग्रहाः संति, अतः स्वामिनापि कश्चिदग्निग्रहो गृहीतः संज्ञायते, परं विशिष्टज्ञानिनं विना तन्न ज्ञायते, यावत्कश्चिद्विशिष्टज्ञानी नायाति तावदस्मिन्नगरेऽग्निग्रहपूरणार्थं बहव उपायाः क्रियन्तां ? ततोऽग्निग्रहपूरणार्थं नृपाज्ञया लोको बहूनुपायान् करोति, यथा — काचि ।यका द्वास्यं कुर्वाणा करे मोदकं कृत्वा स्वामिनं प्रतिलानयति, तथापि स्वामी तदन्नं नादत्ते, एवं काचिद्रोदनं कुर्वाणा, काचिन्नृत्यं कुर्वाणा, काचित्पुत्रसंयुक्ता, काचिद्भर्तृसंयुक्ता, काचिद्बुद्धादितमस्तका, एवमनेकप्रकारैर्दानं ददाति, तथापि स्वामी किञ्चिदपि नादत्ते, अत्युत्कटनीषणान्निग्रहवशात्, तथाप्यम्लानांगो जगवान् विशुद्धध्यानजाग्मह्यां विचरतिस्म.

इतश्च तन्नगरनायकः शतानीको राजा सह सैन्यैर्निशि चपां पुरीं जंपापातेनेव समागत्यारुणात्, ततश्चंपापतिर्दधिवाहनो बलीयसा रुद्धं स्वं ज्ञात्वा सकुटुम्बः पलायिष्टः, यतो बलीयसा रुद्धानां पलायनादन्यत्र त्राणं नास्ति, ततस्तन्नगरं शतानीकसैन्येन ब्रुंष्टितं, तस्मिन् नमये दधिवाहनराजपट्टराज्ञी धारिणी वसुमत्या पुत्र्या सममेकेनौष्ट्रिकेन नश्यन्ती गृहीता, कृतकृत्यः शतानीकोऽप्यनीकैः परिवृतः पुनः कौशांबीं समाजगाम, सोऽप्यौष्ट्रिको धारिण्या देव्या रूपेण मोहितो मार्गे

धर्म-
मंजूषा
२४८

धारिण्या पृष्ठो जो महात्मस्त्वं नगरे गत्वा मां किं करिष्यसि? सोऽप्येवं जगाद गृहे गतोऽहं त्वां स्वजनार्यां करिष्ये, तथा चैनां तव पुत्रीं कन्यकां विक्रीय तेन धनेनाहं त्वया सह जोगान् जोह्ये, तत् श्रुत्वा धारिणीदेवी मनस्येवमचिंतयत्, अहोऽहं निर्मले कुले जाता, राज्ञा दधिवाहनेन परिणीता, दधिवाहनपत्नी ऋत्वोष्णपालकस्य पत्नी जविष्यामि, रे प्राणाः श्रुत्वैतान्यप्यक्षराणि यूयमद्याप्यवतिष्ठध्वे? निस्सरतास्मात्, यदि न निस्सरथ तर्हि बलात्कारेणाप्यहं निःसारयिष्यामि नीमाद्विहंगमानिव. एवं निर्भर्त्स्यमानाः प्राणास्तत्क्षणादेव निर्गताः, प्रस्फुटितहृदया धारिणी निधनं गता. औष्ट्रिकस्तां मृतां प्रेक्ष्य दध्यौ, अहो मया किमुक्तं दुर्वचनं! येन दुर्वचनेनैषा मृता. यथांगुलीदर्शनेन कुष्माण्डं विनश्यति तथैषा मम दुर्वचनेन विनष्टा. एवं पश्चात्तापपर औष्ट्रिकस्तां वसुमतीं तत्पुत्रीं कोमलवाक्यैः संतोष्य यावता स्वगृहे समागतस्तावता पत्न्या निर्भर्त्सितो रे त्वयान्यत् किमपि न लब्धं? एषैव मम सपत्नी समानीता! याहि चतुष्पथे, एनां विक्रीय धनं लात्वा शीघ्रं समागच्छ? तत्पत्नीवचो निशम्य तां बालां विक्रीतुं स चतुष्पथे गतः, यावता च तां चतुष्पथे धृत्वा स्थितस्तावता दैवात्तत्र धनावहः श्रेष्ठी समागतः, तां बालां च दृष्ट्वा स मनस्येवमचिंतयत्, नूनमेषा

धर्म-
मंजूषा
२४९

बालिका मूर्त्या ज्ञायते यदियं सामान्यपुत्री न जवति, अतोऽहं बहुधनं दत्तैनां गृह्णामि. असौ व-
राक्री मूढ्यगृहीतान्यस्य कस्यचिद्दीनस्य हस्ते यास्यति, अतोऽहमेनां स्वगृहे गत्वा पुत्रीवत्पालयि-
ष्ये, मम गृहे तिष्ठत्याश्च कदाचिद्दैवयोगतोऽस्याः स्वजनवर्गसंगमोऽपि जवति. धनावह एवं विमृ-
श्य तदीप्सितं मूढ्यं दत्त्वा वसुमतीं बालां सानुकंपः स्ववेश्मनि निन्ये. स्वहृद्दीः श्रेष्ठी तामपृच्छत्,
हे वत्से ! त्वं कस्य कन्यकासि ? ते स्वजनवर्गः कः ? त्वं मा ज्ञैषीः, त्वं मम दुहितासि, अहं त्वां
पुत्रीवत्पालयिष्ये.

एवं वारंवारं श्रेष्ठिना पृच्छ्यमानापि लज्जयाधोमुखी यावत्सा किञ्चिन्न जटपति, तावता मूला
बजाषे, प्रियाऽसावावयोर्दुहितातियत्नेन पुष्पवत्पाद्या लाढ्या च. एवं तयोर्गिरा स्वस्थचित्ता सा बा-
ला स्वगेहे श्व बालेन्दुलेखेव नेत्रानंददायिनी तद्देहे सुखं ववृधे. तस्या वाचश्रंदनवह्नीतलत्वेन ह-
ष्टः श्रेष्ठी परिजनैः सह चंदनबालेति तस्या अजिधानं विदधे. सा चंदनबाला विनयतो रूपतश्च श्रे-
ष्ठिनोऽतीवमुदं ददाना मूलया ददृशे. ततः समत्सरा मूला चिंतयति, पुत्रीं कृत्वेयं पालिता, अय
तामेव रूपवतीं वीक्ष्य मोहितः श्रेष्ठी यद्येनां परिणयेत्तर्हि जीवंत्यपि मृतास्म्यहं. एवं स्रैणसुखजनु-

धर्म-
मंजूषा
२५०

तत्वेन च दिवानिशं ताम्यंती दुराशया मूला चंदनवाद्यायाश्छिद्राणि विलोकयामास. एकस्मिन् दिने ग्रीष्मर्तौ धनश्रेष्ठी हृष्टाद्वेष्टमन्यागमत्, तदांद्दिक्पालकः कोऽपि भृत्यो नासीत्, तावता विनया-
चंदनोद्भाय श्रेष्ठिना वारितापि पितृभक्त्या तत्पादौ द्वालयितुं प्रावर्तत. तदानीं तस्यास्तन्वंग्याः स्नि-
ग्धः श्यामलः कोमलः केशपाशः परिस्रस्तः. जलपंकिले क्षातले पंकिलो मा नृयादिति श्रिया श्रे-
ष्ठिना सादरं तत्केशपाशः स्वकरेण समुद्ध्रे. तत्केशपाशोद्घरणस्वरूपं गवाक्षस्था मूला निरीक्ष्यैवम-
चिंतयत्, अहो यस्याः केशपाशोपरि महानेतावान् स्नेहो वर्तते. तस्याः शरीरोपरि न ज्ञायते की-
यान् स्नेहोऽस्य न विष्यतीति. तदियं मूलाध्याधिरिवोद्भेदनीया. अथ सा शाकिनीव दुराशया मूला
श्रेष्ठिगमनानंतरं नापितं समाहूय चंदनायाः शिरोऽमुं मापयत्, पादयोर्निगमान् क्षिप्वा र्द्धकंबया नि-
र्दया सा तां बद्धताडयत्. दूरस्थे गृहैकदेशेऽपवरके तां क्षिप्वा कपाटानि दत्वा परिवारमुवाच, श्रेष्ठि-
नः पृष्ठतोऽप्येतत्केनापि न कथनीयं, यः कोऽपि कथयिष्यति स मत्कोपाग्नौ शलभत्वं यास्यति. ए-
वं सर्वेषां कथयित्वा मूला मूलगृहं ययौ. सायं श्रेष्ठी समागतो मूलामपृष्ठचंदना कास्तीति? मूल-
योक्तं न जाने सा कास्तीति. तद्गयादन्योऽपि कोऽपि तच्छुद्धिं नाचख्यौ, एवं रात्रावपि कोऽपि ना-

धर्म-

मंजूषा

२५१

चख्यौ. श्रेष्ठिना चिंतिमुपस्तितनम्यां सुप्ता जविष्यति. एवं द्वितीयेऽपि दिने श्रेष्ठिना पृष्टं, श्रेष्ठिन्या च तथैवोक्तं.

एवं तृतीयेऽपि दिने श्रेष्ठिना तच्छुद्धिर्न प्राप्ता. ततः श्रेष्ठी शंकाकोपाकुलः परिजनं प्रोचे रे रे कथयत? मम नंदना चंदना कास्ति? यदि नाख्यास्यथ यूयमहं च जानिष्ये तदाहं सर्वान्निग्रहिष्ये, तद् श्रुत्वा काचित्स्थविरा चेष्टेवमचितयदहं चिरतरं जीवाता, अथासन्नमृतिश्च, चंदनोदंते च कथिते मूला मे किं करिष्यति? यत्करिष्यति तदहं सर्वं सहिष्ये, परं चंदनां जीवापयामि, एवं विचिंत्य सा मूलाचरित्रं मूलतः समाख्यत्. ततः श्रेष्ठी तस्मिन्नपवरके गत्वा द्वारमुद्घाटयामास, मध्ये गत्वा च चंदनां धनावहः समालोकयत्. कथं नृतां? कृत्तिपासार्ता, दवस्पृष्टलतामिव म्लानांगी, अंध्योर्निगमितां, नवात्तां करिणीमिव बद्धां, परिमुंस्तिमस्तकां, निहृकीमिव स्फटिवस्त्रांकितां, अश्रुपूरितनेत्राब्जां च, एवंविधां चंदनां दृष्ट्वा मनसि खिन्नो धनावहः, अहो पापिन्या मत्प्रियया किं कृतं! हे वत्से! त्वं स्वस्था नवेत्युक्त्वा साश्रुदृक् श्रेष्ठी तन्नोज्यार्थं रसवतीं दुतं दुतं समजि-लोकयति, परं तादृग्गोज्यमलजमानो दैवात्कुटुम्भापनाजनं ददृशे, स्थाव्यनावात्सूर्पकोणके कुटुम्भा-

धर्म-

मंजूषा

२१२

षान् क्षिप्त्वा जोज्यार्थं चंदनायै समर्पयत्, कथितं च तेन हे पुत्रि ! एतान् कुट्टमाषांस्तावत्त्वं जुं-
जीथा यावदहं तव निगडहृदि लोहकारमानयामीति प्रोच्य श्रेष्ठी लोहकारकारणार्थं बहिर्गतः, ऊ-
र्ध्वस्थिता चंदना दध्यौ, अहो तस्मिन् राजकुले क्व मे जन्म ? कावस्थेयमीदृशी ? अहो धिग् सं-
सारनाशकमिदं, जीवानां स्थिरं सौख्यं नास्ति, मयानुवृतं सुखं, पुनर्दुःखं च. अथ किं ज्ञविष्यति ?
किं करोमि ? क्व यामि ? कस्याग्रे पूत्करोमि ? षष्ठस्य पारणकेऽमी कुट्टमाषाः संति. अस्मिन् समये
यदि कश्चिदतिथिः समायाति तदाहं तस्य किञ्चिद्वत्त्वा पारणकं करोमि तदा वरं. एवं विचिंत्य द्वा-
रदेशे सा गता महता कष्टेन. एकः पाद उत्पाद्य देहद्वया बहिर्मुक्तः, द्वितीयं पादं चोत्पादयितुम-
शक्यत्वाद्देहद्वया मध्ये स्थितः.

एवमवस्थया स्थिता चंदना वारंवारमिमां जावनां जावयंती यावत्तिष्ठति, तावत्तस्याः पुण्यानु-
भावतो जगवान् श्रीमहावीरो जिज्ञायै पर्यटंस्तवागात्, जंगमकल्पदुखि चंदनागृहद्वारे समुपस्थितः.
निगमैर्देहद्वीमुल्लंघयितुमक्षमा चंदना परया जक्त्या जगवंतमज्ञाषत, स्वामिन् यद्यप्यनुचितं जोज्यं
वर्तते, तथापि परोपकारार्थमिमं कुट्टमाषान्नं गृहाण ? ममोपरि चानुग्रहं कुरु ? उव्यादिजेदसंयुक्तं

धर्म-
मंजूषा
२५३

तमाहारं ज्ञानेन ज्ञात्वा पूर्णानिग्रहो जगवान् तस्यै कुट्माषनिद्रायै करौ प्रसारयामास. ग्रहोऽहं
धन्येति ध्यायंती चंदना सूर्पकोणेन स्वामिनः करे कुट्माषांश्चिक्षेप. स्वाम्यनिग्रहपूर्त्या प्रीताः संतः
सुरास्तत्राययुः. तत्र वसुधारादीनि पंचदिव्यानि प्रादुर्बद्भवुः. तस्मिन् समये तस्या निगडानि तुष्टुटुः,
तत्पदे कांचनानि नूपुराणि जङ्गिरे, केशपाशश्च पूर्ववद्भव. श्रीवीरजक्तैर्विबुधैश्चंदना सर्वालंकार-
धारिणी चक्रे, तथोत्कृष्टनादपूर्वकं देवैर्नृत्यं चक्रे. ग्रहो दानमहो दानमित्याघोषणं चक्रे. सार्धद्वा-
दशकोटीसुवर्णवृष्टिः सुरैश्चक्रे, देवैर्दुर्जिनादो विदधे. तं दुर्जिध्वनिं श्रुत्वा मृगावत्या सह शता-
नीकस्तत्रागात्, नंदया सह सुगुप्तो मंत्री चापि तत्रागात्. मुदितमानसः शक्रो देवराजः समाययौ,
धन्यो धनावहः श्रेष्ठ्यपि तत्रागतः, धनलिप्सया सा दुराशया मूढापि समागता, दधिवाहनराजस्य
कंचुकी सपुत्रो नाम बंधान्मुक्तः, सोऽपि समागतो वसुमतीं वीक्ष्य तस्याः पादयोः पतित्वा विमुक्त-
कंठमरुदत्त. शतानीकेनोक्तं नो संपुत्र ! त्वमेनां कुमारीं वीक्ष्य किं रोदिषि ? तदानीं साश्रुनेत्रः कं-
चुकी प्रोवाच, राजनेषा बालिका दधिवाहनधारिण्योः पुत्री वसुमतीनाम्नी तादृशकुलोत्पन्ना तादृश
विजयपश्चिष्टा पितृभ्यां रहितान्यगृहे दासत्वं प्राप्ता, तेन चाहं रोदिमि. राजोचे न शोच्येयं, यया

धर्म-

मंजूषा

२५४

जगत्त्रयत्राणवीरः श्रीवीरो जगवान् प्रतिलाजितः. तत् श्रुत्वा राज्ञी मृगावती प्राह तर्हि राजन्नेषा
 मम जाग्निनेयीयं बाला धारिणीदुहिता, तर्हि ममापि दुहिता. अथ जगवान् वीरः पंचाहन्यून-
 एमासतपःपर्यंते पारणं कृत्वा धनावहगृहान्निर्ययौ, वसुधाराद्रव्यमादातुं समागतं शतानीकं प्रति सौव-
 र्माधिपतिः स्वयं व्याजहार नो राजन्नेह स्वस्वामिभावो यत्त्वं स्वर्णरत्नवृष्टिं जिघृक्षसि, यस्मै कन्या
 वसुमती धनं ददाति स एव धनं लभते, एषा धनस्वामिनी, कन्या प्रोवाच धनावहः श्रेष्ठी मम
 पिता पालनात्, अतो धनावह एतां वसुधारां कन्याग्रहाज्जग्राह, अनर्थमूलं मूला च श्रेष्ठिना गृ-
 हाद्वासितापध्यानवती क्रमेण मृत्वा नरकं गता, द्वयोऽप्याखंमलोऽवोचह्मतानीकं प्रति यदियं बाला
 चरमदेहधरेयं जोगपराङ्मुखा श्रीवीरस्य केवले समुत्पन्ने एषा प्रथमसाध्वी जविष्यति, नो शता-
 नीक! त्वया स्वामिकेवल्लोत्पत्तिं यावद्यत्नेनासौ रक्षणीया, श्रुत्युक्त्वा स्वामिनं नत्वा मधवा देवल्लोकं
 गतः, तथा शतानीकेन राज्ञा चंदना कन्यकांतःपुरे निन्ये. ततः सा चंदना मातृस्वसुरगृहे सुखं
 दिनानि निर्गमयामास. स्वामिनः केवले समुत्पन्ने चंदना दीक्षां लात्वा प्रथमप्रवर्तिनी जाता, षट्-
 त्रिंशत्सहस्रसाध्वीनां स्वामित्वं च लब्धा, मृगावतीव्यतिकरे केवलं च लब्ध्वा क्रमेण सा मोक्षमग-

धर्म-
मंजूषा
२५५

मत्. इडं चंदनबाला—चरितं परिकीर्तितं मया जक्त्या ॥ श्रुत्वा ज्ञो जविकजना । दाने यत्नो म-
हान् कार्यः ॥ १ ॥ इति श्रीचंदनबालाकथानकं संक्षेपतः समाख्यातं. ॥ जिनवरप्रथमपारणकदा-
नफलमाह—

॥ मूलम् ॥—पढमां पारणां ॥ अकरिंसु करिंति तह करिस्संति ॥ अरहंतः जगवंतो । जे-
सि घरे तेसि धुवसिद्धी ॥ १७ ॥ व्याख्या—तेषां पुरुषाणां ध्रुवं निश्चितं शुद्धिर्भवति, मोक्षसु-
खानि करतलस्थानि भवंति तेषां, केषां? येषां गृहे 'अरिहंता जगवंतोत्ति' अर्हति त्रिभुवनकृतां
पूजामित्यर्हतस्तीर्थकराः, जगवंतो ज्ञानादिमंतः, प्रथमानि पारणकानि 'अकरिंसुत्ति' पूर्वमकार्षुः,
' करिंति' वर्तमानकाले कुर्वन्ति, ' करिस्संतिति ' भविष्यत्काले करिष्यन्तीति गायार्थः. ॥१७॥
अथ सप्तक्षेत्रीधनवपनफलमाह—

॥ मूलम् ॥—जिणजवण १ विं २ पुण्य ३ । संघरूवेसु ७ सत्तखित्तेसु ॥ ववियं धणंपि
जायइ । सिवफल्यमहो अणंतगुणं ॥ २० ॥ व्याख्या—जिनानां जवनानि जिनजवनानि, तेषु
जिनप्रासादेष्वित्यर्थः १, एवं विंशेषु प्रतिमारूपेषु जिनेषु २, पुस्तकेषु जिनवचनलिपिन्यासरूपेषु

धर्म-
मंजूषा
२५६

३, संवेषु साधु ४ साध्वी ५ श्राद्ध ६ श्राद्धी ७ रूपेषु चतुर्विधसंवेषु, एवं सप्तक्षेत्रेषु 'ववयंति' ज-
सं धनं स्वर्णरजताद्यपि 'सिवफल्यमिति' मोक्षफलं जायते, अहो इत्याश्चर्ये, अनंतगुणं भवती-
त्यक्षरार्थः ॥ २० ॥ इति श्रीमत्तपागढाधिराजचट्टारकश्रीआनंदविमलसूस्तिपट्टालंकारहारचट्टारक-
श्रीविजयदानसूस्तिपट्टप्रज्ञावक्त्रपातिशाहिप्रतिबोधकचट्टारकजगद्गुरुविरुद्धारकश्रीहोत्रविजयसूस्तिप-
ट्टालंकारसंप्रतिविजयमानचट्टारकश्रीविजयसेनसूरिराज्ये आचार्यश्रीविजयदेवसूरियौवराज्ये पंक्ति-
देवविजयगणिविरचितायां श्रीकुलकवृत्तौ धर्मरत्नमंजूषानाम्ण्यां दानधर्मरूपः प्रथमो वक्षस्कारः स-
माप्तः ॥ श्रीस्तु ॥

॥ इति श्रीधर्मरत्नमंजूषायाः प्रथमो जागः समाप्तो गुरुश्रीमच्चारित्रिविजयसुप्रसादात् ॥

लब्ध्वा यदीयचरणांबुजतारसारं । स्वादन्नयधस्तिदिव्यसुधासमूहं ॥

संसारकाननतटे ह्यट्टालिनेव । पीतो मया प्रवस्वोधरसप्रवाहः ॥ १ ॥

वंदे मम गुरुं तं च । चारित्रिविजयाढ्यं ॥ परोपकारिणं धुर्यं । चित्रं चारित्रमाश्रितं ॥ २ ॥ युगमं.

धर्म-

मंजूषा

२५७

चारित्रपूर्वा विजयान्निधाना । मुनीश्वराः सूखिरस्य शिष्याः ।
आनन्दपूर्वविजयान्निधस्य । जातास्तपागहसुनेतुरेते ॥ ३ ॥

अ। ग्रंथ श्रीजामनगरनिवासी पं. श्रावक हीरालाल हंसराजे स्वपरना श्रेयमाटे
पोताना श्रीजैनभास्करोदय आपत्तानामां गृणी प्रसिद्ध कर्णो वे.

॥ इति श्रीधर्मस्तनमंजूषायां प्रथमो जागः समाप्तः ॥

